

МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ОТКРИТ Е ОГРОМЕН ПОДЗЕМЕН ГРАД В РУМЪНИЯ.
ЗЛАТНИ ПЛОЧИ С ДОРИЙСКА ПИСМЕНОСТ.
РЕПТИЛИИТЕ. ЛЕГЕНДИ И РЕАЛНОСТИ.

ВИМАНИТЕ НА ЗАРАТУСТРА. МОНСАНТО.
"СТЪКЛЕНИТЕ ЧЕРВЕИ" НА МАРС.
ТАЙНАТА СИСТЕМА НА ЗЕМЯТА.

ОНГЪЛА. ШУТ КАЛЕ. ИСТИНАТА ЗА СТАРОСЕЛ.
АРАНИДА Е ПЪРВАТА СТОЛИЦА НА ДРЕВНА
БЪЛГАРИЯ. ЕВРЕЙСКИ НЕКРОПОЛ КРАЙ КАРНОБАТ.

ЧАСТ ДЕВЕТА

Дойде и страховитата 2012 година, в която светът трябва да загине!

Но Земята няма да загине, тя ще продължи да съществува и да разкрива тайните си.

Открит бе огромен подземен град в Румъния, морските вълни край бургаския квартал Сарафово изровиха античен римски град, появи се нов вид делфин, а космосът разтвори дълбините си и показва неизвестни галактики.

И в девета част на „Тайните подземия на България“ авторът отново изследва „неизследимото наследство Божие“; разказва къде е била първата българска столица, къде се намира загадъчният Онгъл, където кхан Аспарух разбива войската на Константин IV, Византийския император.

Настъпва време за промяна. Нашата планета Земя започва нов етап от своето развитие. От космичната информационна банка Акаша съобщават, че преминалите Подбора ще живеят в Новото време с Новите хора от шестата раса. България ще заеме своето водещо място в историята и в бъдещия път на развитието на цивилизацията.

„Тайните подземия на България“ е поредица, предназначена за хора със сърца, отворени за духовността.

в памет на Стефанка
Мирчева и Веса Маркова

БЛАГОДАРНОСТИ:

На господин Иван Атанасов, на професор Сашо Драганов, на Надя Божинова и на всички приятели, които съдействаха за издаването на настоящата девета част на книгата.

© Милан А. Миланов, автор ISBN 978-954-9977-54-7
МИЛАН А. МИЛАНОВ

ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

ОТКРИТ Е ОГРОМЕН ПОДЗЕМЕН ГРАД В РУМЪНИЯ. ЗЛАТНИ
ПЛОЧИ С ДОРИЙСКА ПИСМЕНОСТ. РЕПТИЛИИТЕ. ЛЕГЕНДИ
И РЕАЛНОСТИ.

ВИМАНИТЕ НА ЗАРАТУСТРА. МОНСАНТО. "СТЪКЛЕНИТЕ
ЧЕРВЕИ" НА МАРС. ТАЙНАТА СИСТЕМА НА ЗЕМЯТА.

ОНГЪЛА. ШУТ КАЛЕ. ИСТИНАТА ЗА СТАРОСЕЛ. АРАНИДА Е
ПЪРВАТА СТОЛИЦА НА ДРЕВНА БЪЛГАРИЯ. ЕВРЕЙСКИ
НЕКРОПОЛ КРАЙ КАРНОБАТ.

ЧАСТ ДЕВЕТА

ВСИЧКИ ПРАВА ЗАПАЗЕНИ.

Никаква част от тази книга не може да се възпроизвежда в
каквато и да е форма и по какъвто и да е начин -
електронен или механичен, включително фотокопиране,
аудиозаписване или използване на каквито и да било
системи за съхранение или извличане на данни, без
предварителното писмено съгласие на автора, с
изключение на кратки цитати в критични статии, книги и
рецензии.

Милан А. Миланов
ТАЙНИТЕ ПОДЗЕМИЯ НА БЪЛГАРИЯ

част девета

българска първо издание

редактор: Ели Миланова

формат 16/60/90 Издателство "Везни-4" ISBN 978-954-
9977-54-7

за контакти с автора: e-
mail: mareia.mam@dir.bg
GSM: 0889 22 68 10

РАЗМИШЛЕНИЯ

Отново беше лято и отново бях в манастира "Света Троица" построен в древната крепост, съхранявал през вековете част от българската духовност, писменост и родолюбие.

Седях на каменния зъбер, издигащ се високо над манастира, в очакване изгрева на слънцето, а долу под мен полето и далечните планини сивееха, потънали в утринно мълчание. Хоризонтът вече припламваше в утринна заря - небето разцъфна в розови багри, оцвети се в червеникави пламъци и след миг богът-слънце се появи в целия си блясък и бързо пое нагоре в небесата. Небето засия в нежно синьо, полето и планините се събудиха и оживяха.

Обичах тези утринни вълшебства, те ме изпълваха с радост, усещах се част от природата. Може би заради красотата на изгрева аз се замислих за необятността и красотата на Вселената, за бъдещето на нашата Земя...

Отмина ключовата дата 11.11.2011 година, важна за еволюцията както на човека, така и на планетата Земя. Милионни хора по света дочакаха отварянето на Портала между световите, като дълго преди знаменателната дата посветени медиуми, контактьори и лецителите се подготвяха за предстоящото събитие.

На 05.11.2011 година се спуснаха новите енергийни полета, които подготвиха отварянето на Портала и спомогнаха за баланса на Земята. Към Земята бяха изпратени мощни енергии, а посветени от цял свят медитираха и се постараха да ги приобщат към земната реалност. Българските посветени участваха също в интегрирането на тези високи вибрации към земната реалност, включвайки се в невидимия процес чрез "оптичния" портал на Планетата, намиращ се в Рила планина. Масовите медитации спомогнаха за баланса на енергиите и плавното протичане на процесите около отварянето на Порталите.

По света се заговори за предсказаното от библията чудо, когато тридесет и пет хиляди, праведно живели на земята, ще получат най-големия дар от Твореца - физическо възнесение. Посветените казват, че тези хора, с техните високи вибрации на духа, ще могат да прекратят невидим

звезден портал към висшите сфери на съществуване. И те ще бъдат редом до пазителите на Вселенската хармония.

Какво всъщност се случи на 11.11.2011 година? На тази дата се отвориха множество енергийно-пространствени канали, които ще подготвят Земята за началото на същинския Преход на 12.12.2012 година. Вибрациите на Земята се повишиха и хората, избрали духовния път на развитие ще станат още по-виждащи, по-чуващи и по-можещи. Ще зачестят паранормалните явления, защото Земята постепенно се доближава до Четвъртото измерение. През Портала ще започнат да си заминават от Земята онези, които не са издържали Подбора. Ще зачестят смъртните случаи, вследствие на заболявания, катастрофи и бедствия.

Ще започне осезателното разделение на духовно извисените хора от тези, които не са издържали подбора и постепенно те ще напуснат Земята, за да останат само издържалите, тези, които са приели духовните ценности на Вселената, които са синхронизирали вибрациите си с вибрациите на Новото измерение, с вибрациите на Планетата. Каналът между измеренията е отворен за всеки, който е достигнал нивото на духовно и вибрационно състояние, за да го използва.

След 11.11.2011 година за този, който е направил своя избор на духовно израстване никаква чужда намеса не ще успее да повлияе и попречи на пътя му. Ако даден човек през последните години, докато течеше Подбора, е направил избора на пътя си и е приел духовното си осъществяване, то той е избрал правилния път. Но ако е пожелал да следва само материалните си привързаност, той е избрал ниските вибрации на проявлението на същността си. И никой, след приключването на

Подбора, няма право да го превежда през Прехода, но ако все пак той се е осъзнал, макар и в късен момент, и извърши необходимото за големия вибрационен скок¹, той ще продължи и ще направи своя Преход.

Тези, които са повишили вибрациите си ще направят отново връзката със своето Висше Аз и това ще доведе до издигане нивото им на готовност за периода на Прехода, а и след него.

Контактърът Лий Каръл, който гостува у нас през 2011 година, каза, че шестте единици, от датата 11.11.11. дават числото 6. Но тъй като животът в нашия свят е дуален (добро-зло, студено-топло), то задължително срещу тази цифра се проектира още една огледална. Събрани двете дават числото 12, числото на нашата дванадесетомерна Вселена. Около сакралната дванадесетица се върти и човекът открай време. Толкова са деленията на часовниците, месеците в календара, зодиакалните знаци.

Решетката на времето вече се променя и с позитивните си мисли човечество е в състояние да препрограмира минало, бъдеще, карма...

Крион - извънземният, с когото Каръл общува, поетично определя датата с клони раните единици като ден на съдбата, в който "златната нишка ще бъде вплетена в Новия килим на Времето на вашата Единна планетар-на галактическа съдба. В нощта на 10.11.2011 година, в централния Слънчев Камелот на галактиката, всички души са поканени на бал, където ще направят своя избор за Великия преход на Земята".

Крион говори за реалната дуалност на земния свят, който предизвиква огледалната структура. Огледалното на 6 е 6, което прави 12. Това е важно число за Вселената, която се проявява в 12 измерения. Числото е фактор и в земното проявление на човешката динамика - 12 часа, 12 годишни месеца, 12 зодиакални знака и т.н. Не случайно и преходът на Земята започва в периода 12.12.2012 -

---

1 Терминът "квантов или вибрационен скок" представлява промяната във вибрационното ниво на Земята, прехода на Земята в Четвъртото измерение, промяната на земната орбита, изместването на земната ос, успоредно с произтичащите от това бедствия и катаклизми (б.авт.).

21.12.2012 година. След 11.11.2011 година, с отварянето на порталите, тези, които са избрали своя път на реализация в Новото измерение ще могат, обединявайки позитивните си мисли, да сътворяват силни, градивни и чисти полета, които ще освободят Планетата от остатъчните нехармонични, кармични натрупвания и енергии.

11.11.2011 година е най-важният подготвителен процес преди 2012 година, работата на всички работници на Светлината ще повлияе и ще промени колективното съзнание към изцеление на личните проблеми - физически, душевни, ще затвори раните на Планетата и я подготвя за прехода към триадата - 12.12.2012 година.

Вибрациите на хората и Планетата се променят. Все повече хора започват да се обръщат към себе си, търсят духовен път за развитие, дават сила и проявление на отдавна скритите си и потиснати мечти, стремежи и таланти.

Предстоят да се активират многоизмерните части на ДНК, които все още са в латентно състояние. Ще стане още по-тънък воалът, който ни отделя от другите измерения. А виждането - отваряне на третото око, телепатията, контактът с висши същности от паралелни измерения ще станат възможни за голяма част от хората. Ще се създадат безкрайни възможности за еволюционното развитие на планети, галактики, на цялата Вселена.

Но да не се забравя, че това важи за хората, направили своя избор на духовно развитие, защото все още са повече тези, които се отнасят с насмешка, подигравка и неверие към процесите, водещи ни към толкова важното Ново време на Планетата.

Посветените сочат, че "тройната портална дата" е най-мощната през последните космически еони, когато около стратосферата се образуват 12 слънчеви диска, предизвикващи кристален вихър от множество неизвестни източници, които ще бъдат активирани, както и от множеството скрити лемурийски и атлантски бази на Земята. Това ще помогне за балансираното протичане на процесите на цялата Планета.

Всички подземни бази по света, в които има енерго-източници под формата на пирамиди, сфери, генератори и особено тези, свързани с лабораториите и ползващи

потенциалите на земното ядро, ще започнат излъчването на Божествената енергия на нулевото поле, енергията на чистата и безусловна любов. Свързвайки се със съответните космически центрове, излъчващи на честотите от петото през четвъртото към третото измерение, Божествената енергия ще достигне Земята. С навлизането ѝ ще се активират "спящите" потенциали на човешката ДНК.

Тройната портал на дата ще отключи и новите възможности на ДНК - нейната скрита светлинна структура.

Припомних си и за уникалността на българския ген. Ген на първите бели клонинги или арани със заложен код, който е уникален, съвършен и не се повтаря у нито един друг народ. Ген, който араните са дообогатили, като са прибавили потенциалите на гена на атлантите и лемурийците. Този уникален ген се намира във втората ДНК спирала, в нивата между трета и пета подконфигурации. Използвайки светлинния спектър, уникалният ген, образуващ специфичната ДНК верига на араните, може да бъде отнесен към най-чистия и висок раздел на спектъра. Генът на българите никога не е бил разрушаван, а само обогатяван, но с времето по-голямата част от капацитета му е преминала в "спящо" състояние.

Спомних си и казаното от игумен Гавраил: "Подборът приключи, но ако все пак, по време на Прехода, някой направи голямата промяна в себе си и приеме Космичната любов, Космичните закони - има шанс да живее в Новото време.

Преминаването през канала на Смъртта ще става постепенно, всеки ще си отива, когато изтече определеното му време, преминаването няма да е масово и наведнъж. Ще има и катаклизми, разбира се, но те няма да са с размерите на Потоп, няма да се отнемат огромен брой животни"..

Останах още малко върху скалистия зъбер, след което ободрен от свежия утринен въздух, от ранните утрини лъчи се отправих към манастира, където ме очакваха игумен Гавраил и братята Димитър и Георги. И двете кучета овчарки - Рая и Ира, разбира се.

Работният ми ден започваше...

ИДВАЛИ ЛИ СА ЕГИПЕТСКИ ФАРАОНИ В БЪЛГАРИЯ?

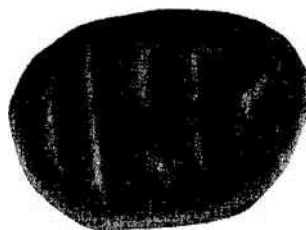
Знам ли? Може и да са идвали, може и да не са идвали. Първите фараони - българските са живели по нашите земи, но фараони от Египет? Е, за един египетски фараон се твърди, че е пътешествал по нашите земи! Пътешествал е, защото при разкопки в тракийска могила до село Любча, община Доспат, през 1976 година е открит скарабей с изписани върху него египетски знаци. Експонатът е част от бижу и е с големина 13 милиметра. Съхранява се в музея на град Смолян, който египтолозите пропуснали да проучат.

Пропускът е поправен от световноизвестния френски египтолог от български произход - д-р Васил Добрев, който при посещението си в музея на град Смолян открива експоната и разчита името на фараона пътешественик Ментухотеп IV (1997- 1991 г. пр. Хр.), изписано върху скарабея,

"Това е сериозен знак, че в България са идвали древните египтяни" казва д-р Васил Добрев и напомня, че още през пети век преди Христа бащата на историята Херодот пише, че египетски фараон от XIX век пр. Хр.

(XII династия) е изпратил експедиция в Тракия, където египтяните са оставили много камъни с надписи на някои места.

В музея на град Созопол се съхраняват още два скарабея, изкопани по нашите земи, а в историческия музей на град Ямбол се намира крилат слънчев диск - диск на Слънцебога, открит през 1973 година от експедицията на професор Александър

*Скарабей от
Смолянския музей*

Реконструкция на соларния диск

Фол в тракийското слънчево светилище Палеокастро, до Тополовград.

Учените смятат, че крилатият диск олицетворява изгряващото слънце. Той се появява в храмовете на Египет в средата на третото хилядолетие пр.Хр, а в края на второто хилядолетие образът на Слънцебога е познат и в Мала Азия, и в Месопотамия. Образът на крилатия диск е разпространен до времето на Константин Велики. Древен автор споменава, че през римския период в Тракия са преселени египетски майстори, за да обработват метал.

Учените считат, че слънчевият крилат диск от Ямболския музей е доказателство за културните взаимодействия и трансфера на знания и технологии в Източното Средиземноморие през древността, както и за важноста на слънчевия култ в древна Тракия.

По този повод д-р Добрев коментира: "Крилатият слънчев диск, със счупено крило, е идентичен с тези от древен Египет. Размерът му по египетските стандарти е - 4,20 м, което е точно 8 лакти."

"Много от имената, продължава д-р Добрев, на местности и градове у нас може би идват от египетския език. Странджа, Перперек, Сакар и много други имат съвсем логичен аналог на езика на древните фараони. Сакар планина например има същия корен с названието Сахара. На древноегипетски сакр означава сокол - божество в некропола Мемфис. Херодот пише, че е имало египетско присъствие по тракийските земи в древността. Тяхно наследство вероятно е и названието на тракийското племе беси - Бес е много уважавано египетско божество. А Сабазий - Сабаз е син на Бес. Явно е имало култ към това божество и по тракийските земи/'

Ще се абстрахирам от твърденията на уважавания д-р Васил Добрев, работещ от 1995 година във френския археологически институт (IFAO) в Кайро, тъй като той не е

запознат с разкритията, направени от Акаша, а именно, че в древността с името Египет е била наричана територията на днешна Североизточна България. И това, че първите фараони са траки, че имената на местности и градове у нас не идват от египетския език, а тъкмо обратното! От названията на българските селища възникват имената на градовете и местностите в Египет, дадени им от разселващи се траки!

А в древността, по времето на първия древен Египет, днешният Египет се е наричал "Земя на фараоните", "Царство на водените от Тот", "Земя на наследниците на Тот" и т.н.

Скарабей (торен бръмбар)

(Свещеният скарабей (*Scarabaeus sacer*) е вид бръмбар с дължина до 2,5 см, който в Древен Египет е приеман за символ на здравето и закрилата на висшите сили. Скарабейт е олицетворение на бог Хепри - сутрешно превъплъщение на младия бог Ра, който търкаля слънцето по небосвода, както скарабейт търкаля торното си топче. Скарабейт е олицетворение на живота, а заедно с Анкх и Всевиждащото око е изобразявал и безсмъртието.)

Каменен скарабей на около 3500 години

Препрочетех запаметеното за скарабея, изключих лаптопа, загасих петромаксовата лампа, легнах в хладната постеля и продължих да разсъждавам върху написаното. Знаех, че все още не са намерени исторически сведения, които да потвърдят, че Египет е древното име на Североизточна България и неудовлетворен от забавянето на това откритие неусетно заспах...

Когато се събудих, погледнах през отворения прозорец и видях купчина бели облаци да се издигат към небето. През нощта бе валил дъжд и сега влагата бързаше да се изпари от земята. Днес нямаше да правим редовния утрешен крос, земята бе мокра, затова приготвих бележника с въпросите си и щом стана време за закуска тръгнах към трапезарията. По земята все още имаше вадички с вода, сред пукнатините на камъните бе поникнала трева, по която блестяха диамантени капки. Осветени от слънцето, те ми напомняха за времето, когато обичах да тичам бос сред роената трева, а също и за таралежа, който намерих и занесох в нашия двор. Беше много забавен - вървеше наперен, сякаш си бе у дома и ми доставяше голямо удоволствие да видя циркаджийския номер, който правеше. Не помня кой ме посъветва да удриям по една ламаринена тенекия до вървящия таралеж и щом чуеше бумтенето той се изправяше на задните си крака и започваше да ходи

много смешно. Веселбата свърши още в същия ден. Татко ме накара да върна таралежа там, където го бях намерил...

По време на закуската Димитър и Георги ме изненадаха. Държаха пред себе си отворена осма част на "Тайните подземия на България" която завчера им бях подарил и я сравнявах с копие от ръкописа ми, останало в манастира.

- Брат Михаиле - каза Димитър и многозначително се усмихна. - Прави ни впечатление, че започна да поскриваш някои истини. - Не разбрах за какво става дума, погледнах го учуден, а той продължи: - На страница 44 си пропуснал няколко интересни сведения, които ги има в ръкописа ти, а в книгата липсват. - И за доказателство ми подаде книгата и ръкописа.

Сравних написаното в книгата и в ръкописа и открих, че при отпечатването на книгата съм пропуснал да публикувам няколко съществени данни за Бендида.

- Прави ли сме, брат Михаиле? - попита Георги, взе книгата и прочете: - "Свърши ли? Или имаш още неща за добавяне?" - Това те пита игумен Гавраил, а ти отговаряш, че "... от всичко, което ми разказа досега, разбрах, че Бендида е погребана на територията на днешна България и е положена в гробница..." - Но липсват уточненията, които си пропуснал. Ето, ще прочета пропуснатото, това което ти казва игумен Гавраил:

- Михаиле, Бендида реално е съществувала. Била високо посветена и е сестра на тракийски владетел. Тя е поставила нов тип социални взаимоотношения. До нея се допитвали за решаването на различни проблеми, спорове, конфликти и казуси. Била е много уважавана и ценена, но не е било изградено светилище в нейна чест, за което питаш къде се намира. Изработени са много нейни статуи, миниатюри, изображения.

- Била е сестра на Аполон?

- Бендида наистина е била сестра на Аполонидо, наречен по-късно Аполон. Той е с девет години по-малък от нея, тя е присъствала на раждането му и го е поела в ръцете си веднага след прерязването на пъпната връв. По този начин тя е приела ролята на сестра-закрилница,

което е близко до "дада", но има по-висок статут в йерархията на званията.

- Тъй като Аполон е роден през 2 958 година пр. Хр., а Бендида е по-голяма от него с девет години, излиза, че тя е родена през 2 967 година пр. Хр.

- Май така излиза...

- А къде е родена?

- Родена е в земите, които родът ѝ е обитавал - североизточно от връх Мусала.

- И кога е починала, Учителю?

- Починала е през 2890 година пр. Хр.

- Защо Бендида най-често е изобразявана на кон?

- Защото от малка е обичала да язди с по-големия си брат, който по-късно става владетел. Тя е обичала конете и почти винаги се е придвижвала яздейки. Бендида е била олицетворение на мъдрост, зрялост, знание и добра воля."

Георги прочете пропуснатия текст, затвори ръкописа и помоли, да не забравя да го добавя в следващата книга. Признах грешката и си дадох дума, че ще бъда повнимателен и прецизен при обработката на следващата книга. Доволни, че са помогнали да отстраня откритата грешка, братята започнаха да дискутират статия за здравословното хранене на хората, според кръвната им група, и очакваха да чуят мнението на игумен Гавраил по този въпрос.

- Това са несериозни твърдения - отвърна той. - Някои "специалисти" си измислят списъци на забранени и разрешени храни и не позволяват на хора с определена кръвна група да ядат мляко или други продукти. Пълно невежество! Всеки организъм се нуждае от калций, витамини. Докторе - обърна се той към мен, - какво е твоето становище?

- Съвпада с твоето мнение, Учителю. Според съвременната нутрициология (наука за храненето), консумацията на храните няма нищо общо с кръвните групи.

- Спори се и за кафето, което брат Михаил толкова обича - обади се Димитър и кимна към мен. - Спори се дали то не пречи за усвояването на калция.

Игумен Гавраил се засмя, в зададения въпрос той навярно подозираше желанието на Димитър да пие кафе.

- Не, не пречи, когато се пие в нормални количества.
- А теорията за съвместимите и несъвместимите храни?

- побърза да се включи в разговора Георги.

- Разделното хранене като лечение се прилага в някои клиники, след като предварително се направят изследвания на различни ензими. Всеки човек има специфичен ензимен спектър и не може да прилага такова хранене самоволно. Защо не поговорите по този въпрос с Михаил? Той е добре запознат теоретично...

Братята отправиха погледи към мен, повдигнах рамене и казах:

- Например не е подходящо да се консумират едновременно два белтъчни продукта, тъй като единият не се усвоява добре.

- Прясно мляко и варено яйце - подсказа Георги.

- Точно така - потвърдих аз. - Млякото преминава бързо и ангажира ензимите, които го разграждат, а яйцето остава почти незабелязано. Същото е и при въглехидратите. Едновременният прием на мазнини и въглехидрати пречи на разграждането на глюкозата и мазните киселини. При едновременната консумация на мазнини и въглехидрати, мазнините излизат неусвоени. - И преди братята да успеят да поставят на изпитание медицинските ми познания, побързах да разкажа за скарабеите. Темата ги заплени и те с интерес зачакаха да чуят развитието й. Обърнах се към игумен Гавраил:

- Д-р Добрев обяснява, че в света са открити четири "скарабея" на Монтухотеп IV, а смолянският "скарабей" бил петият.

- Има и други, все още неоткрити... - поясни игуменът и кимна да продължа.

- От историческите източници се знае, че фараон Монтухотеп IV е управлявал в земите на днешен Египет от 1992 до 1985 година пр. Хр., но Учителю, би ли споменал нещо за семейството му?

Игумен Гавраил си придаде учудена физиономия и възкликна:

- Ехе, интересът ти чак до семейството на фараона ли достигна? - повдигна рамене, помъчи се да си спомни нещо и каза: - Но щом толкова дълбоко си заорал в

проучването... ще ти съобща, че исторически сведения за семейството му няма, то не е оставило трайна диря след себе си. Било е на почит... Фараон Ментухотеп IV е имал две жени. Първата е починала при раждането на сина им. От втората си жена е имал три деца - двама сина и една дъщеря. Пътувал е много, бил е твърде любознателен и е посетил много земи. Това е.

- Учителю, фараон Ментухотеп IV в саркофаг ли е погребан, балсамиран ли е? ...

- Погребан е в двоен саркофаг. Тялото му не е било балсамирано, а е било положено обвито във фина златна, плътно прилепнала обвивка.

- Д-р Васил Добрев правилно ли е разчет името на фараон Ментухотеп IV, изписано върху скарабея?

- Михаиле, по този въпрос се налага малко предисловие... - направи жест с ръка да забавя темпото на питанията и поясни: - Надписът върху скарабея е бил свещен за древните египтяни, но не означава точно името на Ментухотеп IV. Това е по-скоро неговият личен код, печат, подпис, символ. Всеки фараон е имал свой личен уникален и неповторим код - подпис.

- Чел съм, че древните египтяни са изпитвали смъртен страх да се знае името им, тъй като те смятали, че то можело да бъде използвано в заклинания срещу неговия притежател. Затова било нужно името да бъде защитено по магически начин - изписано в кръг, символизиращ слънцето Ра. Това означава ли, че тези символи са валидни за всички картуши с имената на фараоните?

- Да, за всички! Независимо върху какъв материал са изписани.

- Египтолозите ще се позачудят...

- Ще се съгласят с казаното, защото тези надписи са уникални и неповторими символи за всеки отделен владетел.

- Ох, за малко да пропусна - от какъв материал е изработена плочката, наподобяваща скарабей със знака на Ментухотеп IV?

- Колко жалко, да пропуснеш... - тъжно и театрално подхвърли игумен Гавраил, а братята монаси се засмяха. - Изработена е от пресован пясък с примесени

микрослепващи частици, добити по изкуствен начин.

- Пак ще питам... - повдигнах извинително рамене, бяха ми нужни още подробности: - С какъв инструмент е изработен самият знак?

- С помощта на фин каменен инструмент, с остър връх, наподобяващ шило, като са работили преди материалът да се е втвърдил напълно.

- Знаеш, че ще попитам за... - съзнателно забавих въпроса си, но игумен Гавраил вече знаеше продължението му и побърза да отговори:

- Не се и съмнявам! Без тези уточнения, няма да бъдеш ти. Само ще те предупредя, че е трудно да се проникне в гробницата на Ментухотеп IV. Има многото срутувания, настъпили през годините.

- Засега нямам намерение да влизам в нея. И искам да те успокоя, че гробница на фараон Монтухотеп IV все още не е намерена.

- Да не би да имаш предположение къде се намира?

- Естествено в Долината на царете, при другите фараони.

Игумен Гавраил се замисли, сбърчи чело, поглади късата си брада и каза:

- Трудно ще се открие къде е погребан Монтухотеп IV. Трудно...

- Не е ли погребан в Долината на царете?

- В Долината на царете е, но трудно ще се открие, защото гробницата на фараона не е била окончателно завършена преди неговата смърт. Затова когато е починал, се наложило да бъде поставен в най-долната затворена и завършена камера на гробницата...

Учителя замълча, замислен за нещо, в столовата настъпи тишина. Спогледахме се с братята и Георги попита:

- Извинявай игумен Гавраиле, но не каза, какво се е случило с гробницата?

- С гробницата ли? Ами след погребението на фараона доизграждането ѝ е било преустановено, а мястото забравено...

Представих си Долината на царете с вече откритите съкровищници на фараоните и хълмистата местност, осеяна с все още неотворени гробници. Там, някъде

дълбоко под земята, бе скрита и незавършената гробница на египетски фараон. Погледнах очаквателно игумен Гавраил и предположих, че ще уточни къде се намира гробницата, но той нямаше желание да определи местонахождението ѝ. Възможно бе в този момент и той да издирваше тайната гробница из долината... Намери я, уверен съм, че я откри! Познах, че е успял по беглата усмивка, която винаги се появяваше на лицето му, щом успееше да постигне положителен резултат.

- Незавършената гробница - заговори с оживление той - се намира в долината - посока североизток.

Не се опитах да локализирам с точност мястото на гробницата, вече знаех със сигурност, че е в Долината на царете. Можех да продължа и с останалите въпроси.

- Учителю, д-р Васил Добрев е защитил докторска степен в Сорбоната през 1992 година и е автор на нова теория за произхода на Сфинкса. Доколкото зная той сега извършва разкопки на платото Сакара и очаква да намери гробницата на фараон Узеркаре, наричан "изчезналия фараон." Защо го наричат "изчезнал"?

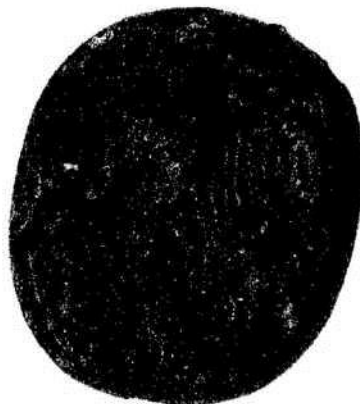
- Защото не се знае къде е погребан фараон Узеркаре от VI династия (2333-2332 г. пр.Хр.). Липсват каквито и да било данни за мястото, където се намира гробницата му. Михаиле мога да те уверя, че д-р Добрев няма да открие гробницата на фараон Узеркаре, там където я търси.

- Той я търси... Да не би и гробница на фараон Узеркаре да е била недовършена? Или се намира на друго място?

- На друго! - загадъчно отговори той.

- Но е в Египет?

- Спокойно, ще разкажа каква е историята с фараон Узеркаре, която е останала неизвестна на древните автори. Останала е неизвестна, защото той е напуснал земите на Египет. Грозяла го опасност от заговор, целящ свалянето му от власт и убийството му. Затова фараонът предприема тайно пътуване към древните първозе-

*Скарабеят на българския
фараон*

ми на египтяните - към земите на далечна България и се заселва в малко селище, с развити занаяти, свързани с обработка на злато и мед, намиращо се в южните склонове на Сакар планина.

- В това селище ли е погребан?

- Да, там е погребан.

Изгорях от нетърпение да науча името на селото, но успях да се въздържа и реших само да попитам на кого са принадлежали двата скарабея, съхранявани в музея на град Созопол.

- Принадлежат на притежателите си - пошегува се той.

- Когато учените разчетат знаците върху скара- беите, ще установят на кои владетели са.

- Стига да успеят да ги разчетат - произнесох съмненията си гласно. - Ще ни кажеш ли от кои епохи са?

Той се замисли, присвил устни.

- Виж какво приятелю, в скоро време предстои да бъдат открити писмени документи, които ще насочат учените към успешното разчитане на знаците. А, да, от кои епохи са. Според мен, скарабеите са от различни епохи... Българският фараон е царувал през деветото хилядолетие пр. Хр., а египетският - през седмото хилядолетие пр. Хр.

Отворих уста, опитвайки се да изясня..., но игуменът бързо ме прекъсна: - Чакай, не напирай толкова, ще ти

посоча и кой скарабей на кого принадлежи. - Разглежда фотографиите, които бях донесъл и посочи: - Скара- бейт със синия цвят е по-древен и е принадлежал на българския фараон, а вторият, с кехлибарения цвят, е на египетския фараон, който е пътувал из земите на България.

- Учителю, ще направиш ли едно изключение? Моля те, нека да не изчакаме времето, когато учените ще разчетат имената на фараоните...

- Щом настояваш... Може би желаеш да се изявиш и да станеш откривател? - Видя изписалото се недоумение върху моето лице и ми намигна. - Хайде, горе главата, пошегувах се. Сякаш за първи път правя изключение. Имената - приблизителните имена на българския и египетския фараон са звучали като Олхатот IV Егриди и Птолохатър Тет II.

- Благодаря ти, а скарабеите наистина ли са открити в нашите земи?

- Да, едните при разкопки в залива на Харманите, до стария Созопол, а другият се намира в музея на гр. Смолян.

- Но при Харманите не е открита фараонска гробница.

- Няма как да бъде открита. Не пропускаш ли нещо друго за фараоните?

- Нося списък...

- И от радост пропусна да попиташ за погребенията им. - Подскочих от изненада! Наистина в еуфорията, в която бях изпаднал от разкриването имената на фараоните, пропуснах този важен въпрос. Той вдигна успокоително ръка: - Е, случва се. Михаиле, българският фараон е погребан в българските земи, а египетският фараон в египетските земи.

- Някъде около Созопол?

- На по-далечно място от морето. Намира се северо-западно от Созопол, приблизително на 45 километра от него. - Видя как затаих дъх в очакване да продължи и преди да поискам повече уточнения каза: - Дай сега да видя този списък. - Погледна листа, който току-що бях извадил от джоба на панталона си и посегна към него.

*Този скарабей е принадлежал на фараон от
Втората египетска династия.*

- Списъкът съдържа имена на египетските фараони - казах аз, подадох му листа, надявайки се тайно, че сред множеството имена може би ще се открият и имена на български фараони. Игумен Гавраил прегледа внимателно списъка и поклати отрицателно с глава:

- Михаиле, съжалявам. Този списък, с имена на фараони, се състои изцяло от династии и владетели, царували и погребани в земите на днешен Египет. Някои от тях са взаимствали имената на българските фараони, като са ги променяли или добавяли някои частици.

- Тогава в някой друг списък...

- Да, в някой друг списък... И това ще стане, приятелю!

Оставаха още два скарабея, съхранявани в музея на Созопол и попитах за имената на фараоните, чието притежание са били.

- Първо само единият е скарабей и той е принадлежал на фараон от Втората египетска династия. Името му е звучало приблизително като Итриохъл. А вторият е скарбоид и е принадлежал на главен жрец, силно

Скарабей, принадлежал на главен жрец, силно приближен до фараона и властта от Първата египетска династия

приближен до фараона и властта от Първата египетска династия. Жрецът е носил име, звучащо като Кахраа.

- Учителю, къде е погребан българският фараон?
- Проявяваш голям интерес към фараоните, ученико.
- Може би някога съм бил фараон? - пошегувах се аз.
- Знам ли, може би... - и вече сериозно отвърна:
- Българският фараон е погребан на юг от Дебелт - помълча известно време съвсем съзнателно, даващ ми възможност да премисля още веднъж за местонахождението на фараонското погребение и едва тогава добави: - По-точно, ако така мога да се изразя, между Дебелт и с. Драчево - до Бургас. В посока североизток от тях. Някога там е имало древен светилищен комплекс, използван през хилядолетията от посветените траки. Наричал се е Кабалетитас.

ЛИКИЙСКИТЕ ГРОБНИЦИ

Не разбрах кога богът на съня е долетял при мен, не усетих полъха на крилата, нито докосването на ръцете му, с които нежно затвори очите ми. Не го видях, усетих само мига, когато ме пренесе назад през годините, в родния ми град Царево...

Морето бучеше страховито. Огромни тъмни вълни с грохот се блъскаха във вълнолома, издигаха се разгневени над него, прехвърляха го и с мощен плясък се стоварваха разпенени върху пристанищния кей. Цяла седмица бурното море не утихна, животът на приста-

нището загуби ритъма си. Рибарските лодки в залива бяха изтеглени на брега, а малките корабчета, закотвени с по две котви и завързани с въжета към брега, се издигаха над водата при всяка нахлула вълна и пропадаха надолу при оттеглянето ѝ. Заливът под нашата къща се изпълни със злокобното боботене на разбиващите се в скалите вълни. Облите камъни, изгладени от морските вълни и натрупани в края на пясъчната ивица, издаваха невъобразимо гъргорене при всяко връхлитане на вълните върху тях и при отдръпването им. Търкаха се един в друг, сякаш бяха живи, а малката пясъчна ивица от брега изчезваше, за да се появи отново след бурята. След седем дни всичко утихна, оловното небе се стопи в морето, то го погълна и се успокои. Слънцето отново се появи, небето просия и лятото се върна...

Странно, стоях на брега, а долу, при скалите, виждах себе си. Да, бях едновременно на две места, но другият Михаил вървеше долу и не ме виждаше. Застанал на високия бряг, с внимание следях всяка негова стъпка и видях как той, тоест аз, се спрях пред една скала, където се отвори процеп и той, а може би аз, влезе вътре....

Беше тъмно, липсваше какъвто и да е ориентир и не знаех накъде да вървя. Усещах само учестеното биене на сърцето си и не разбирах кой от двамата бях аз.

Да, бях в пещера, отнякъде проникваше светлина, която се засилваше, след малко тя промени цвета си в зеленикаво сияние, тогава неочаквано пред мен застана висока миловидна жена, облечена в дълга бяла дреха. Гледах я и не изпитвах страх, възприемах я ту за истинска, ту за видение. Тя ме гледаше в очите, усмихна се и заговори... Гласът ѝ беше нежен, мелодичен и някак си успокояващ. Не знаех коя е красивата жена - фея, морска сирена, или жрица? Която и да беше, тя протегна ръка и посочи лъскаво кристално кълбо с големина на футболна топка. Приличаше на глобус, без изобразени континенти, океани, морета и реки. Приближих се до кълбото, което стоеше на мраморна поставка, висока около метър и половина от земята, и зачаках да видя какво ще се случи. Не знаех защо, но реших, че жената, застанала до мен е жрица.

- Това кристално кълбо - заговори тя и с ръка погали кълбото - изпълнява команди, които му се подават. Запомни думите, с които ще трябва да наредиш на кълбото-у ред да отвори входа на подземното светилище. Тайната ще запазиш...

- Но аз не знам кой от двамата съм... - попитах объркан. - Този, на брега или този, който сега е тук, в пещерата?

- Двата сте едно! - отвърна ласкаво тя, без да мога да схвана как "двамата сме едно". Още веднъж посочи кълбото, което започна да променя цвета си в златисти оттенъци, и продължи:

- Когато настъпи времето ще дойдеш тук и ще наредиш на кълбото... - прошепна тайни думи - кода, с който кълбото щеше да отвори врата на лабиринт, намиращ се дълбоко под земята. - Вътре ще видиш множество предмети, но ти ще вземеш и изнесеш навън само тези, за които ще получиш разрешение...

Жената и пещерата изчезнаха... Пред мен се издигаха красиви сгради, издълбани в скалите. Град Петра? Не, това не беше Петра, фасадите на сградите си приличаха, но тези бяха гробници и се намираха на дру

го място. Да, гледах издълбани в скалите великолепни гробници от древността...

Слънцето огряваше изящните фасади с колони, те изпъкваха с оранжевите си цветове, а скалите зад тях разкриваха причудливи картини...

Влязох в сградите-гробници. През отворените ниши нахлуваха снопове слънчеви лъчи, те позлатяваха каменния под и замираха в тишината, която сама си говореше. Чувах и разбирах говора ѝ - той ми нашепваше, че се намирах в ликийските гробниците на град Кау- нос... Гласът на тишината ме водеше, той бе мой гид и съветник. Препминах през тайните врати на гробниците и видях зали със съкровища, принадлежащи на древността...

Гласът продължаваше да ме насочва и направлява - зад залите препминах по тесен коридор, облицован с бледожълт мрамор, който ме отведе до широка зала - предверие, с големи колони и златни статуи. Огледах се и в дъното на залата видях врата. Гласът ми нашепна да се отправя към нея. Вратата се оказа заключена, разбрах, че има скрит механизъм, отварящ се с код, съставен от енергийни импулси. Знаех, че гласът на тишината ще я отключи и наистина стана така. Стоях пред широко стълбище, водещо някъде надолу. Тръгнах по удобните за слизане мраморни стъпала, а те ме отведоха до красив подземен град...

Събудих се преди слънцето да бе изгряло и замъдрувах върху съня си. Помнех добре първия си сън и мястото, откъдето наблюдавах другото свое аз, помнех и скалата с отвора, в която той или аз влязох. Припомних си още веднъж снощните си сънища, усмихнах се на преживяното пътешествие и станах от леглото.

Град Каунос, имаше ли град с такова име и къде се намираше? Побързах да включа компютъра и за моя изненада се оказа, че не само има град с такова име, а и той се намираше на територията на южната ни съседка Турция.

Прочетох, че Каунос е древен пристанищен град, разположен в близост до живописен плаж, дълъг шест километра. Граничи с морето и лиманно езеро. Извес-

Ликийските гробници

тен е с некрополите на ликийските владетели, с раз-
множителното средище на редките костенурки "каре-
та" и други забележителности като Агората, римските бани,
църквата и амфитеатъра, лечебните извори, предста-
вяващи естествен басейн, пълен със сярна вода, чието
дъно е покрито с лечебна кал, лекуваща кожни забо-
лявания.

Легендите разказват, че град Каунос е построен от един
от близнаците Милетос и носи неговото име. Градът бил
гъсто населен и се намирал на границата между Кирия и
Ликия. Историците смятат, че древният град Каунос е
създаден около X век пр. Хр. и бил напълно изоставен
през XI век. В момента продължават археологическите
разкопки под ръководството на професор Дженгиз Ишик.
В резултат на тези разкопки са намерени предмети,
отнасящи се към древността, Римския, Византийски и
Средновековния период. В северната страна на града се
намира гората Мендерес, а в западната част са ликийските
скални гробници. Височината, на която са разположени
гробниците, е около 150 метра - за да могат душите на
погребаните по-бързо да достигнат до небето. Колоните на
мавзолеите са с височина пет метра.

Според учените гробниците са издялани в меката скала, защото явно древните са търсили слоеве с по-мек и податлив на обработка камък. В дясната страна на акропола има една започната, но недовършена гробница. След изследвания археолозите установяват, че причината, поради която тя е останала недовършена, е твърдата скала, на която са попаднали строителите.

В сегашни дни посещенията са много редки, организират се групи, които, под строг контрол и срещу високо заплащане, могат да се качат до самия акропол, без да се влиза в криптите. Разположението на самите гробници прави достъпа до тях извънредно труден.

Изключих компютъра и побързах да изляза навън, където вече ме очакваше в пълен състав манастирският екип - игумен Гавраил, братята, Рая и Ира. Махнах с ръка за поздрав и се затичахме надолу по склона, съпроводени от веселия лай на кучетата. В индианска нишка за пореден път трамбовахме тясната горска пътека, около която непрекъснато растяха и се протягаха лешниковите клонки. Тичах, отмятах клонките и преди да ги пусна, предупреждавах тичащия след мен да се пази. Бягахме, подхвърляхме си закачки, смеехме се и внимавахме къде стъпвахме. Горската пътека не е само наша частна собственост - по нея ситният подредени в бойни редици мравки, понесли листа по-големи от тях, тежкотоварни лъскави бръмбари, движещи се едва-едва, жаби, излезли на припек, които дори и не искаха да помръднат, камоли да подскочат при преминаването ни до тях, някой заблудил се бързоходен охлюв. Денят започваше със слънцето...

Спряхме в подножието на хълма, седнахме да починем върху тревата, отърсила се от сутрешната роса и аз разказах съня си за гробниците в древния град Каунос, които се оказаха, че съществуват и в реалността. Какво ли искаха да ми подсказат с този сън? Погледнах игумен Гавраил, обграден от двете кучета, стриктно спазващи дясното и лявото пространство около него, и братята монаси, които като мен очакваха с интерес развързката на моя сън....

- Не виждам нищо необикновено в съня ти - заговори

игумен Гавраил. - Няма никаква загадка.

Изненадах се от чутото. Как така на сън ми съобщавах името на град, който действително е съществувал, показваха ми гробниците, съкровищниците и подземния град?

- Няма загадка, защото гласът, който ти нашепваше и те водеше беше на Космичния ти Гуру. Това е негова изява, дадена под формата на сън.

- Игумен Гавраиле - обади се Димитър, - искаш да кажеш, че това, което Михаил е видял и чул на сън е реалност?

- Няма как да бъде другояче. Съзнателно му е било дадено направление...

- Учителю, какво направление? - попитах като не разбирах какво иска да ми каже с думата направление.

Той се засмя, погали кучетата, скръсти крака в поза лотос и попита:

- Ти като лекар как би изпратил болния си пациент към друг твой колега?

- Ще му дам съответното направление.

- Точно така, ще го изпратиш при друг лекар, който ще продължи лечението на пациента, тъй като ти не можеш повече да помогнеш на болния с твоите знания и опит. Така ли е? - Кимнах, а той добави: - И със съня ти е същото. Космичният Гуру ти е дал съответното направление, искал е да продължиш... Михаиле, за някои неща е дошло време да се заговори. Полза от това ще имат учените, които постепенно ще променят мнението си за културата и бита на древните... Надявам се да помогна с нещо на археолозите, ако поясня, че гробниците в град Каунос, Турция и целият древен град са били изградени през петото хилядолетие пр. Хр. Имало е периоди, през които градът е запустявал, след което са следвали и времена на разцвет. Добре е да се знае, че град Каунос е изграден от самостоятелен клон ара ни, завърнали се от Източна Азия. Характерното за този клон е, че е имал строги вътрешни закони и обичаи и в него не са били допускани външни хора.

- Да попитам - обадох се аз, когато игумен Гавраил спря да говори. Той погледна към мен и зачака въпроса

ми. Продължих: - Тези гробници ми напомнят с оформлението си на сградите в Петра. Може би и те да са изградени с чужда помощ?

- Михаиле - рече игуменът, - по това време, когато са изработени гробниците, древните все още са владеели, макар и частично, силата на мисълта, и посредством нея са пренасяли материя от място на място, което им е било от голяма помощ. Те са използвали и уреди за копаене, които все още не са известни на нас.

- На кого са принадлежали тези гробници? - попита Димитър и спести следващия ми въпрос.

- Всяка отделна гробница е на водач, владетел на клона - обясни игуменът. - Дълбоко под тези гробници има прокопани други помещения, където се съхраняват ценности и личните вещи на погребания, за да му бъдат на разположение по пътя към следващото му въплъщение. Така са вярвали древните.

- Игумен Гавраиле, да разбирам ли, че красивите отвън строежи са само фасади, а не гробници? - намеси се и Георги. - Служат само за красота, а саркофазите на владетелите са погребани в град Каунос. Така ли е?

- Не, не е така. Саркофазите на владетелите се намират дълбоко навътре в нишите, преградени са със здрави стени и затова остават неизвестни на учените.

- Колко са на брой, Учителю? - заинтересувах се аз.

- Те са повече от тридесет на брой - отвърна кратко той.

- Вярвам, че на саркофазите са отбелязани имената на владетелите? - попитах аз.

- Не е пропуснато - усмихна се игуменът. - Към саркофага на всеки един владетел е прикрепена специално изработена плочка, върху която е изписано името и принадлежността му към съответния клон.

- Кога... - не довърших питането си - игуменът, както винаги, вече знаеше въпроса ми.

- След време ще бъдат открити - допълни той.

Две лястовички прелетяха ниско над нас и ни накараха да повдигнем глави и да проследим полета им.

В съня си не видях погребаните владетели, но видях подземния град. Не успях да вляза в него, затова попитах

игумен Гавраил дали градът е реален?

- Градът съществува - потвърди той. - Допуснат си до място, откъдето можеш да видиш града, но не и да проникнеш в него, защото там все още има живот...

Спогледахме се многозначително с братята, а той с охота продължи да разказва:

- В този красив подземен град с много сладководни и солени басейни, и днес живеят потомци на атлантите и първите арани, които са избрали такъв път на развитие и живот. Те са изключително високо духовни същества и съхраняват цялата мъдрост, философия и история на цивилизациите от лемурийците до днешни дни. Описват всичко на специална хартия и създават книги, които заемат огромна площ, подредени хронологично и тематично на рафтове...

Игумен Гавраил откъсна стрък трева, събра длани, постави я между палците, притисна я и долепи устни до нея и духна. Чу се едно кукуригууу, той плесна с ръце и ни подкани:

- Петлите пропяха. Хайде, момчета, нагоре!

Тръгнахме към манастира, замислени за хората, живеещи в подземния град...

АУРОЛИТЕН КОМПЮТЪР В БЪЛГАРИЯ

Това, което не допадаше на игумен Гавраил, бе обществената изява. Не обичаше да е под светлините на прожекторите, за разлика от други, които притреперват от тщеславие да се покажат на телевизионния екран. И то, ако може в един ден да се изявят в няколко телевизионни предавания. Суета на суетите! - бе казал някой някога...

Игумен Гавраил с неохота беше дал съгласие да бъде интервюиран от журналисти на областния вестник и зачакахме гостите. Около десет часа сутринта екипът от журналисти пристигна - две млади жени и мъж на средна възраст. Представиха се - Мария Никова, Стефка Евстатиева и Явор Тодев. За миг журналистите се засуетиха, сякаш не знаеха как да започнат. От неудобната ситуация ги извади Мария Никова - посегна към фотоапарата, висящ на гърдите ѝ, което веднага привлече вниманието на игумен Гавраил. Той погледна журналистката със силно изрусените коси и сини очи, усмихна ѝ се приятелски и ѝ

направи знак с ръка да изчака. Тя кимна разбиращо и с любопитство се загледа в Димитър и Георги, които бяха с раса също като игумен Гавраил. Симпатичната журналистка беше облечена в тънка светлосиня блузка и тъмносини джинси, прилепнали по тялото ѝ, носеше ниски и удобни обувки за ходене и със сигурност знаеше цената си. Братята, макар и с раса, излъчваха мъжественост, бяха забелязали отправените любопитни погледи към тях и смирено наведоха глави. Игумен Гавраил накратко запозна журналистите с моя милост и им предложи първо да разгледат крепостта и след това да поговорят с него. Предложението бе прието и аз в ролята на гид ги поведох към старините. Вървах и разказвах историята на древната крепост, фотоапаратът на Мария щракаше учестено, запечатвайки руините, и тя, възхитена от красотата на крепостта и околността, непрекъснато ахкаше от задоволство и сочеше на колегите си детайли от останалите древни колони, издълбаните в стените надписи, панорамата, която се разстиляше зад стените на крепостта. Не по-малко от нея на вълнуващата гледка се възхищаваше и Стефка - висока, твърде словоохотлива, с продълговато лице, обрамчено от накъдрени кестеняви коси. Тя също носеше джинси и зелена на цвят блузка, която подчертаваше цвета на пъстрите ѝ очи. До мен крачеше Явор Тодев - усмихнат, облечен с пясъчен цвят риза, джинсови панталони и сини платнени обувки. Той, както и журналистките, беше на крепостта за първи път и се чудеше как досега не бе идвал тук, след като манастирът бил само на четиридесет километра от града. На няколко пъти екипът, по един или друг повод, се опитваше да подразбере от мен нещо по-интересно за живота в манастира, за игумена и братята, но опитите им не дадоха резултат. Разбраха, че нищо нямаше да успеят да измъкнат от мен и търпеливо зачакаха срещата с игумена. Позагreti от слънцето и доволни от разходката се върнахме в манастира, където игумен Гавраил и братята бяха приготвили трапезарията за предстоящото интервю...

В хладината на помещението се носеше мирис на горски билки и веднага разбрах откъде иде този аромат.

Върху масите бяха наредени чаши, налети с горски чай. Игумен Гавраил посочи с ръка дървените, излъс- кани пейки, предложи с жест на гостите да седнат, покани ги да пробват чая, усмихна се смутено и зачака въпросите.

Явор Тодев отпи от ароматната напитка, похвали вкуса на чая, извади от чантата си малък репортерски магнетофон, спогледа се с колежките си и кавалер- ски предложи на Стефка Евстатиева първа да зададе въпросите си. Вече знаех, беше споделила, че е чела всички части на "Тайните подземия на България" и сега се интересуваше предимно от игумен Гавраил. Искаше да чуе и разбере истината от първоизточника. Въпросите бяха твърде интересни, те вълнуваха и мен, и братята, които седяха онемели и не смееха да отвърнат на погледите, с които ги даряваха журналистките.

Стефка постави малък бележник върху масата, раз- листи го, усмихна се подкупващо и заговори:

- Игумен Гавраиле, на 17 май 2011 година вестник "Стандарт" публикува статия със заглавие "Ауролитен (златно-каменен) процесор пази България", която за- интригува всички ни. Колегите ни пишат, че експертът по алтернативна енергетика г-н Ради Димитров заявил: "Хиляда тона злато, примесено с кварцови кристали, пази България от разрушителни земетресения. Съкровището е разположено стъпаловидно в недрата ни, образувайки защитна сеизмична пирамида за цялата страна. Златото, което се намира в изобилие в кварцовите скали под Родопите и Стара планина, пази цялата страна от опустошителни земетресения. Кварцът заедно с благородния метал при създаването на планетата са служили и още служат на Твореца, за да напътства земляните. Тези два компонента образуват супермо- щен ауролитен компютър." Метафизикът припомня, че кварцът и златото се използват в радиоелектрониката. Според Димитров, българският ауролитен процесор и тибетският са най-мощните на планетата. Лековитите минерални извори и реки около тези места пък идвали от паралелните вселени и свързвали нашия свят с другите измерения.

Журналистката вдигна глава и попита:

- Наистина ли този златно-кварцов щит ни предпазва от жестоки, разрушителни земетресения?

Игумен Гавраил леко разтегли устни в едва доловима усмивка, поклати глава, сякаш потвърждаваше нещо и каза:

- Не вярвам да ме възприемате като човек, знаещ и можещ всичко, както ме е описал в книгите си Михаил. - В миг всички погледи се обърнаха към мен, а той продължи: - Ще ви отговоря така: в недрата на България има много злато и кристали. Част от тези залежи са не просто находища, а перфектно изграден комплекс от златно-кристални пирамиди, звена и мрежи, които имат специфични вибрации и действително предпазват страната от разрушителни катаклизми. България е важно място за цялата планета. Мрежата или комплексът от тези два компонента - злато и кристали - може да бъде наречен ауrolитен компютър, за да бъде по-лесно разбираемо за съвременните хора. Този "компютър" е с изключително фини настройки и силни, високи параметри на чисти вселенски енергии. Действително е най-мощният, заедно с тибетския, на планетата. - Отпи няколко глътки от все още горещия чай, по челото му се появиха ситни капчици пот, които игуменът побърза да попие с носната си кърпа. - Що се отнася до лековитите извори и реки, които се намират в близост до този "компютър", то те не идват от паралелни вселени. А извираят от недрата на земята и преминавайки покрай пирамидите придобиват високи енергийни стойности, които са фактор, определящ свойствата им.

Журналистката бързо стенографираше казаното и докато все още пишеше, Мария Никова побърза да зададе следващия въпрос:

- Игумен Гавраиле - заговори тя с дрезгав глас, навярно бе пушачка, - издаваха я леките почуквания върху химикалката, които извършваше с показалеца на ръката си, сякаш почукваше цигара, преди да я запали, - въпросът ми е продължение от същата статия, в която се коментира българския Клондайк или Армагедон - за чужди компании, извършващи проучвания за добиване на злато в района на Крумовград, Брезник и Трън. Изнасят се

сведения, че при отравянето на един тон българска земя, при проучването, чуждите компании ще получат едва няколко грама злато като за извличането на златото ще ползват химикали - ксантогенати и дифосфати. Напомня се, че американците искат да извличат шистов газ от района на Стара планина пак с химикали. По този повод вещият окултист Деян Колев предупреждава: "Там не бива да се пипа! В Балкана се намира сърдечната чакра на България. Неслучайно там, и особено около Козята стена често се наблюдават летящи чинии, които зареждат своите двигатели с енергия направо от аурата на България." Деян Колев описва наскоро тайните на нашия свят в книгата си "Аурата на България".

- Трябва да ценим хора като Ради Димитров и Деян Колев и да се вслушваме в техните съвети - подчерта игумен Гавраил. - Сърдечната чакра на България се намира в сърцето на Централна Стара планина. Тя е дълбоко под земята, но въпреки това, в никакъв случай, там не трябва да се извършват изкопни или добивни дейности, защото мощните вибрации на машините ще нарушат хармонията и баланса в сърдечната чакра.

- Спря да говори за миг, видя, че Мария е завършила със записването и добави: - Появата на летящи чинии в района на Козята стена е нещо реално. Не само там се наблюдават подобни обекти, те могат да се видят и на много други места в страната. Забелязват се полетите на летящи чинии, защото коридорите им минават през тези места. Но те не зареждат корабите си от аурата на България!

- Игумен Гавраиле - Мария приглади с ръка русите си къдрици, - как ще коментирате твърдението, че Балканът спира "Еленин"? Метафизиците коментират, че ако сега към Земята тръгне кометата "Еленин-24" суперкомпютърът, който дреме под България, ще ни спаси. Ето точно какво се казва по този въпрос - и тя зачете от бележника си: - "Той е резонатор на Вселенските енергии. С негова помощ планетата ще насочи електромагнитен импулс, чиято сила да отклони всеки астероид от курса му. Ако допуснем отравяне на Земята и разрушаване на златно-кварцовото си ядро, ще обречем не само природата

си, а и цялата Планета - алармират хората, чуващи и виждащи невидимите светове. Той е резонатор на вселенските енергии." - и преди да получи отговор се приведе, за да запише чутото. Отговорът закъсня, журналистката повдигна въпросително очи и допълни: - Това все още е от статията...

- Да, да, разбирам, че е от статията - увери я игуменът.
- Затова искам да напомня, че в България се намира центърът за директна връзка със земното ядро и това прави нашата земя свещена и важна. Излъчванията и вибрациите са много високи и чисти, но не това е факторът, който отблъсква или отклонява кометата Еленин или който и да е друг астероид. Планетата Земя

е важна за цялостната еволюция на Вселената и Висшите сили от Вселенската йерархия бдят тя да премине възможно най-плавно през своя Преход към новото време.

- Мога ли да продължа? - попита Мария и след като получи съгласието ни, тя погледна в бележника си и каза, че г-н Ради Димитров бил заявил: "България откроя време е сочена за енергиен център на Земята. А какво означава това - точка от планетата, където хората се свързват най-бързо и лесно с Бога и той с тях. Затова за България е толкова важно да остане физически и астрално чиста."

- Казал го е добре! - с удовлетворение отвърна игуменът. - България е най-важният център на планетата, въпреки че световните специалисти в тази област не отбелязват това. Времето за изявата и реализацията ѝ още не е настъпило. България, като територия, ще бъде съхранена, а народът ѝ ще вземе своето решение за бъдещето си. И това зависи от всеки отделен индивид и то е определящо за неговия път на развитие.

Явор Тодев отвори със замах кориците на бележника си и в него видях изписан лист. Заглавието на текста гласеше "*Ешерихия коли*".

Замислих се. Какво знаех за *Ешерихия коли*? Това, че е чревен бацил, бактерия, която обикновено обитава колона, част от дебелото черво при човека. Първите случаи на заразени с бактерията *Ешерихия коли* тръгва от недопечен хамбургер през 1982 година в Съединените щати. Колиентеритите се причиняват от ентеропатогенните *Ешерихия коли*, отнасящи се към рода *Ешерихия*. Правилното им наименование е ентеропатогенни колибактерии.

Журналистът побутна с ръка касетофона напред, подпря лакти върху масата и каза:

- Игумен Гавраиле, отклонявам се от темата, но не мога да подмина събитие, което плаши всички ни. Става въпрос за убийствения щам *Ешерихия коли*, с който се заразиха стотици хора в Германия и някои други страни. Колегите от вестниците цитираха някои западни издания, в които се твърди, че *Ешерихия коли* е разработен щам във военна лаборатория в Германия. Попадал в хората чрез храната - зеленчуци, растителни кълнове, бобови

култури и други растителни продукти. Щамът бил съзнателно впръскан в растителните продукти, за да се проследи действието му в реални условия. Разпространен бил в малки количества, за да бъдат ограничени пораженията. Противоваксина също била разработена, но за сега е засекретена от учените-создатели.

- Сложен за отговор въпрос - отвърна неохотно игуменът и като подбираше внимателно думите си, обясни:

- Отговорът е труден поради естеството му. Потвърждаването на лансираната версия носи отговорност за човека, направил изказването. Не бих искал потвърждаването или отричането на версията да бъде изречено от мен. Още нещо, дори да я потвърдя няма има възможност тя да бъде проверена и доказана?

Думите на Учителя съдържаха истината. Журналистите поклатиха глави в знак на съгласие и побързаха да преминат към други въпроси.

- Игумен Гавраиле, безкрайно съм любопитна да науча нещо повече за иберите - отново заговори Мария.

- Нали ибер означава евреин? - той кимна и тя, набрала скорост, продължи: - Поради тази причина и полуостровът е наречен Иберийски. Въпросът ми е следният - оттам ли идват евреите в България и след това се разселват в Палестина?

- Не, не идват оттам. Когато клонът на евреите се отделя от тракийската общност, една част от тях предприемат пътуване към земите на Западна Европа. Там вече е имало разселени потомци на араните. Този клон на евреите е искал да се засели по-близо до първородния материк - Атлантида, но стигайки до днешните испански земи, решава да се установи там. При заселването си, те се представят като еври, т.е. евреи, преки потомци на първородните арани. Поради тази причина те били посрещнати с уважение и респект, тяхното родово име станало нарицателно за земите, които са обитавали. По-късно с тяхното име е наречен целият полуостров.

- Игумен Гавраиле - заговори Стефка с подкупваща усмивка, - много истини в "Тайните подземия на България" са предадени под формата на фантазия, но ние разбираме, че това е направено с определена цел... Лично

аз се интересувам от легендите за Озирис и Изи- да, но никъде в книгите не видях нещо, написано за тях. Любопитно ми е да науча повече, защото едно са легендите, друго е скритата истина в тях. Съществували ли са в действителност Изида и Озирис? Какви са били те - хора или богове?

- Защо питате мен? - учуди се игуменът. - Ето ви Михаил, попитайте го защо не е писал за тях - рече шеговито той и погледите на журналистите се отправиха към мен. Вдигнах рамене, игумен Гавраил се засмя, но съвсем сериозно добави: - Истината е една - Озирис и Изида са Вселенски учители, приемани като богове на Земята. Идват от подйерархията ЗИРА, затова и носят в имената си частицата "зи". Идват на Земята по волята на Висшата йерархия, за да подпомогнат земната раса в период, когато е започнала деградация в мисленето, което щяло да доведе до бърза и трайна загуба на заложените в матрицата знания, умения, сила и мъдрост.

Стефка набързо стенографира чутото, повдигна глава и попита:

- Защо Сет е убил Озирис?

- Сет е бил брат на Озирис. Убил го е, защото е бил понижен в йерархията поради несправяне с някои от основните си задачи. Ако това понижение не се беше случило, то идването на Земята на Озирис и Изида нямаше да се състои, а Сет е щял да изпълни тази мисия вместо брат си. След наказанието, в съзнанието на Сет се активирали низши енергии, които предизвикали завист, злоба, омраза, желание за мъст и власт. И той пристига на Земята, за да неутрализира брат си и да заеме неговото място.

- Легендата разказва как Сет разчленява тялото на Озирис... - намеси се Мария. - Какво е това разчленяване? Метафора?

- Означава, че чрез активирането на низшите енергии, Сет използва забранени въздействия и техники по отношение на брат си. Това причинява сериозно увреждане на комплекса от енергийни потенциали в матрицата на Озирис, което, от своя страна, води до загуба на силата, мощта и способностите, заложили в нея.

- Тогава се намесва сестра му, нали? - побърза да възвърне водещата си позиция в диалога Стефка.

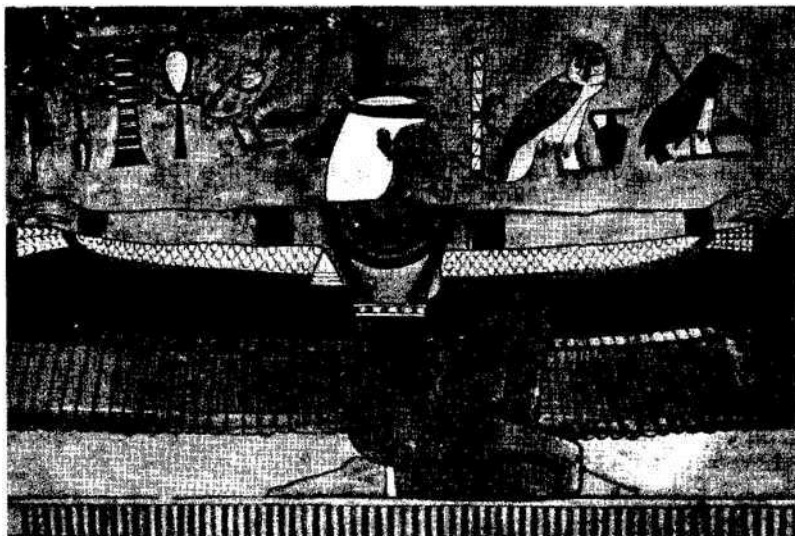
- Изида остава вярна на Висшата йерархия, и в частност на Зира, и се заема със задачата да възстанови енергийната концентрация, целостта и структурата на заложените в матрицата на Озирис параметри.

- Това в легендата е представено като събиране парчетата на разчлененото тяло на Озирис от Изида, нали игумен Гавраиле? - попита Явор.

- Да, също както и неговото възкресяване - потвърди той, помълча, огледа ни и допълни: - Сет не се отказва от желанието за власт и затова Хор, синът на Озирис, продължава борбата с него.

- Доколкото съм запозната - каза Стефка, - Озирис и Изида нямат светилища по нашите земи, нали?

- На територията на България няма светилища, посветени на Озирис и Изида, защото при траките не е имало култ към тях. Озирис и Изида имат активно участие в живота по земите на по-късните фараони, т.е. по земите на днешния Египет. Тогава вече е имало наченки на деградация у хората и те са дошли, да изпълнят мисията си. Но в първия Древен Египет - земите на България, се е знаело за тях. Озирис и Изида са предприемали пътувания до нашите земи, където са общували с владетелите и жреците, но не са участвали в живота и делата им. Това е причината да няма намерени сведения за тях в България. В най-старите летописи, които все още не са открити, има разкази за техни посещения у нас. Посветените са ги уважавали, знаейки за целта на тяхното пребиваване. Българските фараони и жреци са били известени за мисията на въплътените Озирис и Изида. Те в действителност са били висши в йерархията на Посветените богове от Вселената. Тяхното присъствие през тези времена на Земята е било реално и осезаемо и земната цивилизация е описала действителни събития с добавени еле-

Изида

менти за украса, за да се засили почитта и уважението към боговете.

- Изида и Озирис ще се върнат ли някога отново на Земята? - попита Стефка. - Така бих желала...

- Изида и Озирис и сега са на Земята, но с неприятели сили и потенциали. Времето за тяхното проявление не е дошло...

Скъпи читатели, вече знаете истината за Изида и Озирис. Но тъй като не всички читатели са имали възможност да се запознаят с легендата, затова ще си позволя да я представя така, както е описана от различни интерпретатори на египетската митология.

...Много, много отдавна, в незапомнени времена, богинята на небето Нут била любима на бога-слънце Ра. Била му вярна, но един ден богът на Земята Геб се приближил до нея с нежна любов, приласкал я и Нут взела в обятията си Земята. От любовното сливане богинята Нут заченала и носела в утробата си плода на тайната любов. Ра, богът-слънце, разкрил тайната и в гнева си проклетел измамницата. Забранил на Нут да роди детето

в който и да е от 360-те дни на годината. Нут, притеснена и отчаяна от проклятието на Ра, се обърнала за помощ към бог Тот, който преди прегрешението ѝ е проявявал симпатия към нея. Той мислел как, без да престъпи думите на Ра, да ѝ помогне, защото никаква сила - нито небесна, нито земна била в състояние да отмени проклятието на бога-слънце, който всеки ден от годината изминавал своя небесен път и нищо не оставало скрито от погледа му. Всеки се подчинявал на заповедите на всемогъщия господар на Небето и Земята. След дълги размисли Тот съставил план/ включващ игра на зарове с Луната, при която спечелил една седемдесета част от лунната светлина. С придобитата част от лунната

Озирис

светлина, Тот създал нови пет дни, които прибавил към 360-те дни от годината. Така годината станала 365 дни и чрез прибавените пет дни към годината проклятието на Ра не било в сила. Освободена от тежестта на заклинанията, Нут всяка година давала живот на едно дете. Първата година родила Озирис, следващата Сет и след това - една след друга, Изида и Нефтис. Казват, че оттогава луната е станала по-бледа от слънцето.

Минали години. Озирис се оженил за сестра си Изида, Сет взел за жена тяхната най-млада сестра Нефтис. Богът на Земята Геб дал на сина си Озирис в наследство Долен и Горен Египет. Озирис заел трона на двете империята и станал велик и мъдър владетел, подобен на слънцето, което излъчва светлина всеки ден и подарява храна на Земята. Озирис укрепил правдата, разширил границите на империята, царуването му донесло мир и благосъстояние, а враговете му се бояли от смелостта му. Накарал хората да почитат боговете, въвел земеделието, научил ги да употребяват огъня; народът

на Египет от него получил първите песни, музиката, изкуствата; той запознал египтяните с брачния живот, преустановил дивите им обичаи.

Сет с все по-голяма завист гледал нарастващата власт на брат си, но нищо не можел да стори, защото Изида, със своя ум и възшебна сила, бдяла над сигурността на своя мъж.

Един ден Озирис тръгнал на обиколка из своите провинции в Долен и Горен Египет, за да види дали навсякъде спазвали законите му. В негово отсъствие Сет се опитал да заграби властта, но Изида провалила коварните му опити. Най-после, след дълго премисляне, Сет съставил план как да убие брат си. Той успял да се сдобие с точните размери на тялото на брат си Озирис и изработил великолепен сандък, украсен със скъпоценни камъни. Уредил пишно тържество в двора на приятеля си Асо и поканил Озирис да присъства. Изида се опитала да предпази мъжа си, съветвала го да не посещава този пир, но Озирис приел поканата. По време на тържеството, когато настроението на пируващите било в разгара си, Сет наредил да внесат пишноукра- сения сандък, отворил го и казал, че ще го подари на онзи, чието тяло го запълни съвсем точно. Желаетелите не били малко, един след друг те лягали в сандъка, но никой не успял да го изпълни според уговорката. Дошъл ред на Озирис и тялото му изцяло запълнило чудния сандък. "Няма съмнение, сандъкът се полага на теб!" извикал Сет. При тези негови думи съзаклятниците му изскочили от скривалищата си, затворили капака на сандъка върху Озирис, заковали го и го хвърлили във водите на Нил.

Изида научила за печалната съдба на своя мъж, отрязала едната си плитка, облякла дреха на оплаквачка и с помрачен разум излязла от палата си, за да търси мъртвото тяло на Озирис. Обикаляла гори, поляни, планини и долини, разпитвала всекиго, когото среща, а с магическата си власт карала и животните да проговарят, но всичко било напразно - никой не знаел къде е тялото на Озирис. Безнадеждносчитаща се по брега на Нил, тя случайно попаднала на деца, които разказали на богинята по какъв начин Сет и неговите съучастници са хвърлили

във водите на реката сандъка с тялото на Озирис и как чудният ковчег, плуващ към морето, се оплел в корените на едно огромно темарисково дърво, което от този момент започнало все по-бързо да расте и с времето ковчегът се враснал в огромния му дънер. Изида потърсила чудното дърво, но не намерила нито следа от него, а жителите на делтата ѝ разказали, че огромният темариск е бил отсечен по заповед на Библоския цар, за да издялат от него колона за двореца му. Колоната в палата приютила в себе си и тялото на Озирис.

Изида отишла в Библос и попаднала при царицата, която ѝ поверила грижите за отглеждането на един от малките принцове. Богинята останала в дома на библоския цар и толкова много обикнала малкия принц, че всяка нощ се опитвала да го направи безсмъртен като го държала над жарава. Една вечер царицата се скрила в един от тъмните ъгли на залата, за да види как баващата се грижи за сина ѝ и разбрала истината. Изида разкрила коя е и признала истинската причина за гостуването ѝ в двореца - да търси тялото на мъжа си. Царицата проявила съчувствие и заповядала да разрежат дървената колона, в която намерили украсения сандък с тялото на Озирис и Изида отплувала с него обратно към двореца си.

По време на отсъствието на Изида, от брака на Сет и Нефтис се родило дете. Нарекли го Анубис - бог с глава на чакал, който станал пазител на везните в подземния свят. Сет знаел за пътуването на Изида и научил вестта за завръщането на тялото на брат му в египетската земя. Ревността и омразата му пламнали отново, той не могъл да понесе дори присъствието на мъртвия Озирис и се заловил да търси ковчега, но безрезултатно. Накрая му помогнала случайността - по време на лов един тигър му се изплъзнал изпод стрелата, той го преследвал до късно вечерта и когато се появила луната пред него блеснал металният сандък, скрит от Изида. Гняв обхванал Сет и той се нахвърлил на ковчега, разбил капака и нарязал трупа на Озирис на четиринадесет къса, разхвърлил ги във водите на Нил, в тинята и по околните земи, за да не бъдат събрани никога.

Изида чула новината за новото злодеяние на Сет и потънала в скръб, сякаш току-що била изгубила своя любим съпруг. Викнала на помощ своята сестра Неф-тис, която довела със себе си нейния и на Сет син с чакаловата глава - Анубис. Заедно тръгнали да търсят разпръснатите останки на добродетелния цар-бог. Претърсили цялата околност и успели да съберат всички късове с изключение на един - детеродния орган на Озирис (той останал в Нил, където бил погълнат от една лакома риба). С безкрайно търпение Изида слепила едно в друго късовете от тялото на своя съпруг, а на мястото на изгубеното парче от плътта сътворила ново. След това напръскала с вълшебна течност своя съпруг, произнесла магични слова и великият цар отново възкръснал за живот. Изпълнена с нежна любов, Изида паднала върху тялото на Озирис, прекарала нощта с него и от тяхното единение се заченало момченцето Хор, славното дете-слънце. Обаче Озирис не можел да остане в царството на живите - възкръснал за кратко време само за да даде живот на своя безсмъртен потомък и отишъл в царството на мъртвите. Там боговете, които още помнели неговата доброта и справедливост, го направили цар на Аменти, царството на мъртвите, и справедлив съдия на душите на мъртвите.

Изида приготвила подобаваща гробница, а Неф-тис и Анубис го балсамирали, увили го в платнени ленти, за да се отправи тялото чисто за отвъдния свят. След това Изида се оттеглила в едно потайно място в делтата на Нил, за да предпази своето бъдещо дете от отмъщението на злия му чичо. Тя родила наследника на Озирис на един остров, защитен от непроходими мочурища, и до порастването на детето си го пазела със своята вълшебна сила от престъпни покушения. Когато Хор станал здрав и силен младеж, Озирис го посетил и му казал да отмъсти за злодеянията, извършени срещу него и майка му, и да заеме трона на Долен и Горен Египет, за да възтържествува правдата над злото.

Изида

Анкх

Озирис

Хор намерил съюзници в лицето на Нефтис, жената на Сет, която намразила своя мъж заради престъпленията му, и сина ѝ Анубис. Успели да съберат голяма войска и тръгнали на бой срещу тъмното зло. В жестоката борба боговете застанали на страната на Хор и той успял да победи армията на Сет. Хор се спуснал да преследва Сет и между тях двамата започнал яростен двубой. Сет извадил окото на Хор, а синът на Озирис отрязал детеродния орган на Сет. Така, с изгубването на своето мъжество, Сет за вечни времена бил принуден да се откаже от надеждата за царуване на Земята. Хор поднесъл изваденото си око на Ра, господаря на вселената, за да го отнесе на небосвода и сътвори от него слънчевото кълбо. И докато долу, на Земята, Хор царувал мъдро и справедливо, от висините окото му животворно грее върху живите.

(Според религията и митологията на древните египтяни Изида е била Богинята Майка на Древен Египет. Египтяните я почитат като лечителка и магьосница. Тя е една от четирите божества, които са деца на Ра- Слънцето. Останалите са били Нефтида, Озирис и Сет. Изида още от младини придобила огромна магическа сила, получена от Върховния Бог-Ра.

Озирис (Осирис, Асар) в египетската митология бил един от главните богове и културни герои. Той бил най-

големият син на Геб и Нут, брат на Изиди (и неин съпруг), Сет и Нефтида, баща на Хор, а според Плутарх и хелиополската космогония - и на Анубис. Озирис представлява сложносъставен образ, божество-персонификация на царската власт, бог на производителните сили на природата и владетел на подземното царство. Предполага се, че бил приемник и на царските инсигнии от Анеджти.

Озирис бил четвъртият от боговете, царували на Земята, след като наследил властта от працядо си Ра, дядо си Шу и баща си Геб.

В края на Старото царство култът към Озирис придобил общодържавен характер, В края на Новото царство го свързали с бог Ра и започнали да го изобразяват със слънчев диск на главата. Като бог на мъртвите и владетел на подземното царство, Озирис бил смятан и за съдия на мъртвите. Воден от бог Анубис, покойникът се представял пред него, сърцето му се премервало на везни, а Озирис отправял праведника в райските поля. По-късно Озирис става бог на отвъдното и на Царството Дуат.)

Журналистите останаха доволни от интервюто с игумен Гавраил, от разходката в крепостта, сбогуваха се с нас и отпътуваха за града.

ЛЕГЕНДИ И РЕАЛНОСТИ

С игумен Гавраил пътувахме за Бургас. Братята монаси останаха да обслужват манастира до нашето завръщане. Те ни помахаха с ръка за довиждане - искаше им се да пътуват с нас, но все някой трябваше да остане и да служи в черквата. Шофирах бавно по надолнището и щом излязох на шосето, настъпих педала за газ. Пътуването бе изненада и късмет за мен. На игумен Гавраил се налагаше да отиде в Бургас, негов колега навършваше осемдесет години и той искаше да го посети и поздрави. Потеглихме точно в седем часа сутринта. Слънчевото и безоблачното небе предвещаващо горещ летен ден. Игумен Гавраил, облечен в черни свещенически одежди, следеше с интерес избуялите жита, зеленината на дърветата, лозята, натежали от грозде. Беше ми обещал след честването на рожденика да прескочим до Созопол, Бегликташ и Царево. С повишено настроение заради предстоящото посещение

на морето, шеговито го попитах дали е взел плувни гащета за плажа и останах изненадан от отговора - беше ги взел. Не предполагах, че има желание да поплува. Или се ръководеше от други съображения? Дали не възнамеряваше да влезнем в подводната пещера от съня ми? Не му бях споменал за нея, но той със сигурност знаеше за съществуването ѝ.

Пътят към морето се оказа доста натоварен. Пътуваха коли не само от България - имаше и от Полша, Чехия, Германия, Унгария, Румъния, Гърция. И всички те се носеха по магистралата неудържимо към топлото море. Едни пътуваха към Северното, други към Южното Черноморие. От манастира, спазвайки разрешената скорост, щяхме да стигнем за пет часа в Бургас. Цели пет часа разговор с Учителя! Нямахме да ги пропусна. Първото нещо, което исках да разбера бе за навлизането на пасажите скумрия в Черно море. Испитах задоволство, когато на 15.08.2011 година от Созопол ми съобщира радостна вест, че днес имат улов на скумрия. А скумрия в Черно море нямаше от четиридесет години.

- Довечера ще хапнем скумрия - казах, предвкушвайки удоволствието.

- Изпечена на скара, както я обичаш. С малко сол и лимон... - отбеляза игумен Гавраил, без да престава да наблюдава пътя пред нас. - Какво за централите?

От пасажите скумрия се бях размислил и прехвърлил на друга тема, която ме вълнуваше и той бе уловил мисълта ми.

- Мислех си за морските подземни централи. Казал си ми, че съществуват и исках да те питам дали те създават и движат морските течения?

- Не само те. Водните течения в моретата и океаните са следствие както от природните, климатичните и атмосферните влияния, така и от процесите и дейностите, извършвани в подводните централи с постоянен режим на работа.

Едно БМВ профуча с непозволена скорост от лявата ми страна и за малко да остави следи от боята си върху колата ми. Бяхме се разминали "на една боя разстояние", както се изразяват професионалните шофьори в подобен

случай.

- Няма да стигне далеч - рече игуменът, възмутен от постъпката на шофьора с отлетялата в далечината кола. - Дай Боже да не направи катастрофа.

Днес нямах подготвен план за изясняване на въпроси, те изникваха спонтанно, несвързани едни с други. Естествено, бях мислил върху тях, записани са в компютъра ми и очакваха своето решение. Искях да използвам пътуването в задаване на въпроси, а се притеснявах от несвързаните една с друга теми и не знаех откъде да започна.

- Хайде, хайде, да не би друг път да не си скачал от тема на тема? - обади се игумен Гавраил. - Свикнал съм. Питай! И не обръщай главата си към мен! Говори и гледай пътя!

- Благодаря, Учителю, внимавам - превключих на по-бърза скорост и задминах камион, натоварен с дини, движещ се по осевата част на платното. Дълго убеждавах с клаксона шофьора да ми даде път. Не посмях да го наругая, само при разминаването ни му посочих с пръст главата си... Вече бях готов с въпросите си:

- Учителю, Рудолф Щайнер пише, че в Исус Христос се е внедрило Слънчево същество, което е живяло в него цели три години. И това Слънчево същество е дало на Земята огромна духовна енергия. Кое е това Слънчево същество?

- Слънчевото същество е част от Светлинното тяло на Космичния Христос.

Как не бях се досетил досега? Та нали Космичният Христос, след приключването на мисията си на Земята, бе оставил част от енергийната си мощ под формата на светлинно тяло, затворено в голяма кристална сфера в музея под Витоша. За съжаление все още не бях успял да видя това светлинно тяло.

- Учителю, какво всъщност представлява светлинното тяло на Космичния Христос?

- Това са отделени енергийни клетки, съдържащи потенциалите, информационните данни и параметри на всички Алфа вълни, канали, полета и полевии структури, които Космичният Христос е владееел и използвал.

Затворени в кристалната сфера те опазват и концентрират мощностите и данните и не им позволяват да се "разлеят", "разпръснат", "примесят" с други честоти или да се замърсят. Излъчването е силно, потенциалът е от свръхнивото на Алфа лъченията и полевите вълни.

- Малко е трудно за разбиране, но съхраняването на Светлинното тяло навярно има някаква определена цел.

- След време, когато настъпи моментът за отварянето на музея и сферата, в която е съхранено Светлинното тяло, То ще облъчи новите посветени от петата и шестата раса и ще им влее потенциалите на енергийните стойности, които е владеел Космичният Христос преди 14 000 години.

Много бих желал да видя Светлинното тяло и несъзнателно обърнах глава към игумен Гавраил, срещнах укорителния му поглед и тутакси се съсредоточих в пътя. Виновно мълчах известно време, после се сетих за олмеките, за които наскоро писах, и отново подхванах разговора:

- Олмеките приличат ли на атлантите?

- Да, те са потомци на червените клонинги, които се слели с останалите атланти. При тях е имало и ген, наследен и от атлантите.

- Учителю, опитвал съм се да си обясня как Вселенските духове идват на Земята и приемат човешки образи?

- Хм, би трябвало сам да си отговориш. Знаеш, че матрицата на човека е създадена в пирамидите на Атлантида. Това е матрица на материята и определя начина на съществуване. По нея са създадени първите клонинг двойки и първите хора, но тя не е действаща в момента. Вселенските духове използват продукта от тази матрица - човешката физика, за да присъстват, тук и сега, на Земята.

- Извинявай, но не ми стана ясно как Вселенските духове използват продукта от тази матрица - човешката физика, за да присъстват тук и сега на Земята. Нали от тази матрица са направени само земните хора?

- Не ти е ясно? - той продължи да се учудва искрено. - Трябва ли да изнеса още една лекция за навлизането на духа в материята? - Не отговорих, съсредоточен в

шофирането. - Вселенските духове - продължи той - влизат в човешкото тяло по време на раждането и използват материалната човешка обвивка, за да присъстват на Земята.

Така си беше, не разбрах как допуснах такъв глупав въпрос. Може би, защото не свързах навлизането на духа в новороденото дете с Вселенските духове. Мислено се извиних на игумена, той кимна и аз прескочих на друга тема:

- Исках да попитам за космодрумите - с крайчеца на периферното си зрение видях как Учителя леко извърна лицето си към мен и отново се загледа в пътя пред нас. - Има различни сведения за древните космодруми, където са кацали корабите на Нибиру...

- Космодрумите са били няколко и разположени на различни места.

- Питам за Синай.

- В широката равнинна част на Синай е имало космодрум, който е бил използван периодично от корабите на извънземни раси.

Игуменът отговаряше кратко и реших засега да не питам повече за космодрумите.

Колона от тирове ме принуди да намаля скоростта. Нямах възможност да ги изпреваря и се загледах в тъмносиния Опел, движещ се пред мен. Беше с полска регистрация и от задното стъкло ни гледаха две дечица - едно русо момиченце и братчето ѝ, които бяха застанали на колене на задната седалка ни махаха с ръка за поздрав. Помахаме им и ние, те засияха и продължиха да ни приветстват с ръце. Най-после тировете освободиха пътя и бързо поех напред. Започнах изпреварването на камионите, Натоварени с дини, домати, краставици, зелени чушки, круши, праскови, зеле и си помислих с гордост - прекрасни са плодовете и зеленчуците на родната земя. Хубава е природата на България. Обичам нашата земя. Земя на моите деди... Усмихнах се, приличах на ученик в първи клас, който с цялото си сърце - искрено и вдъхновено, рецитираше стихотворение. Нали Христос бе казал: "Бъдете като децата!"..

Към дванадесет часа на обяд пристигнахме в Бургас,

оставих игумен Гавраил при рожденика и побързах да обиколя пеша любимите ми места - морската градина с алеите край плажа, улиците, по които някога се разхождах... И спомените започнаха да се събуждат един след друг - ярки, изпълнени с жизнеността на юношеството. Крачех с настроение покрай откритите ресторанти, изпълнени с глъчката на посетители, развеселени от студената бира, разминавах се с идващи от плажа и отиващи към плажа загорели от слънцето летовници, помъкнали надуваеми дюшеци и спасителни пояси...

В два часа след обяд потеглихме за Созопол, набързо обходихме древния град, спогледахме се мълчаливо с Учителя и се разбрахме - на връщане щяхме да поостанем тук и побързахме да отпътуваме към Бегликташ.

Пристигнахме до великанските камъни на Бегликташ към четири часа следобед. Слънцето, облещено в безоблачното небе, бе нагорещило камъните така, че те едва не пушеха. Оставихме колата и тръгнахме пеша. После, без да се спираме, преминахме през светилището и навлязохме в гората зад него. Тук светилището продължаваше, но това беше все още малко известно на туристите. И в тази част на Бегликташ се издигаха огромни многотонни скални образувания, излети в причудливи форми - с улеи и прорези по тях, бях убеден, че са разрязани с лазерни уреди в далечни времена. Движихме се и се чувствахме като джуджета, попаднали сред скален град на великани. Усещахме енергията, идваща от скалите - мощна, преминаваща през цялото тяло. Вървахме, катерихме се по скалите, пързаляхме по тях, скачахме от една скала на друга и не чувствахме умора. Знаех, вървахме над древни подземни съоръжения, усещах ги с цялото си същество. Седнахме върху огромен камък с издълбана кръгла вдлъбнатина. Предполагах за какво служи (част от звездна карта) и не зададох въпрос. Игумен Гавраил също не сметна за нужно да ми даде обяснение, посочи с ръка разпръснатите в далечината скални образувания, наподобяващи причудливи постройки, каменни карти с нечетливи йероглифи:

- Михаиле, това разрушено светилище е било част от огромния древен светилищен комплекс на Бегликташ. Свързано е с него чрез подземна мрежа от тунели, лабораторни зали, хранилища и радиолокационни центрове. Не намирам за нужно да описвам подземните съоръжения, разрезите и кръглите дупки по скалите - запознат си твърде добре с тяхното предназначение. А сега, приятелю, да вървим към родния ти град...

Искаше ми се да поостана още малко, да помоля Учителя за едно кратко посещение под Бегликташ, но моментът все още не бе дошъл. Затова пък родният град ме зовеше с неразгаданите си тайни и най-вече с пещерата, в която цар Нептун бе оставил златната си колесница, както бе писал Омир във великолепната Илиада.

Бегликташ - разреза върху скалата

*Бегликташ - улей в скалата (Снимките са направени от
Иванка Райкова от гр. Созопол.)*

*Бегликташ - улеите в скалата (Снимката е направена от
Иванка Райкова от гр. Созопол.)*

Преминахме през Царево (някога Василико, после Царево, Мичурин и отново Царево) и спряхме в Стария квартал, наричан днес Василико. Уви, почти нищо не е останало от красотата на Стария квартал с дървените къщи, дворове и нискостеблените черници. Задушен от строежи, той се е превърнал в нов съвременен квартал, а някогашният плаж на къмпинг Нестинарка е неузнаваем. Почти върху пясъчната ивица се издигаха един до друг туристически комплекси. Тишината беше озвучена, идилията бе останала само в спомените, широката плажна ивица с мъка побираше стотиците летовници, подредени под рекламните чадъри.

Привечер е, слънчевите лъчи придаваха червеникави оттенъци на водата. На плажа все още имаше хора - в морето плуваха и крещяха деца, няколко платноходки, с издути от вятъра платна, се виждаха на хоризонта. Два скутера пореха вълните в луда надпревара и вдигаха доста силен шум. С игумен Гавраил седяхме на топлия пясък почти до морето. Загледани в безкрая на морската синева, мълчахме, заслушани в ритъма на плискащите се в

краката ни малки вълни. По пясъка се разхождаха ненаситни и крадливи гларуси... Навярно и по време на Троянската война ги е имало... Учителя беше казал, че Троянската война, такава, каквато е описана в "Илиада", не е съществувала. Омир е обрисувал действително съществували лица, истински случки и събития и е създал своето великолепно творение. Царят на Троя Приам е бил владетел, който е съществувал реално, бил е баща на три дъщери и двама синове. Живял е в годините преди унищожението на Троя от вулкана. Кога се бе случило това? Кога Троя е била разтърсена от земетресение, предизвикало изригването на отдавна угаснал вулкан? Спомних си - приблизително през 5 900 година пр. Хр. За миг се пренесох в далечното минало, виждах димящия огнен вулкан, изхвърлената лава в синевата, облаците нажежена пепел, която падаше и затрупваше един прекрасен богат град...

А героите от "Илиада"? Те, с малки изключения, наистина са съществували, но не по едно и също време. Спомените и легендите за тях са били използвани от автора за създаването на една цялостна история. Да, тук, в Троя, бе живял и умрял цар Приам - един духовен и мъдър владетел, с познания за Вселената и висшата философия. Царувал е дълго, до смъртта си, и е бил погребан в голяма пещера, която приживе е била негово място за уединение, превърнато в личен ритуален храм.

За тази пещера исках да поговорим и ако е възмож- но, да проникна в нея... Надявах се да я видя с очите си... Погледнах Учителя, знаех, че е прочел мислите и желанията ми, но с нищо не показваше, че е готов да ми съдейства. Лежеше със затворени очи на пясъка, дишаше с наслада морския въздух, вълните плискаха и разхлаждаха краката му. Не исках да наруша покоя му, обърнах глава и погледнах нагоре към височината, където някога са били царските палати на Троя. Бяхме се спуснали оттам, от височината, към долината и морето, преминахме по мостчето на река Скамандър и се настанихме тук, където гръцките кораби някога са акостирали и където гърците са издигнали стена...

- Стена, която бог Посейдон е разрушил... - обади се

Учителя без да отваря очи. Вече имах възможност да питам, да питам...

- Едно по едно - със смях отвърна той и продължи да лежи със затворени очи.

Не исках да разбере, че горя от нетърпение час по-скоро да ми разкрие тайната на пещерата, затова преминах към уточнения за планините до Троя:

- Учителю, до ден днешен никой не е посочил къде се намират планините Сигейон и Ройтейон, които някога са били до Троя.

- Не си прав! - отсече той и аз учуден го погледнах. - До вчера може би не се е знаело, а днес е вече друго. - Шегуваше се. Седна, засмя се и допълни: - Тези планини са били дялове от източна Странджа планина, които отдавна са потънали. Били са смятани за отделни планини поради рязката разделителна граница между тях, но всъщност те са били дялове на една планина - Странджа.

- А градовете Педас и Рарнис?

- Намирали се в южните склонове на Странджа планина. В миналото са били малки занаятчийски селища, с добре развити търговски улици и пазари.

- Учителю, на така наречените "Белите скали" между Царево и квартал Василико от памтивека има изворче със студена вода, което и днес съществува. Никой обаче не е виждал описания от Омир в "Илиада" извор с бликаща топла вода до Троя.

- Как да го видят, когато изворът го няма? - възкликна игуменът. - Той е скрит дълбоко под земната повърхност, където образува големи езерни форми и се отича на различни места.

- Ще се появи ли някога отново?

- След промяната и балансирането на земната ос изворът ще си проправи отново път през земните пластове и ще избликне на повърхността.

- Къде се е намирал топлият извор?

- Бил е в североизточната част на Троя.

Това ме зарадва. Един ден в Царево ще има топъл термален извор... Не попитах за островите Тенедос и Лесбос - те съществуват и днес в Бяло и Егейско море. Време бе да подновя издирването на подземиято, в което

Посейдон някога бил скрил конете си...

Игумен Гавраил се изправи, разкърши тялото си и ме побутна по гърба. Искаше да стана. Сkochих в очакване да чуя нещо загадъчно, а той се засмя и посочи морето:

- Хайде да поплуваме, приятелю - предложи той и се затича към водата, гмурна се с тих плясък и изчезна от повърхността.

Игумен Гавраил бе добър плувец. Можеше да издържи под водата цели пет минути, без да поеме въздух, което бе невъзможно за мен. Но и аз си имах номер! Хвърлих се в морето - водата бе прозрачна, можех да виждам на три-четири метра пред себе си и се "затичах", ако може така да се нарече бързото крачене по пясъчното дъно, колкото се може по-навътре и далеч от брега. Искях да изненадам Учителя, който с плуване по никакъв начин не би могъл да стигне по-далеч от мен. След около две минути бавно подадох глава над водата, вдишах въздух и внимателно погледах към брега за игумена.

- Здравей, приятелю - изненада ме гласът му и чух познатото хихикане. Беше застанал зад мен и ръкопляскаше. - Браво, едва те стигнах. Гледах те как приведен ниско над дъното с все сила крачеше по пясъка и си помагаше с ръце, загребвайки водата. Знаеш ли, никога не съм опитвам да се придвижа по този начин под водата.

- Но това може да се извърши на дълбочина не повече от четири до пет метра. После става невъзможно... Водата те повдига, въздухът не ти достига, а налягането започва да притиска ушите. Ще поплуваме ли или да се връщаме?

- Какво ще кажеш, ако се върнем и се поразходим в Другия залив?

Плувахме обратно към плажната ивица. После от колата взехме летните си якета, обухме маратонките си и тръгнахме по скалистия бряг. Навлязохме в залива, където познавах всяко камъче. Досещах се, сам напразно бих търсил вход... Седнахме на високия неравен каменист бряг и огледахме залива. Докъдето стигаше погледът ми не се виждаха хора, вече нямаше и рибарски лодки. В небето се рееха чайки и крещяха. Игумен Гавраил ме погледна, усетил нетърпението ми час по-скоро да проникна в пещерата, описа с ръка широк кръг и тихо

заговори:

- Пещерата, която толкова много искаш да видиш, се разпростира на голяма площ под Царево, в днешния квартал Василико. Единият от входовете отдавна е затрупан и е под водата. Ние ще влезем през друг страничен вход...

Изненадан го погледнах, а той се усмихна и ми кимна с глава. Отново заедно щяхме да влезем в пещера. Толкова се зарадвах! Искях да го прегърна, да му благодаря, но само положих ръка върху сърцето си в знак на благодарност.

- Готов ли си?

- Да, Учителю. Какво трябва да направя?

- Облечи се, ще слезем долу на брега.

Понечих да кажа, че там, долу, съм бил десетки пъти и...

- И не си открил дори пукнатина по скалите - прекъсна мислите ми той. - Така е, входът не е видим за всеки. Да вървим.

Отдохме до скалите на самия бряг, издигащи се на три метра над водата, която бавно поглъщаше тъмата на настъпващата лунна нощ. Чувах пляска на вълните, блъскащи се в скалите, и чаках затаил дъх. Все още гледах пред себе си скалите, в очакване да се очертае някъде в тях отвор. Не видях отвора, но разбрах, че вече е открит, когато ръката на игумен Гавраил ме хвана и поведе напред към скалите...

Тъмнината изчезна, появи се бледосиня светлина и стълбище, водещо не както очаквах надолу, а нагоре. Учителя тръгна пред мен, последвах го и изкачихме точно дванадесет стъпала. Спряхме пред прозрачна врата, която се плъзна и отвори. Влязохме в "рая". Залата, простряла се пред нас, беше огромна - с големината на стадион. Видяхме горичка от дъбове, имаше и маслинови дървета. Бистър поток извираше и образуваше малка река, която пресичаше гърбаво хълмче и се шмугваше под позлатен дървен мост. Вдясно от него се издигаше двуетажна постройка с чардак, под който се виеха лози, а пред къщата беше изграден кладенец с вдигнато геранило над него и златно въже, на което висеше сребърна кофа.

Погледнах към края на залата и ахнах. Вместо гранитната стена на скалата видях морето под нас. Ние стояхме над посребрената от луната вода, в далечината се открояваше сянка на платноходка. Какво се бе случило? Халюцинация ли беше? Не се стърпях и тръгнах да се уверя дали това, което виждах е действителност или... Застанах, където трябваше да са скалите, протегнах ръка и опрях длани. Усетих допира си с тях - те бяха хладни и грапави. Истински. Обърнах се към Учителя с ням въпрос и зачаках обяснението му.

- Прозрачни скали - кратко отвърна той.

- Но отвън те са най-обикновени скали... През тях нищо не можеш да видиш.

- За теб и още за много други, да. Скалите само на външен вид изглеждат така, но структурата им е друга.

- Какво представлява...

Той се изненада.

- Не разбра ли къде се намираме? - Повдигнах рамене и още веднъж се заоглеждах. Някакъв странен архитект беше проектирал и изградил пространството на "пещерата" Гледах красивите статуи, алеите с разноцветни цветя, поточето, рекичката и дърветата. Двуетажната къща наподобяваше умален царски дворец. Учителя да не би да искаше да каже...

- Точно това искам да кажа - отвърна игуменът. - Тук е идвал и е почивал цар Приам, запознавал се е с ученията на посветените... И ако имаш желание да видиш още нещо, трябва да вървим.

- Учителю, ти каза, че в пещерата е погребан цар Приам...

- Потвърждавам, но за да видиш саркофага му, ще трябва да повървим още малко.

През метална врата, отваряща се с таен код, който игуменът знаеше, заслизахме надолу. Преброих точ-но седемдесет и две стъпала и след още една врата се озовахме в красиво помещение, облицовано с полиран гранит, изпълнено с всевъзможни предмети, подредени в стъклени витрини. Истински музей. Светлината искреше по златните предмети във витрините и изпълваше залата със странна светлина. Огледах се да видя откъде идеше

светлината, но не успях да открия източника. Тя, светлината, извираше отвсякъде... Игумен Гавраил се бе спрял пред витрина и разглеждаше заглавията на подредените в нея книги, разбра за какво се оглеждах и каза:

- Осветлението се осигурява от плазмени лампи, които съхраняват огъня жив и засилват светлинното му излъчване...

Така и не открих лампите, застанах до него, още веднъж мислено му благодарих за това, което прави за мен и с интерес за разглеждах изложените предмети.

Вътре беше хлад но, въздухът чист, а аз се чувствах изпълнен с енергия. Смятам за ненужно да описвам множеството зали и вещите, които се съхраняваха тук. Само ще напомня, че те са безценни и са сходни със съкровищата, намиращи се в другите големи подземия като подземията под Мадарския конник, под Витоша.

Вървахме повече от три часа из подземията, удивлявах се на съкровищата, които един ден щяха да се ползват от българския народ и хората по света. Както във всяко подземие, тук също имаше много и разнообразни богатства, ценни книги, картини, изображения, скулптури и какво ли не. Но къде беше саркофагът с тялото на цар Приам?

- В една от страничните зали - уточни игумен Гавраил и ме поведе по мраморен коридор, от двете страни на който бяха разположени полутъмни зали. Не знаех какво има в тях, макар над входовете им да стояха светлинни надписи на неизвестен език.

- В залите има предмети от много древното минало - поясни той. - На лемурийци, атланти и траки. Виждал си много от тях... Залите се осветяват в момента, когато се прекрачи прагът и се влезе вътре. А ние сега сме тук, зад тази зала - посочи залата в дясно и през красивата ѝ арка влязохме вътре.

Светлината плавно освети зала, украсена с мраморни колони и рисувани по тях картини, тук бяха подредени златна колесница с впрегнат сребърен кон в цял ръст, статуи на хора, изработени от злато, сребро и многоцветен кристал... Имаше редица саркофази от плътно злато, с

прозрачни кристални покриви, осветени в мека светлина. На всеки саркофаг бе прикрепена златна плоча с изображение на починалото лице, гравирани бе името му, датата на раждане и смърт. Само човек да умееше да разчете написаното...

Минавахме бавно покрай саркофази с починали владетели - заспали живи, облечени в царствени тоги, с корони на главите, стиснали в ръце жезли и кристални кълба. Игумен Гавраил бе застанал до последния саркофаг в редицата и изчака да го доближа. Бях сигурен, че ще видя цар Приам, а вместо него видях млада жена, облечена в златотъкани одежди. Беше около тридесетгодишна, красива с нежно лице, около което се спускаха руси навити коси. Погледнах златната плоча на саркофага, където бе изобразено лицето на усмихната чаровна девойка, с грейнали от щастие очи.

- Голямата дъщеря на цар Приам - поясни игуменът. - Не е успяла да преживее загубата на баща си, била е негова спътница в духовните му начинания. Веднага след неговата смърт, тя слага край на живота си. Саркофагът до нея е на баща ѝ.

Пред мен беше заспалият за вечни времена цар Приам. Снажен и висок владетел. Починал е възрастен. Косите и брадата му бяха снежнобели, а лицето му изглеждаше одухотворено под златната корона. В лявата си ръка държеше жезъл, обсипан с диаманти, а в дясната - разтворена златна книга. Наведох се и се загледах в постаментата на саркофага, където бе закрепено златното изображение на царя. Оттам ме гледаше интелигентно, волево лице, изпълнено с решимост. Последният владетел на златна Троя...

- Учителю, изненадан съм. За първи път виждам цар да държи в ръка разтворена книга...

- И това не е случайно. В цар Приам са били заложени високи духовни нива, фините енергии не са му били чужди. Някога, воден от духовните си способности, цар Приам е проникнал в горното подземие, където бяхме. Той го харесал и превърнал в свой личен ритуален храм. Успял да отвори входа към атлантското подземие, в което намерил червения кристал, заедно с книга за провеждане

на ритуали. Разучил я и успял да усвои и възпроизведе някои от ритуалите, свързани с фините енергии и духовните нива.

- Ще видим ли и ние подземие с червения кристал?
- Може би по-късно...
- Учителю, разклоненията, през които преминахме, имат ли връзка с подземие под връх Папия?

- Да, един от тунелите е преграден с масивна каменна стена. Тя се отваря само с разрешение на атлантите и отвежда до подземие под връх Папия. В него се съхраняват уреди, книги, документи, предмети на изкуството... По-точно би трябвало подземие да се нарече град...

Знаех, че няма да бъде допуснат до атлантския град, и попитах за сина на цар Приам - Парис. Надявах се да получа разрешение да надникна в едно друго подземие...

- Михаиле, време е да се връщаме. Видя достатъчно!
- Тръгнахме наляво, по друг коридор, и аз погледнах игумена въпросително. - Ще излезем през друг страничен вход - уточни той, ускори ход и добави: - В гората, недалеч от Царево, е погребан Парис.

- Погребан е в подземие, нали?
- Да.
- Ще влезем ли в това подземие?
- Казал съм ти, че пещерата-светилище и гробница на Парис е затрупана и през годините промяната в релефа на местността и климатичните въздействия са я направили неоткриваема.

- Какво има оставено в гробницата му? - продължих да питам и да крача до учителя.

- Там са част от личните му оръжия, шлем, доспехи, военни отличия и документи. В специално изработена кутия е поставен голям многостенен червен кристал, който Парис използвал в различни самостоятелни ритуали и практики.

- Бил е посветен като баща си и сестра си?
- Да, притежавал е духовни знания и е владел някои практики...

- Извинявай, Учителю, да те попитам какви свойства е имал червеният кристал?

- Имал е специфични свойства, помагащи за отключването на финото зрение, т.е. давал е възможност да се гледа в пространствата и времената. Той задействал вибрации, влияещи по определен начин върху поведението на конкретния индивид, визуализирал е определени мисловни потоци.

"Да можех да притежавам подобен кристал..." - помислих си аз и побързах да премахна мисълта от главата си, преди игумен Гавраил да я бе доловил. "Но кристалните кълба са още по-добри" - отново продължих да сравнявам качествата на двата предмета и преди да предприема повторното заличаване на размислите си Учителя заговори:

- Кристалните кълба - големи или по-малки в зависимост от конкретната структура на кристала и заложените в паметта му данни за енергийните потенциали и настройки, са изпълнявали най-различни функции, свързани с фините проявления и светове; били са излъчватели, генератори.

Ясно, по-добре бе да изразявам мислите си гласно, затова казах:

- Омир пише, че пепелта на Патрокъл е поставена в златна урна, върху която е изградена могила.

- Тази могила е била разрушена и вече не съществува. Намирала се е на юг от Троя. В могилата, освен златната урна, са били сложени оръжията и личните вещи на Патрокъл, но днес те се намират на морското Дъно.

- Могилата е разрушена, но положеното в нея съществува и до днес, нали?

- Съществува, съществува, нищо не е изгубено...

Възможно ли бе някога да видя саркофага с тялото на Парис? Надявах се, че е запазен, тъй като Учителя бе казал, че всички древни богове и посветени като Орфей и различни владетели са били погребвани според отдавна забравените технологии на атлантите за съхранение на тялото и материята, По-късно починалите, между които са Исус Христос и Мария Магдалена, са погребани, но телата им не са запазени - не са консервирани, защото древната технология през вековете е била изгубена.

Излязохме на самия бряг. Бледата луна, погълнала

искриците светлини на мигащите звезди, танцуваше безшумно в сребристи люспи върху морето и превръщаше цялата околност в призрачен свят. В далечината премигваха светлините на града и анемичните им отблясъци се отразяваха издължени и начупени в нощните води. Видях силуета на фара, мигащата и изгасващата му червена светлина, появяваща се изведнъж, а миг след това се стрелваше светкавично във водата, след което изчезваше, за да запулсира отново на фара и в морето....

Тази неповторима нощ премина бързо. Постлахме две одеяла върху пясъчния бряг до морето, пожелахме си лека нощ и заслушан в тихия плясък на вълните дълго време преживявах пътешествието из подземие. Луната плавно пътуваше на запад, сплиташе сребристи нишки над притихналата Троя и всеки път, когато я погледнех, притварях жадни за сън очи и аха - да заспя... Накрая заспах. Събудих се при първите лъчи на слънцето едновременно с игумен Гавраил. На хоризонта морето и небето пламтяха в багрите на изплуващото оранжево кълбо. Огромният слънчев диск все по-бързо се издигаше над морето, застана над водата и засия. Денят започваше...

В едно от местните заведения закусихме с топла и вкусна рибена чорба, поплувахме малко край брега и се отправихме отново с колата на югоизток от Ваци-лико. Не след дълго спряхме и тръгнахме пеша край скалистия бряг на морето. Наскоро бях видял странни образувания във водата, за които разказах на игумен Гавраил и сега той пожела да му покажа мястото.

Застанах на брега и показах с ръка там, където и сега виждах, под прозрачните морски води, силуети на сгради. Сгради с различен архитектурен стил, широки улици и площади... В един миг слънцето плъзна по водата златните си лъчи, те заискриха, затрептяха върху гладката ѝ повърхност и градът изчезна...

Разочарован погледнах Учителя. Нима всичко това бе мираж? Мираж, който виждах за втори път?

- Игра на светлини и сенки ли? - попитах неуверено.
- Не, градът е действителен - увери ме игумен Гавраил.
- Видимостта му зависи от различни обстоятелства.

- В смисъл?

- От прозрачността на водата зависи видимостта на града. Допреди малко сградите се виждаха на дъното на морето, а сега светлината на слънцето промени ъгъла си и очите не могат да ги забележат. И още нещо, не всеки може да ги види! Успокой се, градът съществува.

- Потупа ме ободряващо по рамото и продължи: - Ако ти не ме бе довел тук, аз щях да те доведа. Знаеш ли защо? - Вдигнах рамене. Това поне можех да го правя... - Защото подземие то под квартал Васил и ко и под Царево, където бяхме, е свързано с много, много древен кристален град, намиращ се тук под водата.

Погледнах го, по-точно зяпнах от изненада, и едва сега си дадох сметка какво представляваха сградите, които бях видял. Те твърде трудно се забелязваха, огъваха се и се клатушкаха от най-лекото раздвижване на водата. Изглеждаха нереални, стъклени. Сега проумях какво съм видял...

Учителя леко ме перна с длан по главата, шеговито натисна с ръка козирката на лятната шапка над очите ми и каза:

- Знам, мечтаеш да проникнеш в кристалния град и Да видиш различните транспортни средства, които са използвани за придвижване между града и пещерата, в която бяхме... Както във всяко подземие и в града има богатства, ценни книги, картини, непознати съоръжения...

Каза го някак загадъчно, после замълча, на лицето му се появи подкупваща усмивка, зелените му очи заблестяха, започнаха да ме придърпват, привлякоха ме и потънах в тях, за да се появя с туптящо сърце в един град, неописан и в приказките, които бях чел. Един приказен град със сгради от разноцветни кристали, пречупващи падащите върху тях светлинни лъчи, които се отразяваха по стените на съседните сгради. Красива феерия в подводното пространство.

Вървах с широко отворени очи, разглеждах смълчаните сгради и чух гласа на Учителя:

- Някога, в годините на своето изграждане, кристалният град се е намирал на сушата, заобиколен от бистри езера и реки, прекрасни гори и долини. Местността е

изобилствала с топли и студени извори, водата извираща от голяма дълбочина и е притежавала ценни енергийни мощности и свойства. В близост до езерата се намирали уникални пещери с разнообразни по строеж и цвят кристали. Лемурийските архитекти са употребили кристалите от пещерите за изграждането на града, а бликащите води използвали за различни нужди ...

"И сега има фонтани с бликаща вода" - казах си аз, вперил поглед в овалните фонтани с наредените около тях статуи на високи смълчани хора, отправили погледи някъде далеч в незримото.

Постепенно еуфорията от видяното започна да изчезва, заменена бе от тъга по този безлюден град, консервиран за едно далечно бъдеще. Дванадесетоъгълна постройка със сребриста врата привлече вниманието ми и аз се отправих към нея. Застанах пред вратата, изработена от сребрист метал, и внимателно я огледах. На гладката ѝ повърхност не виждах електронно устройство, с чиято помощ да я отворя, затова поставих дланите си върху вратата и зачаках. Никаква реакция. Може би не е позволено да вляза? И веднага чух гласа на Учителя:

- Не с дланта, а с мисълта си отвори преградата!

Послушах съвета и мислено наредих на вратата да се отвори. Тя бавно потъна надолу, откривайки пред погледа ми спираловидни стъпала. Не се поколебах, тръгнах надолу по тях и попаднах на малък космодрум, с множество писти, по които бяха наредени различни по вид и предназначение машини.

- Транспортни средства - чух обяснението на Учителя. - Капсули и подводни устройства за пътуване между града и подземието.

- Траките са притежавали и капсули за придвижване във водата?

- Не, Михаиле, тези капсули са останали от времето на атлантите, те не са били използвани от представителите на петата раса. С тези капсули атлантите са достигали до подводните градове по изградени трасета- тунели като са били защитени от същия енергиен слой, който предпазвал и градовете от напора на водите.

- Ето въпрос, който ме интересува отдавна, Учителю.

Как построените градове на дъното на моретата и океаните са издържали огромната тежест и налягането на водата?

- Това е ставало с познанието и владенето на Всемирните закони. Подводните градове са защитени от голямото налягане на водата чрез изграден над тях специален енергиен слой, който създава условия за олекотяване на водата. Този слой е разположен над подводния щит, който изолирал града от водата.

Поисках да попитам за тези Вселенски закони, но какво ли можех да разбера от тях? Игумен Гавраил отмина с мълчание мисълта ми. Вече знаех. Подводният град бе свързан с подземиято под град Царево и квартал Василико...

Огромната зеница на искрящ изумруден океан ме притегляше в страхотен водовъртеж, придърпваше ме с въртеливи движения, всмукваше ме с невероятна сила и мощ и... Синя непрозрачна пелена се разстла върху кристалния град и го покри, той изчезна под водата, за миг настъпи тъмнина... С учудване се видях седнал до Учителя да се вглеждам в питащите му зелени очи. По плъзналата се върху устните му усмивка разбрах, че е бил неотлъчно до мен, макар и невидим. Върнал се в Действителността, стоях заплепен от видяното и тихо прошепнах: "Красив град. Но бях виждал и други не толкова красиви от него..." Все още стоях замислен известно време и колебливо попитах дали и някъде другаде има построен такъв кристален град.

- Има... - потвърди той. - Този, който ти видя не е единствен в света. И на други места по земята има построени подобни градове. Те не са идентични, а носят своята специфика в зависимост от вида, структурата и цветовете нюанси на кристалите.

- Но също са консервирани, като нашия...

- Точно така, като нашия - усмихна се игуменът. - Нашият подводен кристален град до Василико засега не е действащ. Но има други, които са действащи.

Изправи се и ми подаде ръка. Хванах ръката му и станах на крака. Игуменът огледа още веднъж залива и попита:

- Готов ли си?
- По всяко време! Но за какво, Учителю?
- Какво ще кажеш да повървим още малко към село Варвара?

Побързах да кимна, зарадван от неочакваното предложение. Предчувствах, че ме очакваше още една изненада и тръгнах редом до него.

Вървахме покрай скалистия бряг на морето, обрасъл с ниска трева, изпълнен със стръмнини, неравности, падини и урви, с избуяли единични храсталаци, закрепил се здраво за склона. Виждаше се зеленият връх Папия, за който бях писал, че дълбоко под него има мина за добив на уран, която се е използвала от различни извънземни цивилизации и се поинтересувах дали все още е в действие.

- Да, продължава да се използва. В мината работят представители на няколко цивилизации от Галактиката - отвърна игумен Гавраил, направи няколко крачки до самия ръб на скалите и посочи с ръка надолу.

Доближих се до него и погледнах. Долу се виждаше малко почти миниатюрно заливче, без пясъчна ивица, а вместо с пясък то бе настлано с дребни камъчета чакъл, върху които морето беше изхвърлило черупки от миди. Познавах това място, бях идвал неведнъж тук като юноша. Някога наблизко се намираше таляна "Делфина" където работеше дядо. Огледах брега, морето и след като не открих нещо необичайно, повдигнах рамене и помолих Учителя за разяснение.

- Съсредоточи се и погледни в ляво от брега. Не търси в плитчините, а в дълбочина. - Досети се, че от мястото си не виждах това, което искаше да ми покаже и предложи да си разменим местата. - Сега погледни...

- Видях, видях! - побързах да кажа и се загледах в силуета на някакъв обект, който наподобяваше пирамида и тъмнееше под водата. - Пирамида е, нали?

- Пирамида е! - въздъхна той, седна на брега и провеси краката си над залива. - Древна каменно-кристална пирамида, под която има подземно езеро със специфични енергийни стойности.

- Езеро под...

- Под морето има езеро - прекъсна ме той. - Сякаш за първи път научаваш! - Кимнах в знак на съгласие, а игуменът продължи: - Пирамидата е свързана с езерото посредством канали и проводници. Била е изградена по времето на средните атланти и имала различни функции в зависимост от настройките, които са ѝ били задавани.

- Разположена е близо до брега. Мога да доплувам до нея.

- Очите мамят, приятелю, създават илюзия за близост, а в действителност пирамидата е на разстояние повече от двадесет метра от брега. - Понечих да предложа друг начин за измерване на разстоянието, но той ме прекъсна: - Това, че си видял сега пирамидата, не означава, че отново ще я видиш, щом доплуваш до нея.

Разбрах какво искаше да ми каже, примирих се, че няма да мога да разгледам подводната пирамида и седнах върху топлите скали до игумен Гавраил.

- Учителю, казал си ми за някои пирамидални комплекси в нашето море, но има ли и други?

- Щом съм казал, а и ти писа за тях, означава, че ги има... - рече той и се засмя. - Да, в Черно море има и Други, за които все още не знаеш. Някои от тях са под морското дъно, други - над него. Изградени са през различни епохи от времето на лемурийците и атланти-те. Имат и различен режим на действие.

Слънцето бавно се измести на запад и удължи сянката на брега върху морето. Тя покри прозрачността на водата, отрази се в нея и остана неподвижна до брега. Лекият полъх на бриза донесе мирис на мидени черупки и дъх на море. Учителя се надигна, потупа ме подканващо по гърба и станахме от скалистия бряг.

- Време е да се връщаме - каза той, огледа малкия залив, който беше с големината на игрище за волейбол, и закрачи до ръба на скалистия бряг.

- Мисля, че огладняхме, Михаиле...

- Поръчал съм скумрия, печена на скара. Приятелите ми ни очакват.

- Със задушени картофи и чаша бяло вино? - подхвърли той.

- И пържени картофи със сиренце. А докато вървим,

искам да те попитам отново за вавилонската кула.

- Ами питай, ти друга работа си нямаш - шеговито подзе той. - Ти за коя кула питаш, тази на вавилонците или... - после сериозно добави: - Вавилонската кула, тази в Черно море, все още не е в активен режим на работа. Промяната предстои, но времето за това все още не е настъпило.

На връщане преминахме покрай високия скалист морски бряг и изведнъж усетих силно придърпване надясно. Сякаш магнит ме теглеше към морето. Спрях и се загледах във водата, където в далечината няколко рибарски лодки едва забележимо се клатушкаха върху нахъдрената му повърхност и нямаше нищо, което да привлече вниманието ми, И все пак усещането ми за особено притегляне не спираше. Погледнах Учителя, той също бе спрял и ме наблюдаваше.

- Питаш се каква е енергията, която те накара да я усетиш и да спреш? - Кимнах, той продължи: - Тук, в морето между Царево и Варвара има разположен кубовиден център за трансформация, генериране и насочване на различни енергийни потенциали. Центърът е снабден с фина и висококачествена апаратура. Изграден е по времето на средните атланти.

- Учителю, не разбрах как толкова ясно усетих този център, а пирамидата...

- Защото центърът е започнал отново да функционира - каза той, а аз запомних мястото.

Бях щастлив и доволен от разкритията. Отправихме се към колата и след десетина минути пристигнахме във Василико.

Не описвам вечерята, защото докато си припомнях за нея, все още усещах мириса на печена скумрия, дъха на пържените картофи и вкуса на изстуденото бяло вино. Сред съученици и приятели атмосферата бе чудесна. Знаете как се преживяват спомените отново и отново...

ОНГЪЛА

Трудно бих могъл да изразя чувствата си, които ме обземаха, когато чувах думата Онгъла. Името предизвикваше в мен необикновен копнеж по нещо много скъпо и забравено, далечен спомен за място, където съм се

родил и израснал. Безброй картини преминаваха пред очите ми от един град, построен на брега на голяма и пълноводна река, по която се носят кораби... Вълнувах се от нещо отдавна отминало, нещо неповторимо, вече преживяно, в което присъстваше и тъгата по безвъзвратно загубено минало. Тези видения и чувства идваха от спомена за Онгъла - име, което помни всяко българско сърце, свещеното място на нашите предци. Онгъла - крепост и средище на Аспаруховите българи, някъде там, около делтата на река Дунав...

От години исках да уточня местонахождението на Онгъла и да открия истината за съществуването му, тъй като дълбоко в себе си имах чувството, че това, което се знаеше за Онгъла е само една незначителна част от неговата история.

Не са много сведенията, в които се споменава за Онгъла. Без да влизам в излишни описания и несъществени за случая подробности, ще се опитам накратко да ви запозная с някои исторически сведения, публикувани в Интернет, за Онгъла.

"Онгъл (или Онглос) е първото поселение на аспаруховите българи след установяването им на Долни Дунав през втората половина на VII век. Укрепеният лагер и едноименната местност се намирили в района на дунавската делта. Името Онгъл се среща у византийските историци и хронисти Теофан Изповедник (под формата Оглос) и патриарх Никифор (под формата Онглос). Приема се, че това название означава "ъгъл", но има и друго мнение, че неговото старо тюркско значение е "укрепено място". Предполага се, че укрепеният лагер на прабългарите е бил на несъществуващия днес остров Певки.

Една от версиите е, че Онгъла е бил укрепен лагер с площ от 48 км, открит от археолози край село Никулица (до Тулча, Северна Добруджа). И днес все още историците в България спорят за мястото, където се е провело сражението между българи и византийци - дали е било при Онгъла или при Никулицелския лагер? Златарски - историк и археолог, и Шкорпил - археолог, са застъпили второто твърдение, тъй като след четири дневната обсада на Онгъла и внезапното оттегляне на Константин IV

Погонат (тръгва си с 5 кораба като казал, че има проблеми със здравето) настанала паника в ромейската армия... Войската започнала да се изтегля към укрепения лагер Никулицел.

Друга версия определя Онгъла в района на Галац, до река Серет. Част от учените смятат, че Онгъла се е намирал в днешна Бесарабия.

След разпадането на държавата Велика България на кан Кубрат, синът му Аспарух и предвожданияте от него българи мигрират под натиска на хазарите по северното крайбрежие на Черно море. Те прекосяват река Днѣпър и Днѣсър и в края на 60-те години на VII век се установяват в Онгъла, в непосредствено съседство с територията на Византия. Опитът на император Константин IV Погонат през 681 г. да унищожи новите съседи на империята завършва с разгром на византийците в битката при Онгъла. След тази битка Аспаруховите българи установяват държавата си в териториите между Дунав и Стара планина.

След 680 година до смъртта на Аспарух (около 701 г.), Онгъла е основно военно средище на българската държава заради хазарската заплаха от изток. По същото време Дунавска България разполага с втора столица - Плиска, разположена срещу византийската заплаха от юг. Плиска измества Онгъла като първостепенен политически център на българите към средата на VIII век."

Публикуваното по-горе сведение е взето от Интернет и любознателният читател при желание би могъл да намери там повече по този въпрос.

Но моята задача е друга...

Будувах дълго тази нощ. Само звездите в безлунното небе ми правеха компания. Мислех си за траките, дошли по земите ни и основали своята първа държава. Една ярка картина се появи пред очите ми - пътувах, пътувах, пътувах с хиляди сънародници в дни и нощи, в студ и пек по широки друми, преминавах край бистри реки, зелени планини и безкрайни полета, изпъстрени с горски цветя. В началото не бяхме много хора. Бяхме няколко хиляди, но непрекъснато се раждаха нови и нови деца, после някои от нас умираха и се прераждаха в нови тела и станахме десетки хиляди. Строяхме пътища, мостове, градове...

Обичах и бранех родната земя...

Заспах. Сънувах, че се намирам се сред безбрежен син океан и заедно с игумен Гавраил се движехме по водата, стъпили на златотъкана слънчева пътека. Разговаряме за преселението на траките от Атлантида към територията на днешна Португалия, а оттам към земите на България. Интересувах се по какъв начин траките са достигнали до Португалия - дали са преплавали океана с кораби на атлантите или със собствени кораби. Учителя слушаше моите въпроси, поклащаше разбиращо с глава, след което ми отговори:

- Михаиле, корабите, с които араните пристигнали в Португалия, са на атлантите и са били управлявани от тях.

- Какъв е бил броят на първите преселници, слезли в днешните земи на Португалия?

- Приблизително около 10 000 души като през годините на прехода това число е растяло.

- Навярно превозването им от Атлантида е станало на няколко пъти?

- Не, отпътуването е станало наведнъж, а не на части.

- Преселението на араните само в една посока ли е било?

- Да, изключително в една посока - към земите на днешна България. По-късно от тези земи е започнало разселването.

- Учителю, при разселването на араните кои клонове са останали на територията на днешните български земи?

- Ако възприемеш като ориентир розетката от Плиска, ще ти кажа, че е останал основният лъч, този на Слънцето. Още пояснения?

- Ас какви имена са били наричани араните през вековете.

- Араните, приятелю, са имали различни имена, но във всички най-древни документи, които са все още неоткрити и се намират в съкровищниците на подземни градове, те са описвани като хората, поставили началото на бялата раса.

Бях доволен от разговора и продължих да задавам следващите си въпроси:

- Учителю, как след пристигането на араните-траки в Португалия е ставало предвижването им към България? С

коне или друг вид превозни средства?

- Стъпвайки на територията на Европа, траките продължават придвижването си с коне и транспортни коли, подобни на вагонетки, в които са товарили имуществото, ценностите, уредите си.

- Има сведение, че траките първи опитомили коня...

- Така е, траките са били научени от атлантите да опитомяват, обздравят и използват коне още по времето, когато са живели на Атлантида. Но конете, които използвали атлантите са били по-различни от конете, принадлежащи на нашата пета раса. Идвайки на континента, траките са срещнали нови породи коне и като използвали знанията и уменията, получени в Атлантида, започнали да ги опитомяват и обздравят. Това станало още в началото, при пристигането на територията на днешна Португалия и по време на пътуването им към земите на България.

- Учителю, знае ли се кой е предвождал араните по време на преселението?

- Знае се. Водени са от наследниците на Гаинати и Алвех, висшите жреци и високо посветените членове на тяхната общност. Те са продължили да общуват и с атланти, които са срещали по пътя си.

Златната слънчева пътека, по която вървахме бе толкова блестяща, че не позволяваше да видим нищо под тъмносинята, гладка като огледало, вода. Нищо не смущаваше разходката ни - на небето нямаше ни едно облаче, а пред очите ни беше само океанът...

Учителя спря и посочи с ръка надолу към водата. Погледнах, сега тя бе станала прозрачна и се виждаха очертанията на един красив град, ограден със седем кръга от сребристи стени. А там, в средата на града, върху висок хълм се издигаше великолепна сграда, блестяща със златните си кубета...

- Една от столиците на Атлантида... - каза Учителя.

Вторачих очи да разгледам по-добре града, но вече в сините води на океана не се виждаше нищо. Картината или може би видението беше изчезнало...

Вече вървахме покрай стръмен скалист бряг. Високо в небето летяха бели птици, кръжаха и отлитаха все по-навътре в океана. Усещах соления му дъх, чувах плясъка

на вълните, чувах звук, който познавах. Идеше от стадо делфини...

- Ще починем ли? - попита игумен Гавраил и седна на брега.

Загледахме се в гмуркането и изскачането на делфините над водата за глътка въздух. Харесвах ги, а и те харесваха хората...

- Учителю, при придвижването си траките е трябвало и да се хранят. Навярно са притежавали бойни и ловни оръжия и така са се снабдявали с храна.

- Първите траки са познавали мощта на бойните оръжия, но не ги използвали, тъй като военните действия или решаването на спорове чрез сила са били несъвместими с тяхната философия. За ловуване те са използвали оръжия, подобни на арбалети, дадени им от атлантите. Били са продукт на висока технология.

- Учителю, естествено е да попитам къде са живели траките по времето на своя дълъг преход, докато се установят по земите на днешна България? В палатки, временни лагери или...

- Обитавали са стари атлантски бази или селища, където са изграждали временни немасивни постройки.

- Ти спомена, че сред араните-траки е имало високопосветено съсловие?

- Да, между тях е имало много високопосветени арани, които са притежавали знания, получени от атлантите, за различни технологии и тяхното приложение, методи за лечение, духовни практики, знания за Космоса и законите във Вселената. Всички необходими уреди, съоръжения, атрибути за целите на различните духовни практики, както и за много области на бита са придружавали траките по техния път.

... Издигнат на метри от земята, управлявах капсула, която ползвах още от Атлантида, и с нея проучвах пътищата, по които трябваше да преминем с конете, фургоните, платформите, натоварени с хора, технически средства, документация и продоволствие. На монитора на капсулата бе отбелязан пътя, по който трябваше да преминем, но на места природата бе променила релефа и се налагаше изменения в начертания и програмиран маршрут. Проучвах, разглеждах, чертаех и префучавах

край синеоки лъчисти езера, издигах се над планински върхове и гъсти непрогледни гори, любувах се на красивите градове на атлантите. Пътищата, по които трябваше да вървим, рядко преминаваха през тези градове...

... С игумен Гавраил летяхме в синевата на небесния океан. Под нас преминаваха градове, села, реки и езера... От дълбините на небесата към Земята се носеха корабимайки, а в спираловидни галактики се раждаха нови планети...

- Хайде да слезем на Земята - пошепна Учителя. - Нали искаш да знаеш...

Кимнах с глава и се приземихме. Бяхме застанали до бистър планински поток. Гледах как водата подскача по облите камъчета, напевно ромоли и ми навяваше спомен за ронещи се в менчета царевични зърна...

- Учителю, дали представителите на нашата пета раса - араните-траки, при прехода от Атлантида до България са се заселвали по земите на днешна Португалия, Испания, Франция, Италия...

- Не, Михаиле. Не са оставали по земите, през които са преминавали. Казах ти, че те се заселвали във временни селища и след това всички отново са продължавали напред. Едва след установяването им в земите на днешна България, започва разселването на отделните клонове от тяхната общност - на изток, юг, север и обротно на запад.

- А разселващите се по-късно се обособяват в отделни народи и се наричат с нови имена, а не арани и траки.

- Доколкото си спомням разисквахме по тези въпроси. Какво друго искаш да изясниш?

- Учителю, искам да науча кога е основана първата аранска или тракийска държава. Днес никой не знае това.

- Разбира се, че искаш - съгласи се той. - Основана е веднага с пристигането на траките по нашите земи. - Замисли се за миг, пресметна нещо на ум и добави: - Основана е преди около 15 000 години и по-точно в периода 13 420 - 13 410 година пр. Хр.

- Как се е наричала тази държава?

- Любознайни ученико, първата аранска или тракийска държава, основана на територията на днешна България, е била наричана приблизително като името на араните -

Аранида. Звученето не е съвсем точно поради промяната през годините във фонетиката на езиците.

- Учителю, ти каза, че при тръгването на араните от Португалия към земите на днешна България числеността им била 10 000 души. - Той кимна утвърдително, а аз продължих: - Пътят до нашата земя е бил дълъг и можем да допуснем, че числеността им би трябвало да се е увеличила многократно. Когато араните-траки пристигат в България, каква е била числеността им?

- Числеността им вече е надвишавала триста хиляди.

- И в земите на днешна България те създават първата си държава.

- Точно така.

- Изградили са градове, имали са столица?

- Да, строили са градове, построили са и столица - потвърди той и ме погледна очаквателно.

- Добре де, знаеш, че ще питам...

- Не те спирам. Знам, въпросите ти нямат край. Хайде, питай! - изрече набързо той, скръсти ръце пред гърдите си и остана в очакване.

Нямах и намерение да спирам, интересът ми растеше с всяка разкрита истина.

- Учителю, искам да те попитам къде се е намирала първата аранска столица?

- Главният град или столицата се е намирал в посока запад-северозапад от днешния град Варна.

- И тя се е наричала...

- Приблизителното ѝ име е било Арнавния.

Очаквах това име. Вече го бе споменавал и по-преди.

Знаех, че ще са нужни още много доуточнения, периметър след периметър, докато се приближа до мястото, където се е намирала първата столица на траките.

- Какво чакаш тогава? - насърчи ме Учителя. - Мисли, разсъждавай, уточнявай. Визуализирай местностите, които се намират в посока запад-северозапад от днешния град Варна.

И в един миг се видях отново издигнат над земята, бях пренесен в района на град Варна. Земята под мен бе станала прозрачна и дълбоко в нея видях града. Първата аранска столица се намиреше в периферията на днешния квартал Виница на град Варна...

Картината изчезна, сърцето ми биеше учестено, бе невероятно да видиш първата столица на траките. Този път игуменът ми бе спестил въпросите, а направо ми показва а райската столица.

Не исках да губя време. Бях твърдо решил да достигна и до Онгъла и тъй като игумен Гавраил днес отговаряше с охота на зададените въпроси, побързах да попитам от кого е бил изграден Онгъла.

- Добър въпрос - каза той и прокара ръка по късата си брада. Познавах този му навик, правеше го винаги, когато намираще въпросите ми за удачни и поставени на място. - Онгъла - продължи игумен Гавраил - е бил изграден от пристигналите тук древни траки, потомци на първите, заселили се на територията на днешна Североизточна България.

Имах нещо друго предвид, когато запитах от кого е изграден Онгъла, но оставих уточняващия си въпрос за по-късно.

- Учителю, не спомена къде се е намирал Онгъла - попитах и застинах в очакване.

- Не знаеш къде се е намирал Онгъла? - той повдигна учудено вежди.

- Откъде да знам, Учителю. Учените и до днес спорят за мястото му. Казват, че е в Румъния, но къде? Изяснения по този въпрос няма. Мястото остава все още тайна за историята и естествено тази тайна ме вълнува.

- Много ли те вълнува? - захихика той с гърления си глас. - Добре де, и аз ще потвърдя, че Онгъла се намира на румънска територия.

- Това вече го знам. Но къде в Румъния?

- Ами там... След като траките се установяват в Североизточна България, те заселват и земите на север, които днес са на територията на Румъния.

- Учителю, там някъде, но къде? - казах малко троснато.

- Близо до нашата граница с Румъния. Потърси и може би ще откриеш Онгъла.

Замълчах, премислих как да продължа "разследването" и заявих:

- Мисля, че трудно ще го открия. Сведенията, описващи местонахождението на Онгъла не съвпадат с

днешния релеф.

- Гледай ти! Взе, че се досети - доволно възкликна игумен Гавраил. - Правилно си се насочил! - И започна да обяснява: - По времето, когато е изграден Онгъла, релефът е бил различен, делтата на Дунав - също.

- Има сведения, че тогава Дунав е имал шест ръкава ...

- И един от тези ръкави е минавал покрай Онгъла.

- Този ръкав днес не съществува. Означава ли това, че Онгъла е много древен? А се знае, че е изграден от хан Аспарух.

- Онгъла има много, много по-древна история от приписваната му сега.

- Предполага се, че е бил голямо селище с дървени постройки...

- С дървени постройки ли? - леко повиши глас Учителя.

- Колко ли ще се учудят историците, когато един ден разберат, че Онгъла е бил изграден като град-сто- лица с прилежащи по-малки селища, разположени в идеални геометрични форми. Архитектурният план на Онгъла е бил взиман от градовете на атлантите.

- Колко жалко, че този град е под земята - недоволно казах аз.

- Да, жалко е - съгласи се игумен Гавраил. - Днес останките на това уникално архитектурно богатство са под земята на територията на днешна Румъния, от южната страна на река Дунав.

Беше ми подсказал, беше ми дал ориентир, но се съмнявах, че ще продължи уточняването и попитах:

- Учителю, какво означава думата Онгъл? Някои историци приемат, че това име означава "ъгъл" а други, че е старо тюркско наименование със значение "укрепено място".

- "Онги" е древно аранско име и е означавало велик, укрепващ, водещ.

- В такъв случай Онгъла е трябвало да има и име, дадено му от древните траки...

- В древността, при първото изграждане на Онгъла, араните са го нарекли приблизително с името Арания-Атланта.

- Ще запомня дори презимето на първия владетел, ако ми кажеш името му...

Той се засмя, поклати заканително с глава:

- Първият тогавашен владетел на Аракия-Атланта се е казвал Вестан-Онгли. Нали знаеш, че това е приблизителното звучене на името. В по-късни времена градът се нарича Онгъла в чест на първия владетел.

- А какво е станало със столицата, Учителю?

- Столицата е просъществувала дълги столетия като е имала своите периоди на разцвет и упадък. Останалото знание в годините за нея кара Аспарух да търси древния град, за да се засели там и да получи сили от прадедите си.

- Извинявай, но не уточни кога е изграден Онгъла?

- Пропуск, Михаиле, изчервих се от срам. Прости ми, Ученико! - Шеговито каза той и вече съсредоточен в отговора си обясни: - Първите арани се заселили на територията на днешна Североизточна България през 12410 година пр. Хр. и двеста години по-късно някои от родовете се отдалечили от основната група и се заселили по-на север, където изграждат Онгъла.

- В такъв случай Онгъла е изграден през 12 210 г. пр. Хр. Учителю, защо за древната столица на траките Аракия-Атланта няма никакви исторически данни? - започнах аз, но игумен Гавраил вдигна ръка и направи знак да спра.

- Да съм казал, че няма? - попита той. - В древни неоткрити все още документи се говори за Онгъла, наречен от араните Аракия-Атланта. За името се е знаело, но през годините е било забравено.

- Къде ли се намира... - започнах аз, но Учителя отново ме прекъсна.

- Мястото сега е безлюдно и е необходимо да минат още години, за да бъде локализирано и открито.

- Учителю, не искам да уточняваш координатите на това свято място за траките, но те моля да ми посочиш ориентировъчно местонахождението му.

- Колко ориентировъчно, Михаиле? - попита шеговито игумен Гавраил и се усмихна. Не му отговорих, но Учителя продължи: - Онгъла се намира близо до българската граница с Румъния.

- Само това ли ще ми кажеш?

- А какво друго, ученико? - попита той, сякаш не

знаеше какво ме интересува. Но такъв си бе игумен Гавраил, искаше умът ми да работи...

- Може би ще опишеш как е изглеждал градът?

- Градът ли? - повтори той и се замисли. Вдлъбнатата линия между очите му, считана за знак на интуиция, се връза още по-дълбоко в челото му, игуменът пре- мигна няколко пъти и бавно заговори: - Вече ти казах, че древната столица е била построена по архитектурен план на атлантски град. Цялото разположение на града сградите, инфраструктурата са изградени в изключително изчистени геометрични форми. Връзките между отделните нива и зони са били построени на базата на чистата геометрия, използвани са числата и коефициентите, заложили във Вселенската свещена геометрия.

Нивата на града са били четири, имало е и много кули, места за отмора и разходки. Улиците на града са били широки и прави, с колони, разположени на възловите места и площадите.

Едва сега прозрях - на това място е имало атлантски град! Погледнах игумен Гавраил, а той ме потупа по рамото.

- Така е, ученико, Онгъла е съществувал като подземен град още по времето на атлантите, изграден на две нива. Араните-траки изграждат върху него своя град, също на две нива. Едното ниво е било подземно, построено, за да бъде съкровищница, и второто, намиращо се на повърхността, е бил самият град.

- Значи Онгъла съществува на четири нива - две атлантски и две тракийски...

- Да, на четири нива, и? - отворих уста да попитам за подземията, но той леко смръщи вежди и продължи да говори точно за това, което исках да чуя. - В най-долното ниво, нетърпеливи ми приятелю, е разположена съкровищницата на атлантите. Там се съхраняват техни съоръжения, ценности, архиви, енергийни уреди - кристали и пирамиди. На следващото ниво е градът на атлантите, построен като повечето атлантски градове от различни камъни, мрамори, злато, кристали. Третото ниво е съкровищницата на траките. В нея има много ценности, част от които са били наследени от атлантите, други са били изцяло изработени от траките. Между всички

съкровища има и няколко скъпи корони, книги и една много голяма златна седмолъчна звезда с вградени скъпоценни камъни. Четвъртото ниво е бил самият наземен град, който през вековете, вследствие на катаклизми, е пропаднал дълбоко под земята и е затрупан с тонове пръст.

... Бях силно развълнуван от чутото и изведнъж отлетях нанякъде. От високо наблюдавах един прекрасен град. Бе изграден в елипсовидна форма, с красиви сгради със златни кубета, блестящи под лъчите на слънцето. Град с много зеленина и широки булеварди, по които се движеха хора...

Отново бях при игумена и разговарях с него:

- Учителю, Аспарух пристига в Онгъла през VII век.

- Така е. Пристига в Онгъла и заварва един град, който е просъществувал до средата на VII век, след което постепенно е изоставен. През вековете той се е променял и размерите му са намалявали. По-малките селища около него се обезлюдявали. Когато Аспарух го вижда, градът се е запазил само в централната и североизточната си част.

- Странно как този красив град е изчезнал така, че днес и помен няма от него?

- Е, знаеш, че не е изчезнал ненадейно. Имало е природни катаклизми, които са спомогнали за "потъването" му... - уклончиво отвърна игуменът. - По-късно е настъпила и забравата, а оттам и невъзможността да бъде локализиран.

- Учителю, да не би да искаш да ми кажеш, че потъването му е било предварително планирано? С каква цел, Учителю?

- Един от факторите за потъването на града е била изключителната му значимост като архитектура, намиращите се в него древна литература, съоръжения; безценността на богатствата му, които не биха могли да бъдат оценени както през вековете, така и днес. Това се отнася и за другите древни и безценни градове, поради което е било предизвикано съзнателно обезлюдяване, потъването и забравата им.

- Разбрах. Градът и подземията под него са били предварително подготвени за "потъването" им. Но защо няма никакви сведения за този град?

- Вече ти отговорих, че сведения не липсват! - възрази той. - За Онгъла има исторически сведения в писмени документи, разпръснати из различни архиви на древни владетели. Тези архиви все още не са открити, не са разчетени, поради което липсват сведения за Онгъла. И не забравяй какво ти казах за този град - той е безценен и не би могъл да бъде оценен днес, както не могат да се оценят и другите древни градове.

*

... Приведен ниско над седлото, препусках на черен дорест кон сред конната армия на Великия Онгъл. С изваден меч в ръка и препасан лък през рамо се носех неудържимо към вражеската армия на византиеца Погонат. Свещеният дълг да защитим земята си ни даваше криле, повдигаше бойния ни дух и ние яростно се втурвахме в атака...

Сблъсък с конната армия на противника... Тропот на конски копита, прах, мирис на пот и на кръв. Гърди в гърди се врязахме във византийските редици и все напред. Неистово цвилеха коне, чувах човешки стонове от болка, викове на омраза, викове на разплата. Напредвахме към речния бряг. Византийските кораби стоварваха безброй конници и пехотинци. Но едва стъпили на брега, ние бързахме да ги съсечем. Мечовете ни звънтяха с песента на победата. Реката влачеше труповете на убитите...

После неочаквано дръпнахме юздите на конете, спряхме ги в устремния им галоп и препуснахме панически назад, преследвани от ликуващите византийци. Връщахме се към нашата войска, бягахме с все сили, съпроводени от яростните викове на вражеските конници, които ни догонваха...

Зад конниците в бърз ход вървяха византийски бойци, криейки се зад щитове си. Напредваха в разгънат строй, с блестящи на слънцето медни шлемове, покрили главите им, откъдето ни гледаха яростни очи. Врагът се втурна в атака. Хиляди остри копия... Небето потъмня от изстреляните рояци на летящите смъртоносни стрели. Време беше! Предните редици на нашата войска мигновено се разделиха на две, отдръпнаха се встрани и се показаха скритите двадесет и два медни сифона, които

започнаха да бълват смъртоносен огън...

Страхотен рев от невъобразима болка се изтръгна от стотици гърла. Смяра на овъглено месо, черен дим се стелеше и издигаше над равнината. Горещи факли от хора, мятаци се под копитата на обезумели от пламъците коне... Гореше земята, гореше небето...

Стотици нови византийски кораби, боядисани в различни цветове, с издути от вятъра платна и подсилени от гребци, напиреха към нашия бряг. Речните кораби панически отстъпваха, преследвани от непобедимата армада на противника. Все още не можеха да ни достигнат, само отдалеч размахваха заканащо ръце, вдигнали извадени мечове и с жестове показваха как ще ни съсекат. А ние бягахме, натискахме с все сила веслата, натягахме платната и гребяхме неистово.

Византийските кораби величествено навлизаха в ръкава на реката. Морската флотилия на противника ни превъзхождаше и боят сякаш бе предрешен... И тогава зад корабите на врага се появи скритата ни речна флотилия. Спряхме бягството и обърнахме корабите си към изненаданите византийци, учудени от дързостта ни. Те все още не разбираха, че сме ги примамили да влязат в клопка. Изчакахме корабите им да се приближат на един хвърлей на далекобойна стрела, а после с щитовете си посрещнахме дъжда от стрелите им, след което ги допускахме още по-близо и тогава от монтираните на нашите кораби медни сифони бликна всеизгарящият огън. Огънят, изстрелян от сифоните, за миг стъписа, парализира и хвърли в паника противника. Изненадата бе решаваща, челните им кораби пламнаха. Горяха платната, мачтите, дрехите на стрелците, щитовете им, шлемовете им, ризниците им, гореше всичко около тях, горяха и те, търсеха ужасени спасение и скачаха в реката. Но и там, където във водата бе паднал огъня, самата вода гореше. А и не всички умееха да плуват...

Пламнаха и корабите в края на армадата, атакувани от нашия флот. Малка част от флотилията на византийците успя да избяга от сражението.

Спасихме от удавяне скочилите във водата византийски войни, дадохме помощ и на ранените им другари...

Събудих се, все още имах усещането, че в ръката си

държа меч. Учудих се на невероятния си сън. Бе толкова ярък и жив. Като филм. Помнех и всяка реплика, казана от игумен Гавраил за Онгъла. И друг път съм сънувал подобни сънища, но този ме впечатли силно.

Погледнах часовника си - шест часа, слънцето вече позлатяваше скалистото било. Сутрешната прохлада носеше свеж въздух и тишина. Тишина, която я имаше само тук, в манастира при древната крепост. Станах, облякох се и се приготвих да изляза навън. Учителя и братята монаси навярно вече ме очакваха за сутрешната тренировка. Тъкмо да изляза и на вратата се почука, казах "да" и игумен Гавраил влезе при мен. Поздравихме се и той ми съобщи новината:

- Ученико, днес ще се наложи да потичаш сам. До вечерта ще отсъстваме от манастира, така че ти остава да го наглеждаш...

- Мога да ви откарам и тримата с колата...

- Благодаря, но други ще дойдат след минути да ни вземат. Да попиташ нещо?

- Сънувах странен сън - започнах аз и потърсих по лицето му нещо, което да ми подсказва, че знае за съня ми. Но игуменът не даваше никакъв признак, че знае за него, затова добавих: - Цяла нощ бяхме заедно и ти ми разказваше... Разказваше ми за ...

- За Онгъла... - каза той и се засмя. - Знам за съня ти, Михаиле, но тъй като днес няма да можем да беседваме по твоите въпроси, реших да си поговорим по време на твоя сън. Един реалистичен сън, приятелю.

- Беше невероятен. Благодаря ти. Искях, само исках да попитам...

Той се приближи до мен.

- Само един въпрос, нали?

- Да, само един, Учителю. Подземиата на Онгъла свързани ли са с други подземия на територията на България и Румъния?

- Да, свързани са с три подземия на територията на Румъния и с три в България - едното, от които е това под Калиакра.

Потупа ме по рамото и бързо излезе навън. Видях как Рая и Ира хукнаха след него с весело скимтене и радостно въртене на опашките...

Тичах по надолнището и се изкачвах към манастира сам, взех си редовния душ, закусих сам, нахраних кучетата и седнах пред лаптопа. Включих го, да видя какво съм записал за Константин IV Погонат и битката с българите аз прочетох следното:

"... Възползвайки се от постоянните войни на Византия с арабите, Аспарух преминава река Дунав и навлиза в Малка Скития (днес Добруджа). През 681 година византийският император Константин IV Погонат организира голям сухопътен и морски поход срещу навлезлите в земите на империята му прабългарски племена. Точни сведения за броя на ромейската войска липсват, но по това време една имперска полева армия е наброявала между 15 000 и 25 000 души. Теофан Изповедник ни дава косвени указания за броя на ромейската армия - императорът свикал "всички теми". От друга страна нямаме сведения и за армията на българите, но едва ли числеността ѝ е надвишавала 10 000 души.

... Войските на императора Константин IV достигат до поселищата на българите в Онгъла и започват военни действия срещу Аспаруховите войски. Силно блатистата местност принуждава византийската армия да настъпва в отделни направления, което намалява силата на удара ѝ. Стресната от многобройния противник, българската армия се оттегля в укрепление, издигнато на остров Певки. Отдалечеността и откъснатостта на военните действия в периферията на империята прави трудно снабдяването на ромейската армия. От друга страна е налице практическата невъзможност да бъде щурмувано укреплението на острова. Войските на Аспарух нанасят тактически удари на ромеите, без да правят опити да ги разбият. Ромеите обсаждат укрепления лагер в продължение на четири дни, след което император Константин IV съобщава на войските си, че отива на лечение в Месемврия и напуска бойното поле. Това обаче е разтълкувано от войските му като опит за бягство, което повлиява негативно на бойния им дух.

Добре организираната отбрана на лагера на българите (с обща площ около 48,3 км²), уелото използване на предимствата на местността, изкуствените заграждения и полевият тип укрепления, както и внезапните удари

принуждават ромеите да започнат отстъпление. Такива били и инструкциите на императора - лъжли-

Константин IV Погонат

ва маневра с цел да бъде накаран врагът да напусне острова, за да го атакуват след това. В тази обстановка българската армия се възползвала от създалата се психологическа ситуация (напускането на византийския император от полесражението и отстъплението на византийската армия) и неочаквано атакувала превъзхождащата я в пъти византийска войска, като ѝ нанесла поражение.

Това не е първата историческа битка тук. През пролетта на 335 г. пр. Хр. на остров Певки е разгромен самият Александър Македонски. Певки е и родното място на краля на вестготите - Аларих I, превзел по-късно Рим.

Теофан Изповедник пише: *"А българите като видели това, започнали да ги преследват и повечето погубили с меч, а мнозина наранили."*

Константин IV Погонат ("Брадати") е бил византийски император от 668 година до смъртта си през 685 година.

Син е на император Констант II, който бил убит през 668 година в Сиракуза, след което сицилийските войски провъзгласили за император арменец Мизизий. Когато Константин IV узнал за това, той пристигнал с голяма флота в Сицилия, убил узурпатора и убийците на баща си, след което се върнал в Константинопол, където царувал с братята си Тиберий и Хераклий.

Солид на Константин IV

Управлението на Константин IV Погонат съвпаднало с най-мощните арабски атаки срещу Византия през VII век и идването на българите, които основали своя държава около делтата на Дунав. По-голямата част от управлението му преминало в тежки сражения с арабските войски на територията на Мала Азия.

В края на 70-те години европейските територии на византийската империя били нападани от прабългарите, които, притиснати от хазарите, напуснали предишната си държава и като изненадали Византия се заселили около делтата на Дунав. През пролетта на 681 година Константин IV организирал мащабен поход и се отправил срещу българите на север от река Дунав. Преди решителната атака на българското укрепление Онгъла императорът решил да остави командването на генералите си, а той самият се оттеглил в Месемврия под предлог, че ще се лекува с топли бани от подагра. Слуховете, че императорът е напуснал армията се разпространили светкавично, войниците изгубили бойния си дух, а прабългарите се възползвали от това и разгромили ромеите. Византия загубила голяма част от областта Мизия.

*

Вече беше привечер, слънцето припламна зад далечните планини и запали с розови сияния върховете им, когато игумен Гавраил, Димитър и Георги се върнаха в манастира и той оживя. Овчарките радостно заскимтяха, от далечината долетя мелодичен звън на хлопатари, сякаш и те поздравиха игумена и братята за

завръщането.

Огнището запламтя, на масата в столовата се появи прясно омесена содена питка, сирене, гледжосани керамични купи с ухаеща бобена чорба, подправена с люти чушки, и канички, пълни с бъзов сироп.

Вечерята привърши, игумен Гавраил разказа за посещенията си при свои колеги, отпи от бъзовия сироп, попи с кърпа навлажнените си устни и попита дали случайно нямам нови питания, при което Димитър и Георги избухнаха в смях.

- Нямам нови питания, имам само дребни факти за доизясняване - продължих аз в същия дух. Димитър и Георги тутакси наостриха уши и зачакаха да чуят въпросите.

- Игумен Гавраиле, и преди те питах за "гръцкия огън" но ти ми даде най-общи обяснения за състава и технологията на производството му. Каза, че сместа е съставена от вещества, съдържащи се в златните залежи и минералите около тях и от примеси на кислородни съставки. Реакцията между тях е водела до запалване и горене. Изстрелвал се е под формата на огнена струя... Помня много добре, че "сифонът" е представлявал конусовиден факел, в основата на който се е осъществявало бързото взаимодействие между елементите, участващи в реакцията. Сега искам да попитам кога е бил създаден този огън?

- Добре си запомнил всичко - похвали ме игумен Гавраил, постави чашата на масата, събра длани, вплете пръстите на ръцете си едни в други и отговори; - Не мога да ти дам повече подробности за състава на огъня. Трябва да знаеш, че "гръцкият огън", не е създаден от траките, както си мислиш, и затова няма как да се датира такова събитие. Знанието и умението да се произвежда този огън траките наследяват от атлантите, така че огънят е съществувал още във времената преди раждането на петата раса. По-късно гърците са научили тайната за производството на необикновения огън от разселилите се по техните земи траки. Знанието за него и произвеждането му отдавна е било забравено през вековете, както и знанието за много други неща. Когато расата израсне духовно и започне да си спомня древното

минало, ще открие и книги, в които са записани формулата и методът за получаването на "гръцкия огън"

- Благодаря, Учителю, но може ли още едно уточнение? - и преди да получа съгласието му побързах да попитам: - В историческите сведения се съобщава, че Константин IV отива на лечение в Месемврия и напуска бойното поле, което дало повод на войската му да тълкува отсъствието му като бягство, и това повлиява негативно на бойния ѝ дух. Вярно ли е това твърдение?

- Вярно е, Константин IV действително отива на лечение в Месемврия и напуска бойното поле. Нека отбележим, че Константин IV е считан за един от забележителните византийски владетели, който спрял арабската заплаха и укрепил мощта на държавата. Но истината за загубата на битката не се дължи само на напускането на сражението от императора, а и на това, че войската му е била по-слаба.

- И че тогава българите са владеели древния огън, а гръците още преди години са загубили метода за производство му - допълни Димитър.

Игумен Гавраил стана и ме покани да се поразходим.

Последвах го, навън вечерницата се бе появила на тъмното небе, тук-там се мержелееха и едва забележимите светлинки на други звезди. Овчарките плътно бяха заели местата си от двете страни на игумена. Те никога не се разменяха. Всяка знаеше своето място.

- Днес доста си порботил... - заговори многозначително игумен Гавраил и аз наострих слух. Предполагах какво има предвид и не се излъгах. - Твърде рано откри местонахождението на Онгъла и е нужно да знаеш, че не е позволено да публикуваш точните му координати.

- Да, Учителю, знам. Но мога ли да упомена местоположението му в един по-широк периметър?

- Например?

- Че Онгъла се намира в триъгълника, очертан от градовете Graniceru, Racineaga и Hagieni в Румъния?

Гоъцки огън " миниатюра от XI - XII век

- Това е и истинското му местонахождение...
- Извинявай, но пак ще попитам - той даде съгласието си с кимване и аз зададох следващия си въпрос: - На каква дълбочина под земята са потънали Арнавния и Онгъла?
- На двеста метра - бе впечатляващият отговор.
- Отговорът наистина ме изненада. Двеста метра бе голяма дълбочина и беше твърде неприемлива за мен.
- Извинявай, да не би да съм чул неправилно, че двеста метра е дълбочината, на която са потънали градовете? Може би на двадесет...
- Правилно си чул. Слухът ти е напълно нормален...
- Все пак едно е градовете да са потънали на двеста метра, а друго е да са потънали на двадесет метра.
- Онгъла и първата аранска столица са потънали на двеста метра, но може да се каже и на двадесет метра, защото измеренията променят земните мерки.
- Не можах да разбра как измеренията променят земните мерки и погледнах въпросително Учителя.
- Михаиле, Земята е кухня - поде той. - Изградена е от различни слоеве и зони. В различните времена, в зависимост от измеренията и процесите, които протичат в недрата на земята, потъналите градове се местят в различни слоеве, затова може да се каже, че са потънали на двеста или на двадесет метра.
- Да разбирам ли тогава, че няма да бъдат открити тези градове?

- За да се открият Онгъла и другите потънали градове, е необходимо Земята да стабилизира положението си в четвъртото измерение. Тогава те отново ще се преместят в горните слоеве и ще бъдат открити.

- Когато древните градове бъдат открити, сградите им ще бъдат ли запазени? Все си въобразявам, че при потъването им над тях се е спускал защитен екран. Така поне си мисля.

- Защитният екран, който пази потъналите градове, всъщност пази само това, което е било останало от тях преди потъването.

- Което означава, че наистина е имало катаклизъм и много от сградите са били разрушени още преди да потънат.

- Знаеш ли... - започнах аз, но моментално забравих какво исках да питам. Нова мисъл беше изместила от главата ми старото питане и сега тя оформяше твърде интересен въпрос... - Учителю, в древните миниатюри и от старите български писания се вижда, че вместо знаме българите са използвали конска опашка. Не е възможно хора с високи духовни познания, построили градове...

- Така, така... Излиза, че вместо напреднал в културно отношение народ виждаме изостанало племе, изразяващо своята самоличност с конската опашка.

- Това ме шокира. Нима българите са нямали истинско знаме?

- Имали са и още как! - реагира спонтанно игуменът.
- В зората на бялата раса, когато араните се установили на територията на днешна Североизточна България, те използвали като знаме обработена кожа, върху която са изобразявали седмолъчната звезда, включваща в себе си знак, който ние наричаме Дуло. На върха на знамето още тогава са слагали и конска опашка. Знаеш добре, че конят е бил редом с тях в походите от преселението им, а и след това. Връзката с коня за всички траки е била много силна и знамето с конската опашка е символ на тази връзка. Знамето олицетворявало силата и свободния дух на древните траки, а по-късно и на техните потомци - българите.

- Още една истина, която ме радва извънредно много. Учителю, а каква форма е имало знамето? Триъгъл- но,

четириъгълно, какъв е бил цветът му? И още, къде е бил изписан знака на Дуло?

- Знамето е било правоъгълно и оцветено в светло синьо, а знакът на Дуло е бил изписван в центъра на седмолъчната звезда. Бил е рисуван с черна или червена боя.

Игумен Гавраил ме потупа окуражително по рамото и бавно продължихме да вървим в смълчаната нощ...

ЕДНА ПОКАНА

Бях прескочил до София по работа за няколко дни и днес по електронната си поща получих покана от българин, живеещ в Ню Йорк. Поканата бе от името на г-н Боян Ботев, който бе прочел поредицата от "Тайните подземия на България" Информацията от книгите ми предизвикала интерес у него и той разказал на приятелите си за прочетеното. Господин Боев предлагаше да му гостуваме с игумен Гавраил като се ангажираше да поеме всички разходи по пътуването и престоя ни в Щатите, а единствената му молба беше да запознаем неговите близки и служителите от фирмата му с написаното в книгите. Искаше да общува с нас и да станем приятели.

Първоначално възприех предложението като шега, мислех, че написаното е от някой приятел зевзек, но в края на поканата имаше адрес на фирмата, номера на телефони и факсове, имейли на електрона поща и електронен подпис.

Поканата бе факт. Трябваше все пак да проуча фирмата, след това да се чуя с г-н Боян Ботев, но първо щях да говоря с игумен Гавраил.

След два дни се върнах късно вечерта в манастира. Побързах да загася двигателя и още щом слязох от колата и стъпих на земята бях посрещнат с близване по ръцете от грапавите езици на Рая и Ира. Те ме съпроводиха до спалнята и останаха навън да пазят и броят звездите. Идвах лаптопа, плика, в който носех кутия нескафе, кафява захар, батерии и побързах да си легна. Нямах спомен да съм мислил за нещо...

По време на сутрешната тренировка съобщих на игумен Гавраил за поканата. Не се изненада. Дори не забави

крачки, нито спря. Попита само за името на мъжа, фирмата, която представлява и продължи да крачи нагоре по лъкатушещата пътечка.

Вървях зад него и си мислех за поканата, която действително ме изненада. Малко, да не кажа изключително малко, българи биха направили този жест. Познаваме се, знаем се какво представляваме, когато живеем и работим в чужбина. И не само когато живеем в друга страна, а и тук, у нас... За това сме и в това положение - всеки иска да води бащината дружина. И като че ли малко богати българи са съпричастни с неволите на бедните... Разделили сме се на десетки партии и всяка партия с вожд. Така де, келепир да пада, както е казал бай Ганьо.

Чух игумен Гавраил да хихика, застигнах го и озадачен го погледнах.

- Разсъжденията ти за бащината дружина ме развеселиха - продума той, без да спира да върви. - Така е, българинът се е превърнал в индивидуалист. Тази индивидуалност е довела до разпокъсването и разделянето на България - на княжества, а оттам и до робството. В началото не е било така... Но е започнало, започнало е още по времето на... - не довърши, махна с ръка: - Всичко ще се промени, скоро животът ще тръгне в правилна посока...

Пътеката, отпъкана и пригодена за единично ходене, трудно ни пропускаше да се движим един до друг по нея. Клоните на лешниковите шубраци се вплитаха в краката ми, шибаха лицето и ръцете ми и въпреки желанието ми да вървя редом с игумена, отстъпих и закрачих зад него.

- Не каза нищо за поканата - подхванах аз.

- Оценявам я като благороден жест! Покана от друг българин няма да се получи...

- Какво искаш да кажеш?

- Да приемеш поканата без мен. Сега не мога да напусна манастира. Има неотложни неща, които трябва да върша през тези месеци. - Спря, изчака да се изравня отново с него: - Иди, уважи жеста на този благороден българин, гостувай му и разкажи на приятелите му и на служителите от фирмата му за България. - Потупа ме по рамото и закрачи по нагорнището.

- Знаеш ли, имам идея - не се отказах аз и се шмугнах пак до него. Той забави крачки и чух гърления му смях.

- Знам, знам... - беше спрял да се смее. - Знам, че имаш добра душа. И предложение ...

Прекъснах го и задъхан заговорих:

- Предлагам да помоля г-н Боев за отсрочка на гостуването. Само с няколко месеца...

- Така може - съгласи се Учителя. - Уведоми човека и помни, той също има да изпълнява мисия към България.

Изкачихме се на платото пред манастира и в миг кучетата ни пресрещнаха с радостно скимтене. Побързаха да ни обкръжат и с подскачане и с виртуозно въртене на опашките си ни съпроводиха до църквата. Игуменът отиде да вземе душ, след което влезе в църквата.

След него и аз заставах под импровизирания душ, пуснах водата, събрала хладината и светлината на луната, лъчите на зората. Изкъпах се, избърсах се с хавлиената кърпа, обух късите си панталони, облякох синята си лятна риза и хукнах бос към столовата. Закусих с препечена филийка хляб, кашкавал и дъхав мед, изпих чашата с ароматен билков чай и побързах да се върна в стаята си. Седнах на стола пред масичката, включих лаптопа и се плеснах с ръка по челото. Забравих, че тук все още нямаше сигнал за интернет. Затова пък имах запаметени информации. Една от тях беше за...

АКАША, ГЕЯ И ЧОВЕЧЕСТВОТО

С удоволствие чета книгите на Лий Каръл - авторът на "Крион", който посредством ченълинг дава завършено обяснение как Хрониките Акаша взаимодействат с Гея. Той е обрисувал различията между енергиите от много древното минало, относителното минало и енергията, която съществува днес.

Лий Каръл пише, че "системата Акаша обхваща Гея и човечеството. И всички ние имаме отношения с тази сложна и тайна система. Целта на Гея се състои в това да поддържа човечеството, защото енергията, освобождавана от вибриращите нива, се основава и зависи от това, което върши човечеството, а то фактически засяга и Вселената.

Гея е енергията, която има планетата Земя. Тя е разумна, съзнателна, има вроден интелект, свое интелектуално съзнание, което ни "познава". Гея е в състояние да разговаря с нас и го прави по много различни начини. Като

жизнена сила на Планетата, тя включва всичко живо, включително и нещата, за които ние мислим, че не са живи. В този смисъл Акаша е нещо огромно и велико. И включва в своята система отношенията на човека към Земята, сътрудничеството на Гея с духовния опит на човека. По същество всичко се върти около човека, даже и целта на Планетата. Тази система проследява всичко, което се намира на Земята.

Всяка отделна човешка душа, която пристига на това място, наречено Земя, внася уникална енергия, която фактически променя жизнената сила на Гея. Когато душата пристига, Гея създава запис за нея в Пещерата на Творението.

Дълбоко в земята има междуизмерна пещера, която никога няма да бъде намерена. Тя има триизмерни свойства, които я свързват със земната действителност, но тя също е и междуизмерна. Пещерата на Творението е единствения физически обект на планетата, който е размерен хибрид. Тоест тя има триизмерни свойства, които бихме могли да видим и разберем, но тя никога не може да бъде намерена или забелязана. В пределите на това многоизмерно място се съдържат записи на това, което разкрива кои сме ние "

Невероятно! Не знаех абсолютно нищо за Пещерата на Творението, няхах дори представа, че тя съществува и това откритие ме впечатли и заинтригува. Час по-скоро исках да науча нещо повече за нея. За секунди се изнесох от стаята си и буквално хукнах към църквата. Влязох вътре, но игумен Гавраил не бе тук. Червените стъкла на кандилата със запалените в тях фитилца придаваха както винаги тайнствена атмосфера на помещението. Върху бронзовия свещник пред олтара гореше голяма бяла свещ. Явно бе горяла дълго, останала бе почти наполовина.

Иконата на архангел Михаил привлече погледа ми. Предводителят на ангелското войнство ме гледаше мълчаливо, около иконата се бе образувал светъл ореол, който се разшири, обгърна ме и аз почувствах невероятно спокойствие. Усетих изключителна хармония в себе си, радост, възторг - сърцето ми биеше учестено, изпаднах в особено блаженство. За миг забравих за какво влязох в църквата. Бях радостен, бях щастлив! Не помня колко

време престоях загледан в образа на светеца. Може би минута, не знам. Когато погледнах свещта, тя все още си гореше на същото ниво, на което си бе горяла.

Благодарих на архангел Михаил за блаженството, с което ме дари и тръгнах да излизам, когато в черквата влезе игумен Гавраил.

- Заварвам те в добро настроение, ученико - каза той, погледна иконата на архангел Михаил и кимна към нея. - Нали носите едни и същи имена и се разбирате...

Знаеше какво бе станало, беше доволен. Все още под влияние на случилото се попитах:

- Учителю, в черкви и манастири се извършват чудотворни изцеления. В едни манастири хората се молят на определен светец за здраве, за решаване на даден проблем, в други манастири жените се молят да имат деца, в трети за излекуване от тежки болести. Според мен изцелението на молещите се дължи не само на чудотворните икони на светците, а и на енергията, която идва от мястото, на което е построен манастирът или черквата. Така ли е?

Игумен Гавраил се доближи до свещника, понамести леко изкривилата се бяла свещ, огледа светещите кандила, остана доволен от това, което видя и се обърна към мен:

- Така е, но с малко допълнение... Михаиле, изцелението се дължи едновременно на енергийното излъчване на мястото, върху което са изградени манастирът или черквата, на излъчването на иконата, която носи силен енергиен заряд, вложен от художника, но и на това, което ти пропусна - на вярата и чистата съкровена молитва.

Помълча, огледа отново иконите, прегърна ме през рамо и ме поведе навън. Щом излязохме той ме подкани:

- Хайде сега да поговорим за казаното от Крион. Кое толкова много те развълнува - Пещерата или и другите тълкувания?

- Всичко, Учителю. За първи път научавам за Пещера на Творението. Какво представлява тя?

- Под "Пещерата на Творението" Крион има пред вид базата данни, които се отнасят за планета Земя и са част от Вселенската информационна банка Акаша. Базата данни се съхранява в изолирана кухня, намираща се дълбоко под земната повърхност, която е свързана с централната банка

Акаша. Когато пристигаме на нашата планетата, това е първото място, което посещаваме, даже преди родовия канал.

- Учителю, изненадан съм от обяснението. Казал си ми, че духът при въплъщението ни на Земята идва мигновено след раждането. А сега...

- Сега допълвам празнината - рече той. - Всяка нова информация и откровение идва с времето си. Трябва да знаеш, че преди въплъщението си в човешкото тяло духът изпраща своите данни и програма за реализация в Пещерата на Творението.

Не знаех. Днес всеки въпрос носеше изненада. Игумен Гавраил ме гледаше очаквателно, леко бе присвил очи и аз побързах да цитирам казаното от Крион:

"Когато напуснем планетата, това е последното място, което посещаваме, преди да си отидем у дома. Това място е хранилището на записите на човечеството - всички животи, които човечеството е живяло, както и самата сърцевина на същността на душата, която е всеки от нас. Това са Хрониките Акаша."

Замълчах. И при първия прочит на съобщението бях заинтригуван от това, което знаех много добре, а именно, че хрониките на Акаша не се намират на планета Земя. Защо Крион говори, че Пещерата съхранява хрониките? Какво щеше да ми отговори на този въпрос игумен Гавраил?

- Ще ти кажа това, че след смъртта на даден човек там, в Пещерата, се изпраща подробна информация за изминалия му живот, която се прибавя към персоналния файл на съответния дух, пристигащ на Земята.

Научавах нови неща и след всяко обяснение съзнанието ми сякаш се разширяваше, беше готово да възприема все повече и повече информация.

Вървахме бавно по смълчаните пътеки на крепостта - един монах и ученикът му, размишлявайки над божествените тайни. Ученикът, любознателен и напорист, вечно искаш да узнае истината, колкото се може по- бързо, говореше:

- Учителю, Крион съобщава, че "всяка душа в Пещерата на Творението е уникална, със свое духовно, енергийно име, частично име на Бога, и то е регистрирано в

Пещерата на Творението метафорично, като лента с кристална структура, която помни вибрацията на нашата същност и на това, което сме били. Тази кристална структура помни вибрацията на това, което сме били, и ни очаква с целия ни потенциал. Докато живеем на планетата Земя, Гея и цялата система "знаят", че сме тук. После преминаваме от другата страна на завесата. Когато си тръгваме, посещаваме пещерата отново и увеличаваме енергията на кристалната структура с всичко, което сме направили. Тогава напускаме Земята, но кристалната структура с нашата информация остава."

Запънах се няколко пъти, като цитирах казаното от Крион. Бях препрочитал многократно изложените от него сведения, мислил съм върху написаното и търсех потвърждение. Получих го от игумен Гавраил:

- Михаиле, в Пещерата на Творението се съхраняват абсолютно всички данни, характеристики и проявления на всеки един дух, имал въплъщение на Земята. От банката в Пещерата те се препращат в централната Акаша банка.

- Благодаря, Учителю! - казах аз и след кратък размисъл, с малки затруднения цитирах друго разкритие на Крион: - "Когато се завръщаме на Земята и се каним да имаме друг живот и друго земно име, преди да стигнем до границите на родовия канал, друга лента с номер две се прибавя към кристалната структура. Така тя се развива и Пещерата знае, че ще се завърнем и ще се активизираме, ще събуждаме лентата всеки път, когато се завръщаме."

Не попитах дали е така. Учителя се спря и се загледа в земята. До голям каменен блок бяха поникнали няколко незабравки - малки сини цветчета. Стръкчетата живи цветя, израснали кой знае как сред крепостта, ни зарадваха. Закрачихме отново.

- Михаиле, при всяко следващо въплъщение на Земята всеки дух добавя към своята персонална база данни в Пещерата на Творението новата си програма за реализация, както и характеристика на променените си лични потенциали, ако има такава.

Далеч на хоризонта в небето два невидими самолета оставяха светли пътеки след себе си. Проследих с поглед небесните коловози, оставени от самолетите, и чух игумен Гавраил да ме пита:

- Ще се опиташ ли да цитираш още пасажии от книгите на Крион или... - засмя се и с поглед посочи джоба на ризата ми, където носех миниатюрното записващо устройство.

Извадих диктофона, включих го и след като намерих това, което ми трябваше, увеличих звука до краен предел и пуснах записа:

"Кристалната структура е за всяка душа, а не за всеки живот. За някои души има хиляди ленти. Има стари души, но не е задължително те да осъзнават кои са. Пещерата на Творението прави запис за Гея, за това кой се намира тук и кой е бил тук. Това е физическата част. Тя е статична в триизмерността, но и динамична в мул-ти-D, тоест никога не е имало кристали, които са били добавяни или отнемани в триизмерността. Това означава, че има кристална структура за всеки потенциален човек, който ще живее някога на планетата Земя. Пещерата е предразположена по квантов начин да бъде цялостна във всеки момент. Квантовата енергия има работа с потенциалите, а не с емпиричните, абсолютни признаци."

Спрях записа и попитах дали прочетеното отговаря на истината?

- Всичко ли, което е казал Крион, ще подложиш на проверка? - с нотка на неудовлетворение в гласа попита Учителя.

- Не, не - побързах да се оправдая аз. - Тъй като написаното от него е неизвестно за мен, именно заради това търся потвърждение от теб, Учителю.

- Е, не е лошо да се подлага на проверка всяко сведение, за което нямаш предварителна информация - съгласи се той. - Михаиле, кухнята, в която е разположена Пещерата на Творението, е изпълнена с много и различни по размер, форма, структура и свойства кристали, които осигуряват целостта, защитата, ефективността и функциите на банката. Чрез тяхното излъчване и тяхната дейност се систематизират отделните програми и файлове и се осъществява препращането на данните по енергиен път в централната Акаша банка. Те осъществяват и връзката между отделните информационни звена във Вселената, съставляващи Вселенската Акаша.

Кимнах, отново включих диктофона:

"Ето защо, когато нещата на планетата се променят, пещерата се променя квантово, а не физически. Кристалното количество структури не се променя. Това е абсолютно квантово явление. Пещерата винаги е цялостна и е отпечатана навсякъде. Винаги в нея е цялото човечество. Тя е свързана с миналото, настоящето и бъдещето. Чрез нея ние взаимодействаме с тези, които още не са тук, тъй като енергиите на душите си взаимодействат една с друга в пределите на кристалите. Така времето на нашето пребиваване на Земята променя енергията на пещерата, а също и Гей. Независимо от това какво правим на Планетата, каква вибрационна енергия създаваме, то тя попълва тези кристални вещества. Записът на тази жизнена енергия и съпровождащата я вибрация в пределите на този кристал, остават завинаги."

Спрях диктофона и не попитах: "Това вярно ли е, Учителю?".

Той щеше да ми отговори, но преди това видях едва забележимата усмивка, която трепна, плъзна се по устните му и мигновено изчезна от лицето му. Беше отбелязал пропуската. Заговори и аз веднага включих диктофона на запис:

- Връзката между пребиваващите във въплъщение на Земята и тези, които са в други измерения и пространства, не се осъществява чрез Пещерата на Творението. В нея се складира само информационни данни за вибрационните нива, действията, мислите, изобщо на всички човешки проявления на всеки отделен индивид.

Записах отговора и отново превключих диктофона, за да цитирам Крион:

"Когато умираме, отиваме с радост и памет на тридневна земна разходка в пещерата. Така, както се прибираме у дома. Няма никакъв страх от смъртта, тъй като въпреки че може да има временно замъгляване, при междуизмерното съединяване ние помним чувството на радост, защото смъртта на човека е преход на енергията, а не нейното изчезване. Няма никакъв "край", а по-скоро пътуване към енергията, която ние си спомняме в момента, когато направим своето последно дихание. Отивайки в Пещерата на Творението всичко, което сме били, порталите, които сме създали преминават и се записват в кристалната

структура на душата. От този момент нататък енергията ни става част от земното съзнание в света на живата сила/

Този път игумен Гавраил не изчака да попитам: "Така ли е?". Замисли се за секунда и ми отговори:

- След смъртта, духът не отива на тридневно посещение в Пещерата на Творението. Там се записват само данните за неговото въплъщение. Енергийните потенциали на духа са негово лично притежание и се отнасят с него в Космическото пространство, където вече свободен от тежките вибрации на плътния свят, т.е. на материята, в която е пребивавал, той се слива с Вселенското пространство и си връща спомена за това Кой Е.

Беше ред да прочета ново сведение и вече чувах гласа си от записа, достатъчно променен и с лек тенекиен тембър, да казва:

"В другия живот си вземаме старите записи и отиваме в следващата област на учението - Акаша вътре в нашата ДНК. Нашата лична хроника Акаша, която съдържа целия ни живот - всичко, което сме правили някога, се намира в нашата ДНК, защото хрониките Акаша пребивават във всяка двойна спирала по многомерен начин и са представени чрез милиарди химични елементи в 90% ДНК, която науката смята за излишна."

- Интересно, може би е наистина така? - попитах след прочита на поредната информация.

- Всеки дух във въплъщение носи със себе си своята лична информационна база данни, която се съхранява на енергийно ниво в спиралите на ДНК - кратко отвърна игуменът и се заслуша в записа на следващите редове:

"Красотата на системата е в това, че Висшия Аз е един и същ и представлява сърцевинната енергия на душата. И не е нужно всеки път да изучаваме едно и също нещо, то се намира в нашата ДНК. Не е необходим дълъг курс на обучение, за да знаем повече, тъй като всеки път ние само се събуждаме, след като изразим намерение за това, което вече знаем. По този начин притежаваме и мъдростта на древните си предци в нашата ДНК."

Не се съдържах и попитах:

- Предполагам, че и това за ДНК е истина?

- Личната база данни и знанието за това Кой Съм, както и мъдростта на Вселената се съхраняват в ДНК на

енергийно ниво и имат връзка с Висшето Аз на всеки индивид. Повечето от хората в съвременното си ниво на развитие са загубили връзката с Висшия си Аз, а оттам със спомена и знанието Кой Съм, със знанието за Вселенската мъдрост.

Стигнахме до скалите с издълбания в тях древен кладенец. Учителя се наведе над смълчаното водно огледало и за миг видях образа му, отразен във водата. Гребна с шепите си вода, а ликът му затрептя, набръчка се и изчезна. Изпи водата бавно на глътки, отново гребна вода от кладенеца, пак пи и намокри лицето си. И аз направих същото. Водата ме освежи, разхлади и ние отново тръгнахме. Включих диктофона с откъс от онова, което ми бе направило впечатление:

"В някакъв смисъл много животни имат също души, но те не се намират в Пещерата на Творението, нямат система за планетарна промяна, тоест увеличаващо се със свободата на избора съзнание. Човекът е единственото същество на Земята, което може да направи това, защото притежава божественост в ДНК. Тя е внедрена там с любов приблизително преди 100 000 години от друга звездна система. Получавайки своите духовни семена от Плеядианците, ние се намираме в квантово състояние с тях. И в информацията за Акаша има начин да се общува с проектите на нашите стволни клетки, то е в пределите на същата тази структура на двойната спирала, която съдържа секция със закодирани протеини, нашите гени. Затова нашата ДНК е много по-голяма система от всяка медицинска сила. Тя е между- измерна система, която има способност да се променя по всяко време. Това обяснява спонтанното изцеление на хора, които вземат енергията си от минал живот, в който изобщо не са имали болести. Избавят се и от най-отровните болести, изведнъж се оказват чисти, без следа от болестта. Това е чудо отвътре."

- Учителю, възможно ли е да е така?

- Личната информационна банка съдържа данни за всичко, което е един дух - енергийни, вибрационни, духовни проявления и потенциали. За всичко, което Аз Съм. В този смисъл ДНК, в която се съхранява тази банка, е много по-голяма и по-мощна система от всяка медицинска сила и даже човек, боледуващ от сериозно заболяване

може да се излекува изведнъж, ако успее да се свърже със своето Висше Аз и да получи необходимите потенциали от своето Аз Съм за изцелението си.

От диктофона пак се чуваше гласът ми:

"Третата от четирите Кристални решетки е на целесъобразността. Точно тя се активира днес, както никога преди. Това е езотерична решетка, духовна по природа. Тя пази информацията на жизнената сила. Съхранява информация за целта на кристалната структура, подобно на Пещерата на Творението. Тя е Енергията на нашия принос, който влиза в пещерата, става част от Земята и остава там. Тази Кристалната Решетка лежи по-високо от Земята, от нейната външна страна, не се вижда, но е там. Тя също съдържа отпечатък на нашата енергия, но е с определено местоположение. Затова, когато отидем на определени места, можем да почувстваме, че разумът на Гея разговаря с нас, усещаме сливане на енергиите, както се усеща компанията на дърветата в гората."

Можех ли да не попитам (със съвсем кратките си въпроси, обхващащи обемна информация): "Вярно ли е това твърдение?" Попитах, Учителя ме стрелна със закачлив поглед и отговори:

- В енергийната решетка на всеки отделен индивид се съдържат звена, отговарящи за различните проявления, приноси, действия, чувства, емоции, мисли по време на възплъщението. Колкото духовната структура е по-развита, а мислите, чувствата и действията са насочени към позитивното проявление на Аз Съм, толкова нишката с енергията на Земята-Гея е по-силна и човек може да усеща тази разумна и интелигентна енергия. В природата, където факторът съвременна цивилизация не влияе, тази връзка се усеща още по-силно. При индивиди с чиста решетка и високо духовно ниво, енергиите на личната решетка и на Гея се сливат, те резонират.

- Учителю, сигурно прекалих... Да оставим другите въпроси за утре?

- Не може да бъде! - направи се на изненадан той.

- Не мога да си представя как довечера ще заспиш, без да си довършил с питанията си. Хайде, имаме достатъчно време. А и не е толкова горещо. Включвай говорещото и неуморимо устройство.

И гласът ми отново звучеше:

"Но пък е трудно да се изчисти Земята заради всичко, което се е случило там, заради това, че Крисгалната решетка съдържа всичко, което някога се е случило в определено място за съхранение на човешката енергийна мрежа. Заради това, че тя лежи на Гея като одеяло от енергията на човешкото съзнание. Именно затова на определени места на планетата, където не е станало нищо съществено, е ясно и чисто и там медитираме по-добре."

- Така ли е? - вече не пазех поведение. Въпросите сами си излизаха от устата ми, без да съм ги повикал. Все пак ги контролирах донякъде...

- Енергийната решетка на Земята пази спомена за всичко, но това не е определящ фактор за местата, където е ясно и чисто. Всички места, където цивилизацията оставя следи от своята дейност, са заредени с множество тежки вибрации, а местата в природата, където Гея няма съприкосновение с такива тежки вибрации, са чисти и спокойни.

Записах отговора на Учителя и отново пуснах диктофона:

"Затова и повечето ченълъри през последните 25 - 30 години дойдоха от древната земя, където не е имало големи войни, много са от западните части на САЩ"

- Тук не съм съгласен! - заявих категорично и знаех, че съм прав.

- Прав си! - потвърди със задоволство игумен Гавраил. - Всички ченълъри са постигнали ниво на духовно израстване, независимо от мястото, от което произлизат и живеят в земното си въплъщение. Дай да чуя по-нататък...

"От всичко това следва, че има три места, където нашата човешка енергия съществува по едно и също време.

В Пещерата на Творението, която допълва опита ни, ни учи на това кои сме ние, защо идваме и си отиваме. Второто място е ДНК - информацията и енергията, която се съхранява в двойната спирала. Всичко, което трябва да направим е да открием този духовен съд с намерение да си спомним и да получим мъдрост от древните. Тогава той ни напомня, че сме нашите собствени предци.

И третото място е духовната Кристална решетка, която лежи на повърхността на планетата, която помни всичко,

което правят хората и къде го правят. Точно тя сега се оживява, тъй като приближаваме 2012 година, тя става в голяма степен квантова по отношение на това, каквото ние правим в режима на реалното време. Така енергията на човечеството влияе на вибрационното ниво на Планетата във фактическо време, вместо Земята да чака да получи енергия, след като преминем към Пещерата на Творението. Точно това създава чувство, че времето върви много бързо."

Игуменът изслуша с внимание казаното, намери се на няколко пъти да заговори, но забави отговора си и на края заяви:

- Информация за всеки един индивид има в Пещерата на Творението, в личната му банка и в Кристалната решетка на Земята, която като информационна база е по-голяма от Пещерата на Творението.

Връщаме се обратно към манастира. Бях доволен от разясненията на игумен Гавраил. В "неуморимото устройство" имаше още запис. Поколебах се да го включа, но чух игумен Гавраил да казва: "Пусни го!"

Включих го:

"Затова първото нещо, което правили предците ни при духовните си церемонии, било да почитат своите деди, знаели са интуитивно, че те са все още с тях. Преди да вземат някакво решение също се обръщали към тях за съвет, молили ги за мъдрост. Знаели как да разчетат Акаша, разбирайки, че кръгът на живота съдържа досъпна информация и че тя е в тях. Те познавали Гея и гледали на Земята като на свой партньор в жизнената сила, в живота на душите им. Това е съхранено в човешката ДНК, която е част от системата на Гея, затова е и жива резервна система. Особено, когато приемем нейната покана за сътрудничество и обучение. Тогава ще научим, че сме много важни и скъпоценни Майстори, които трябва да са радостни и влюбени в себе си"

- Я почакай малко. Върни записа, за да чуя по-добре.

Превъртах записа и повторно изслушахме прочетеното от мен. Игумен Гавраил остана доволен и каза:

- Древните са пазели връзката със своето Висше Аз, а от там и с това Кой Съм и Аз Съм. Почитали са предците си, които са част от пътя на Аз Съм в проявленията през

различните времена. Връзката с Гея е била силна и те са използвали потенциалите ѝ. Когато съвременният човек намери пътя към своето Висше Аз и си спомни кой е Аз Съм, ще осъзнае своята уникалност и божественост, защото божествената енергия е във всеки един от нас.

В диктофона имаше още запис, но не го включих. Стигнахме до манастира и бяхме изненадани от братята Димитър и Георги, които вече се бяха завърнали с покупки от града. Димитър размахваше вестник в ръка. Каква ли вест ни носеха?

По всяка вероятност добра и това се виждаше от веселото изражение на лицата им. Поздравихме се и

*Златен солид на император Константин IV
Погонат, сечен до
681 година*

Димитър побърза да ми подаде фотокопие от вестник, където прочетох:

*"Митко Станков поднесе сензация - откри на търг в
Ню Йорк златна монета на хан Аспарух."
19 Септември 2011
Иван Бакалов*

Погледнах пресниманата монета, под която пишеше "Златен солид на император Константин IV Погонат, сечен до 681 година" и се зачудих. Пише едно, а монетата е обявена за Аспарухова. Имаше някакво недоразумение между написаното под снимката и заглавието и тъкмо реших да прочета по-долу, когато игумен Гавраил рече:

- Извинявай, Михаиле, с брат Димитър и Георги трябва да поговорим по наши църковни дела, затова ти предлагам да прочетеш статията на спокойствие, а след вечеря ще коментираме написаното.

Предложението бе добре дошло за мен, даваше ми възможност да се запозная и да проуча съобщението за златната монета.

Кога е сечена златната монета?

Прочетох съобщението с голямо внимание, разгледах многократно изображението на златната монета и въпреки че не съм нумизмат бях сигурен, че тя е истинска. Но беше ли сечена по времето на хан Аспарух? Това тепърва трябваше да разбере. Находката би била твърде знаменателна за нас, българите, затова предлагам на читателите заедно да разсъждаваме върху съобщението:

На 19 септември 2011 година "e-vestnik" публикува интервю на Иван Бакалов с живеещия във Виена нумизмат Митко Станков-Бузата (твърде известен в България...), който на 14 септември 2011 година видял на търг в Ню Йорк рядка златна монета, от така наречените варварски подражания на византийски солиди, идентифицирал я като монета, сечена при българския хан Аспарух, и я купува по интернет.

Твърдението наистина беше сензация! Възможно ли бе по времето на хан Аспарух да са сечени златни монети, цели 540 години преди да започне българското монетосечене²?

Митко Станков обяснил, че експертите от CNG определили златния солид като монета на "неизвестно германско племе" и я датирали най-общо от VI - VII век. В описанието се посочвало, че монетата представлявала имитация на солид, сечен при византийския император Константин IV Погонат.

Как Митко Станков разбрал, че монетата била сечена при българския владетел Аспарух? Нали в световно-известните аукционни къщи работят най-добрите учени и нумизмати? Възможно ли е те да са допуснали грешка и неправилно да са идентифицирали въпросната монетата? На този аукцион Митко Станков проявил дългогодишните си качества на експерт в нумизматиката.

"Тук не става въпрос за грешка - казва той. - Те не са я "познали", поради обстоятелството, че в периферията на

---

² Българското монетосечене започва при цар Иван Асен Втори - цар на България от 1218 до 1241 г. (б.авт.).

Византия (Източната Римска империя, както е редно да се нарича) от това време са известни на науката различни т.н. "варварски имитации" на официалните емисии златни монети. Някои от тези имитации са сечени в провинциални монетни ателиета. Те се отличават по различния стил на изображенията, непълните си, а понякога и погрешни надписи, с по-малка тежина от стандарти ата монета или с пониженото си съдържание на злато. Но има и такива, които се приписват на различни "варварски" племена - лангобарди, хуни, ломбарди, остроготи и други. Поради "варварския" стил на монетата и "безсмисления" надпис, нумизматите от CNG са решили, че най-вероятен издател е именно "неизвестно германско племе". Аз имах на разположение достатъчно време, за да анализирам и обмисля всичко, което би подкрепило или би отхвърлило твърдението ми, че монетата от аукционния каталог на CNG е сечена не от друг владетел, а от хан Аспарух.

За пръв път видях тази монета преди повече от осем години. Показва ми я човек, който имаше и други монети. Обясни ми, че са намерени в Добруджа. Какво ли не му предлагаша, за да ми я продаде, но не се споразумяхме.

След време я видях в аукционен каталог на "Фрий-ман и Сиър" (Freeman & Sear 10,11 February 2004 г.), под номер 511. За съжаление това стана след като търгът вече беше минал. И там тя беше описана, както сега в каталога на CNG - на "неизвестно германско племе". Опитвах да науча кой е щастливият купувач, но както всички колеги от бранша, така и Freeman & Sear, отказаха да издадат своя клиент. За мое щастие, преди около два месеца получих аукционния каталог номер 88 на CNG и видях, че същата монета отново се предлага за продажба. Оценката на монетата беше 1500 долара. Чаках търпеливо до датата на търга. В последните секунди изпратих по електронен път моето предложение - бях написал една значително по-висока цифра. Спечелих монетата за 3750 долара."

- Какво доказва, че монетата е на хан Аспарух? - пита г-н Бакалски.

- Ето първия аргумент - отговаря Станков: - местонамиране - Добруджа. През седми век там няма германски племена. Добруджа се намира в границите на държавата на хан Аспарух. Дори и да нямаше никакви надписи, една

хипотеза за квалифицирането ѝ като българска не би била по-малко логична, отколкото като германска.

Втори аргумент: на реверса (обратната страна) на монетата ясно се четат буквите С, А, N и V . На аверса (лицевата страна) - буквата А, монограм и V. Моето четене на надписа като цяло (обратна и лицева страна) е CAN CV A(SPAR)V. = ASPARV(H). На известния златен медальон на хан Омуртаг надписът е CANE SYBHΓI WMORTAG. Васил Златарски казва: "От официалните надписи на гръцки език, дошли до нас от езическо време, ние узнаваме, че така е изписана титлата на българските канове на известните каменни надписи, носещи техните имена."

Трети аргумент: Солидите (златните монети) на византийския император Константин IV Погонат, царувал от 668 г. до 685 г., които са прототип на монетата от аукционна, са сечени в периода 674-681 г. След 681 г. този тип монети никога повече не се произвежда в монетарниците на империята. Науката нумизматика го е доказала по безспорен начин, но не е тук мястото да го коментирам. Това е гарантирано. Следователно "суверенът", който е сякъл "имитациите" е бил съвременник на този източно-римски владетел. Както коментира византийският хронист Теофан, че в невъзможност да се противопостави на българите, император Константин IV "склучил мир с тях, като се съгласил да им плаща годишен данък, за срам на ромеите". Чудно било този (т.е. императорът), "който направил свои данъкоплатци всички на изток и на запад, на север и на юг, да бъде победен от този мръсен и новопоявил се народ". Според историците мирният договор между Източната Римска империя и българския владетел бил сключен през лятото на 681 година. С този акт Византия признала едно незапомнено поражение и за пръв път признала възникването на една нова държава - България.

Това е и датата на отсичането на златните сол иди на хан Аспарух. Сеченето на солидите на хан Аспарух е започнало веднага след сключването на мирния договор през лятото на 681 г. Качеството на металното съдържание е чисто злато. Тежината ѝ отговаря на тегловния стандарт и нормите на съвременните византийски монети (на Източната Римска империя). Новооткритата монета е

безпрецедентна научна сензация.

Ще спомена и няколко други, вече известни паметници, които имат някои съществени общи елементи с новооткритата златна монета:

1. Оловният печат на хан и цезар Тервел. На лицевата страна Тервел е представен по същия начин, както и неговият баща хан Аспарух.

2. Златният медальон с образа на хан Омуртаг, намерен във Велико Търново, на който се чете надпис: CANE SYBHG WMORTAG. Титлата е както при златния солид на хан Аспарух.

Ако на мен самия ми бяха казали преди години, че има монета на хан Аспарух, щях да се изсмея. Но ето, тя е факт.

- Скептици у нас ще кажат, че искате да вдигнете цената на притежавана от вас монета?

- Да, искам да я направя 100 милиона, ама няма луди да платят толкова. За мен е гордост, че съм разкрил такъв исторически факт и документ. За това се обаждам да съобщя. За мен това е постижение. Аз го заявявам открито, от мое име.

Описанието, което Митко Станков дава за монетата е следното:

Златен солид с тежина 4,21 гр, 18 мм, разположение на лицевия спрямо опаковия печат 1 часа. На аверса (лицевата страна) на монетата е представен бюст на мъж с къса брада насреща (в анфас), облечен в ризница и с шлем с гребен и перлена диадема на главата, държащ копие на дясното си рамо. В полето в ляво от бюста е разположена голяма буква А, а в дясно монограм и буква V. Над буквата А се виждат двата края на лентата (връзките) на диадемата.

На реверса (обратната страна) на монетата е представен висок кръст на четири стъпала, от двете страни на който стоят две стилизирани човешки фигури, облечени в тоги и въоръжени с мечове (саби). В полето вдясно е разположена латинската буква С (негативно) и под нея буквата V, в ляво буквата А, а под кръста буквата N (негативно).

В допълнение от "e-vestnik":

"CNG е международна компания със седалище в Лондон, която прави търгове там и в Ню Йорк. За нея работят най-големите експерти по нумизматика и антично изкуство,

особено византийско. На техният пазар е малко вероятно да се появи фалшификат. CNG работи с лаборатория с най-високотехнологични методи за анализ - химически и други, към която се обръщат за проверка на експонати музеи от цял свят. С новите методи на изследване в последните години времето на фалшификаторите на монети приключи (поне за по-ценните - все още вървят по-евтини монети, за които не си струва да се прави анализ).

В описанието на историята на монетата в самия пазар се казва, че е продадена преди 7 години - през 2004 г. на друг авторитетен аукцион в Европа "Фрийман и Сър" (Freeman & Sear 10 (11 February 2004), lot 511), на който също е малко вероятно да се продаде фалшификат. И тогава монетата е била купена за цена около 1000 долара също без да се разбере точният ѝ произход.

Сред нумизматите са добре известни така наречени подражателски монети, които са сечени от племена и владетели в периферията на древна Гърция, на Римската империя и др. Този вид монети са имитация на монети на Империята или на някой град-държава (например Тасоска тетрадрахма), но са с по-груби, наивистични изображения. Спазени са някои основни елементи от оригиналната монета, но са със символи и белези на владетеля, който сече подражателската монета.

Известни са такива подражания на гръцки и римски монети, сечени от тракийски владетели. Известни са подражания и на византийски солиди, каквато именно се явява монетата на хан Аспарух. Тя е подражателство именно на солид на император Костантин IV Погонат, който царува по това време. Описана е в пазара със забележка "изключително рядка" но е приписана на неизвестно германско племе.

След като самите организатори на два авторитетни пазара и тези, които са предложили монетата, не са разбрали каква точно е тя, това намалява вероятността за фалшификат.

От "e-vestnik" се обърнахме към двама от най-добрите експерти в нумизматиката за коментар. И двамата на "първо четене", след като видяха снимките и описанията, приеха, че е възможна такава сензация. Господин Жеков, който е експерт по средновековни монети, каза, че няма

съмнение, че монетата е автентична и по символите може да се направи извод, че е на хан Аспарух..."

Вечерята мина тихо без какъвто и да е коментар за монетата, въпреки че братята и аз стояхме на тръни в очакване на разкритието - наистина ли златният солид бе сечен по време на хан Аспарух? Всеки от нас знаеше колко важно бе за науката това откритие. И игумен Гавраил го знаеше, знаеше го и съвсем съзнателно не бързаше да ни разкрие истината. Държеше да разсъждаваме, да си припомним за историческите времена, за нашите ханове и царе. Откакто започнах да пиша "Тайните подземия на България", завърших още един университет. С помощта на сведенията, които ми бяха дадени от игумен Гавраил, от изключителните ясновидки Веса Маркова и Стефанка Мирчева, от въпросите ми към Акаша и отговорите, които получавах оттам чрез Гергана Герасимова, аз наистина получих много познания, видях неща, които малко хора са видели.

Вечерята приключи, масата бе разчистена и притихнали зачакахме да чуем мнението на игумен Гавраил за монетата.

- Прочетох статията - заговори той с видимо настроение, - но искам да попитам за вашето мнение. Как мислите, монетата сечена ли е от германски племена, както експертите са определили златния солид, или е сечена по времето на хан Аспарух? - погледна ме, явно чакаше първия отговор от мен.

- Това, което мога да потвърдя е, че златният солид е истински. Но дали е сечен по времето на хан Аспарух не знам.

Димитър извади от джоба на панталона си фотокопието от вестника с отпечатаната монета, разгледа я и каза :

- Игумен Гавраиле, ти си ни казвал, а и брат Михаил го е написал в книгите си, че българските ханове и царе са секли златни монети. Защо да изключваме възможността монетата да е сечена по времето на Аспарух?

- Да, само че монетосеченето започва при цар Иван Асен Втори през 1218 година - реагира брат му Георги.

- Спорът е добро нещо - намеси се игуменът, - но за съжаление не сте нумизматици, още по-малко не сте експерти. Нямате нужната квалификация и подготовка,

разсъжденията ви се основават на база минимални знания. С казаното не обиждам никого, защото това е действителността. Попитах ви не заради друго, а за да разбера по вашите преценки как ще реагират българите на едно подобно откритие, направено не от учен, а от добър нумизмат без висше образование и титли, какъвто е Митко Станков.

- Да разбираме ли, че монетата е сечена по времето на хан Аспарух? - попита Димитър и от вълнение започна да се разхожда, както се казва не го свърташе на едно място.

- Монетата, която е купил Митко Станков, не е с лика на Аспарух... - твърдо изрече игуменът и в миг лицата ни посърнаха. Угасна една надежда. А толкова много се надявахме... - Монетата не е с лика на хан Аспарух, а е с лика на неговия син и наследник Тервел - обясни Учителя. - Монетата е сечена от Тервел!

Не се сдържахме, възторжено заръкопляскахме. Развълнуван и доволен от разкритието побързах да изясня:

- Учителю, през коя година е сечена монетата?

- Тервел започва да сече монети в периода 701 - 702 година - отговори той и лицата ни продължаваха да сияят. - Откриването на монетата показва, че наближават времената, когато ще започнат да излизат доказателства, разкриващи, че българските владетели още в древни времена са секли златни монети.

Колко дълго бях жадувал да чуя тези думи! Благодарих мислено на игумен Гавраил, взех фотокопието от Димитър и като посочих снимката на монетата, попитах:

- Учителю, какво означават изписаните букви С, А, N, V върху лицевата страна на златната монета?

- С, А, N, V са символи, обозначаващи четирите енергийни източника, използвани от владетеля по това време, а не конкретни букви.

- Какви са тези енергийни източници, игумен Гавраиле? - изненада се Георги. - Да не са вятърът, водата, огъня, дърветата или...

- Нещата са малко по-различни - отвърна загадъчно игуменът. - Всеки отделен символ означава конкретен енергиен източник или уред, които днес не се използват, не са познати и няма как да бъдат назовани. След време, когато подземните съкровища започнат да се разкриват, в

тях ще се намерят наред с всички богатства и енергийните източници и уреди. Тогава символите ще бъдат разчетени, тоест ще се установи кой символ на кой уред или източник принадлежи. С намирането на златната монета се поставя начало за разкриването на истинската история на България.

- Амин! Дай Боже! - възкликнах спонтанно и се прекръстих. Толкова много ми се искаше това час по-скоро да стане. Вече знаех - и монетите съдържаха тайни символи. Бяха кодирани! Това означаваше, че и владетелите бяха запознати с кодовете. С други думи те са били посветени!

Игумен Гавраил улови разсъжденията ми, поклати одобрително с глава и се обърна към Георги, който придържа фотокопието на монетите към себе си и каза:

- На реверса на монетата е представен висок кръст на четири стъпала, от двете страни на който стоят две стилизирани човешки фигури, облечени в тоги и въоръжени с мечове...

Не успя да довърши. Игумен Гавраил му спести по-нататъшното описание на монетата:

- Брат Георги, на обратната страна на монетата са изобразени стъпалата към върховната власт, където владетелят управлява с помощта на Земната и Космическа (Божията) сила. Мечовете са символ на могъщество.

- Учителю - започнах аз, - а по времето на хан Аспарух сечени ли са златни монети?

- На територията на днешна България златни монети са сечени още с установяването на Аспарух по тези земи, ако говорим за прабългарската история, а иначе златни монети били сечени векове преди Аспарух от древните аранитраките.

Спомних си как преди време игумен Гавраил ми бе споделил, че наши ханове и царе са секли златни монети, за които още никой не знае и че тези монети се намират в трезорите им и съкровищниците под земята. Каза ми, че монетите не били пускани в обръщение...

Ето, вече се знаеше за една от тези златни монети. Но нали монетите не са били употребявани от населението? Тогава как се бе появила тази златна монета? Трябваше да разясним и тази загадка.

- Михаиле, златните монети не са били употребявани от

населението, но са били дарявани на знатни благородници или гости. По такъв начин някои от тях са се озовавали извън владетелския трезор.

Отговорът бе логичен! Една единствена златна монета, която щеше да промени твърде много историята на монетосеченето у нас. Само тя ли бе намерена досега? Дали нямаше и други? Не можех да не разбера и попитах Учителя. Разбрах, че и братята като мен се интересуваха от този въпрос, защото веднага впериха очи в игумена.

- Добре, добре - кимна одобрително той, - колективното мислене е за предпочитане... Въпросът беше добър. Златната монета на Тервел не е единствената, която е намерена. Има още една, но тя не е предизвикала все още необходимия интерес у притежателя си.

- Къде е намерена втората монета? - зададох въпроса си по навик.

- Открита е в район, където се е водила битка и има няколко не много големи могили.

Замълчах. Не беше нужно да определям района. Знаех къде се е водила споменатата битка и къде има могили. Представих си местността и я разгледах внимателно. Не бях усетил колко време съм стоял унесен в проучването си. Погледнах игумен Гавраил и видях, че той продължаваше да ме наблюдава с познатата усмивка на скрито предизвикателство. Братята също очакваха с нетърпение нещо от мен... Изведнъж, в главата ми се появи една мисъл, която бързо изрекох гласно:

- Учителю, пропуснах да попитам къде се намира трезорът на Тервел?

Братята и игумен Гавраил избухнаха в смях. Очаквали са този мой резонен въпрос и сега се смееха от все сърце. Игумен Гавраил избърса бликналите сълзи от очите си и махна примирително с ръка:

- Михаиле, трезорът на Тервел се намира на същото място, където е и този на баща му, Аспарух.

- Но не каза къде е погребан Тервел? - продължих аз. - Мисля, че гробницата на Аспарух е близо до гробницата на Тервел.

- Не попита за гроба му, братко! - отвърна той все така усмихнат и поясни: - Погребан е в Североизточна България, северно от столицата Плиска.

- Ако може по-уточняващо...

- Югозападно от град Добрич... - все така уклончиво отвърна той.

Замислих се. Пред погледа ми се заредиха картини...

- Има само едно място, подходящо за техните погребения - обадих се аз след кратък размисъл. Димитър и Георги затаиха дъх, по лицето на игумен Гавраил не трепна и мускулче, което да подсказеше одобрение.

- Това място е до Вълчи дол...

И тримата вперихме очи в игумена и с нетърпение очаквахме да разберем дали наистина това е мястото, за което говорех.

- Имаш право - похвали ме игуменът. - Гробниците им се намират на север от Вълчи дол, в една хълмиста местност. Аспарух и Тервел са погребани в отделни гробници, които са близо една до друга.

- Учителю, Аспарух и Тервел били ли са посветени?

- обади се Димитър. - Добре е да се знае.

- И двамата са били отворени към знанията и мъдростта на древните и Вселената - кратко отвърна игуменът.

- Аз пак... - започнах колебливо, Учителят разтегна леко устни в полуусмивка, която означаваше "продължавай" и аз попитах: - Гробниците на двамата владетели свързани ли са с трезорите им? В трезорите им има ли ценни предмети?

- Не са свързани. В трезорите им, както в трезорите и на другите владетели, се съхраняват съкровища: предмети, уреди, книжа, наследени както от предците им, така и придобити по време на управлението им. Има и монети, лични книжа, оръжия.

- Учителю, древните владетели са били погребвани в саркофази...

- Разбрах въпроса ти - прекъсна ме той. - Гробницата на Тервел е каменна, саркофагът - двоен с голяма и тежка каменна плоча отгоре, върху която са изписани имената на владетеля и неговите лични символи. В гробницата има и много скъпи предмети, лични вещи и ръкописи на Тервел.

- Имам още един въпрос. Говорихме за Тервел, а не знаем кога е роден. Различни са и данните за периода на управлението му 701 - 718 г. Според "Именника на българските ханове", Тервел бил от рода Дуло. На това основание се приема за син на Аспарух и негов приемник.

- Михаиле, Тервел е роден в края на 676 година, най-вероятно в средата на месец декември. Той е втори син на Аспарух и е от рода Дуло. На престола се възкачва в началото на 701 година.

Другите исторически данни за него са верни.

*Печатът с надпис
на кесар Тервел*

(Тервел е бил женен за Анастасия, дъщеря на византийския император Юстиниан II Ринотмет (Носоотрязания) от първата му съпруга Евдокия. За дъщеря на Тервел и Анастасия се смята византийската императрица Мария, съпруга на император Лъв III Исавър.

Синове на хан Тервел са били: Кормес (Кермес, лат. Кормесий) с християнско име Давер (видоизменено от еврейското име Давид или от българското Дванш - Заек), наричан бил и Тербал (П. Хилендарски), Твире-мик (П. Добрев) и Товирем (О, Прицак); и Севар (Су-вар, Савер) с християнско име Мойсей.

Хан Тервел е имал брат на име Аяр (Айар), който е по-големият син на хан Аспарух.)

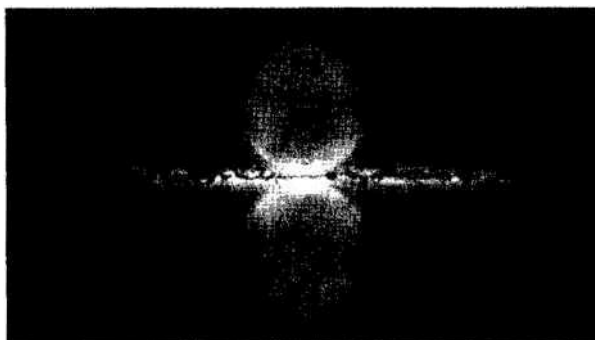
ДВА ГИГАНТСКИ БАЛОНА В МЛЕЧНИЯ ПЪТ

Желаех да отделя повечко време, за да мога да обогатя образите на героите в книгата си, но неразгадани- те тайни завзеха трайно времето ми и не ми позволиха да изпълня това си решение. Тъкмо завършвах разгадаването на една тайна и мислех да поработя върху образите на героите си и ето, изведнъж се появяваше нова, ама съвсем нова загадка, която ми казваше "Здравей!" заставаще като страж на белия лист да чака своето разгадаване. Какво да се прави, Съдба!

ВАШИНГТОН 12.11.2010 година

Два гигантски газови "балона" откриха американски учени в нашата галактика - Млечния път, писа британският вестник "Телеграф".

"Балоните" са разположени от двете страни на галактиката и всеки от тях е с диаметър 25 000 светлинни години. "Балоните" излъчват гама- и рентгенови лъчи и вероятно са създадени преди милиони години от изригване на черна дупка. Не е известно от какво са напра-

Два гигантски газови "балона"

вени и как. Те изненадват учените с две неща - че са огромни, че досега не са били забелязани и че излъчват огромно количество енергия. От тях идва предимно гама-лъчение и те са най-високоенергийните светлинни лъчи. Забелязва се също и по-малко рентгеново лъчение.

"Балоните" са били открити от астронома Дъг Финкбийнър и негови студенти с помощта на телескопа на

НАСА "Ферми" който е пуснат през 2008 година и е пригоден за засичане на гама лъчение. На всеки три часа телескопът сканира цялото небе. Ученият и студентите му попаднали на балоните, докато анализирали данни, изпратени от "Ферми".

Кога и как са се появили "балоните" учените още не знаят. Предполага се, че те са на милиони години.

Според една от хипотезите, "балоните" са се оформили с течение на времето след раждането и смъртта на много звезди в центъра на галактиката. При такива процеси се отделя голямо количество енергия.

Други учени смятат, че "балоните" са резултат от едно събитие, тъй като краищата им са доста отчетливи. Какво обаче е това събитие, също не се знае. Според Финкбийнър, за да се отдели такова количество енергия, трябва да избухнат около 100 000 суперно- ви. Тъй като това трудно може да се случи наведнъж в един и същ район, вероятността да са създадени от експлозия на звезда е минимална. По-правдоподобна е друга версия, а именно - че балоните са създадени след изригване на огромна черна дупка в центъра на Млечния път.

Астрономи от цял свят са очаровани от откритието. "Първата ми реакция, като разбрах, беше "уау!", казва ученият Дейвид Спергел от университета Принстън. "Това още веднъж показва, че Вселената е пълна с изненади", коментира специалистът от НАСА Джон Море.

Бяхме седнали на пейката под сянката на вековния дъб, разказах на игумен Гавраил за публикацията относно гигантските газови балони в британския вестник "Телеграф" и зачаках да чуя мнението му. Той не бързаше с отговора. Извади от джоба на панталона си броеница и започна да отброява с ръка кехлибарените зърна, като старателно ги прехвърляше едно по едно. Никога досега не бях виждал в него тази броеница. Знаех, че по света има няколко вида броеници с различни цветове и брой зърна, известно ми бе, че отмятането на всяко едно зърно напомня на моления се за даден текст от Евангелието, сура от Корана или бу- дистка молитва, която се изговаря на глас. Броеницата помага за съсредоточаване, носи спокойствие, служи и за занимание... Броеницата в ръцете на игумен Гавраил ми напомни за една интересна среща с

чудотвореца и лечителя Матвей Рабданович, пристигнал от далечна Бурятия в България, за да види къщата, в която е живяла пророчицата Ванга и да се поклони на гроба ѝ в знак на уважение и благодарност.

Запознанството ми с този духовен човек стана в дома на моя приятел Валентин Качев - писател, поет и сценарист, при когото Матвей бе на гости. Двата бяха създали своите приятелски отношения още по времето, когато Валентин бе следвал в Москва в Литературния институт "Максим Горки" и ВГИК (Всесъюзния държавен университет по кинематография), в които се беше дипломирал с пълно отличие. Валентин бе магистър на изкуството, поет и кинодраматург, член на Съюза на писателите на Русия от 1996 година и член на Съюза на българските писатели от 2003 година.

Матвей Рабданович не е известен в България, идваше за първи път у нас затова ще го представя:

Дид Хамбо Лама Матвей Рабданович Чойбонов е роден през 1947 година в село Инзагатуй, Бурятия. Той е завършил педагогика, медицина и духовна будистка семинария в Улан-Батор. Професор-доктор по будистка философия, магистър по народна медицина, председател на Съюза на бурятските писатели, автор на девет поетически сборника, той бе и астролог, народен лекувател, помогнал на стотици хора да върнат здравето си и духовната си вяра. Беше известен и уважаван не само сред сънародниците си, а и в Москва, Калмикия, Киев, Новосибирск, Монголия и Сърбия.

Матвей бе едър и трудно подвижен човек (130 кг, истински будистки лама), но въпреки трудността при предвижването си пеша бе твърде жизнен и пътуваше много. Провеждаше миротворческа дейност в Руската федерация, Монголия, Китай, Япония и Сърбия. Освен това беше знаменитост сред тези народи и всяко негово посещение се превръщаше в събитие от духовно естество, тъй като Рабданович освен лекувателските си способности притежаваше и пророческа дарба...

Чудотворецът Матвей Рабданович лекува с ръцете си болести като сърдечни заболявания, глухота, проблеми с гръбначния стълб, болести на нервната система. За всеотдайната си дейност бе награден с ордени

"Дружба", "За любов и вяност към Отечеството" "Нов елит на Русия" и "Големия Малтийски кръст". Матвей Рабданович беше изправил на крака над 902 деца, болни от церебрална парализа, и е получил престижната "Златната звезда за вяност към Русия".

Попитах будисткия лама как бе създал връзка с Ван- га, с която приживе не се е познавал, и Матвей сподели, че преди години имал неприятности с властите за религията, която изповядвал. Баща му бил известен човек в техния край - управител на совхоз, където се отглеждали много елени, и това спомогнало да се смекчи напрежението с властите. Матвей продължил да се моли за по-спокоен живот и веднъж, когато медитирал, се появила непозната жена. Тя стояла със затворени очи, излъчвала невероятно спокойствие и топлота, а когато заговорила той чул да казва: "Матвей, ще ти помогна. Обещавам да позлатя душата ти!" Разбрал, че това е българската пророчица Ванга и всичко станало така, както тя му обещала - нещата се успокоили, никой не възразявал против религиозните му убеждения и той необезпокояван тръгнал по света да помага на хората с каквото можел. Бе дошъл в България по случай стогодишнината на пророчицата Ванга - своята благодетелка. Искал да посети мястото, където е живяла, и да се ' поклони на гроба ѝ.

Ден преди стогодишнината от рождението на Ванга, група приятели заедно с Матвей Рабданович посетихме Рупите. Видяхме къщата, в която бе живяла Ванга, гроба ѝ и черквата, която бе построила. Изпълнихме желанието на Матвей и преди да поемем обратно към София той извърши будистки ритуал за Ванга и за нас, живите. На Рупите, пред дома на Ванга ламата Матвей нареди на масичка картончета с текстове на будистки молитви, бронзово звънче, броеница от 102 зърна, индийски ароматични пръчици. Взе от миниатюрна кутийка жълт "балсам" и го пусна в две шишета, предварително напълнени с водка и вода. Разклати течността в шишетата и те се оцветиха в златистожълто. Постави всички тези атрибути на масата пред себе си, запали пръчица с мирис на сандал, взе броеница в ръце и запя, отброявайки зърно по зърно в ритъм с пеенето. Пееше и изговаряше молитвените слова скорострелно, от време на време

подрънкваше със звънчето, сменяше картончетата с написаните молитви и отново пееше напевно...

Щом свърши с молитвите си, той ме повика, помоли ме да застана до него и да си наведе главата, а след това започна да пее и изрича тайнствени слова. Преди да завърши церемонията ме попита коя част на "Тайните подземия на България" пиша сега. Отвърнах, че пиша шеста част и мисля да приключа с част седма. Той поклати отрицателно с глава и ми каза, че последната ми книга ще е дванадесета от поредицата. Премълчах, трудно се пишат дванадесет части. Но щом провидението иска...

Не само аз минах с церемониални ритуали под благословията му, а и всички от групата. Матвей остана очарован от нашата природа и от хората, с които общувахме. Искаше да научи много неща за България и питаше и сам отговаряше с охота на нашите въпроси за Бурятия, за събитията около приближаващата 2012 година, за предстоящия "край на света". Той категорично заяви, че "Край на света няма да има! Ще има катаклизми и части от крайбрежни земи на Европа ще потънат, но древна България ще оцелее " Колкото до опасността от предстоящото преминаване на планетата Нибиру и сблъсъка ѝ със Земята, Матвей се усмихва-

Лама Матвей Рабданович и Милан А. Миланов на Рупите

ше, поклащаше глава и обясняваше, че това все някога ще се случи, но няма да е скоро, защото будистите по цялата планета се молят денонощно. Твърдеше, че от 2000 година до 2012 година бил най-опасният цикъл за човечеството, но през октомври 2012 година този цикъл щял да завърши, хората ще се успокоят и животът ще стане по-добър.

Можех ли да съм на тази среща, без да задавам въпроси? Интересувах се за древен ръкопис, съхраняван в монголски манастир, който Матей Рабданович предстоеше да посети. Попитах го:

- Матвей Рабданович, казахте, че ще посетите монголски манастир, където се съхраняват древни ръкописи. Всеки ли, който посети манастира, може да види и да се запознае с тези ръкописи?

- Не, не всеки - охотно отвърна той. - Първо, тези ръкописи са трудно преводими, бих казал неразбираеми за непосветените. Те съдържат големи тайни,

- Друг път били ли сте в този манастир? Там познават ли Ви?

- Не съм посещавал манастира, там никой не ме познава. Известно ми е, че в скритата му библиотека се съхранява ръкопис, който мога да получа.

- И как ще го дадат, щом не Ви познават? Нали трябва да докажете, че имате право да го получите?

- Да, с отпечатъка на палеца ми - отвърна уверено Матвей. - Будистите в манастира ще сравняват по техен си начин отпечатъка от палеца ми с друг "мой" отпечатък на палеца, запазен в тяхната "картотека" и щом отпечатъците съвпаднат, мога да получа ръкописа и да го прочета...

- Е, свърши ли най-сетне с броеницата на Матвей? - чух гласа на игумен Гавраил. - Добър човек е, нали?

- Добър, макар че е без брада и мустаци... - пошегувах се аз.

- Защо си мисля, че имаш колебание с предсказанията му?

- Само с едно от тях! - Нибиру...

- Аха, за предстоящ по-късно във времето сблъсък със Земята. Е, няма да има сблъсък! Колко пъти трябва да повторя това. Ще позволиш ли да отговоря за балоните, или...

- Извинявай, Учителю, слушам те.

- Михаиле, двата гигантски газови "балона" са подвижни абсорбатори. Те пътуват заедно с други подобни "балони" из Вселената, за да обират излишните гама- и рентгенови лъчи, отделяни в съответната галактика, около която се движат. Понякога те навлизат във вътрешността и обират гама- и рентгенови лъчи от вътрешното галактическо пространство. "Балони" от подобен вид съществуват още от зараждането на първите галактики във Вселената. Освободените излишни гама- и рентгенови лъчи се пренасят и доставят на различни места в космическото пространство, където те са необходими.

Даденото обяснение от игумен Гавраил ме изненада. Представях си съвсем други неща за балоните и не предполагах, че са предназначени за абсорбатори. Коя ли планета бе създателка на балоните-абсорбатори?

Каква е материята, от която бяха изградени тези балони? Попитах игумен Гавраил и той допълни:

- "Абсорбаторите" са създадени от определено звено на Висшата йерархия. Всички потенциали, заложили в "балоните" са изцяло енергийни и нямат материално проявление. Самите "балони" също са енергийни обекти, изградени от различни потенциали, които нямат материален еквивалент. Въпросните "балони" имат система за управление, която се контролира и насочва от центрове във Вселенската йерархия, позиционирани в отделни точки от Вселената и работещи в синхрон помежду си.

ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ (СЕКРЕТНИЯТ КАМЪК)

"... Понякога пиша и за себе си. Все някога някоя божия душа ще прочете написаното и ще научи за нас и що сме свършили по наше време, кога вече няма да ни има на този свят. По тази земя са вървели много хора преди нас, много хора ще вървят и след нас. Не вярвам земята да има свършек. Тя, земята, няма да има свършек, ала на моята любов дойде свършекът. Все още имаше живина в мен, но поостарях и завинаги загубих Калина. Годишите отлетяха, обичта изтля, остана само спомен - хубав и печален. Пиша, що ми се ще да се изповядам, да кажа, че едни черни очи - същи зрели черешки не ми дават мира и денонощно ме викат. Горе, високо сред старите буки, в планинско село, дето чужди крак не стъпва, наидох една мома, която ми грабна

сърцето. И тя ме хареса, казваше се Стояна, и кога имаме път къде селото при нея се отбивах. Хубава бе Стояна, с тънка бяла снага, носеше плитка досами тънко й кръстче. Втикнула бе в колана си пищов и кама за отбрана. Крехка, пък смела мома...

Споменах Стояна, щото тия дни бяхме близо до съседен хълм, недалеч от тяхното село, кога в небето над нас видяхме да лети човек и не повярвахме на очите си! Човекът нямаше криле, летеше с изпънато тяло като да плуваше във вода, ала без да ръкомаха, ръцете му бяха прилепени назад, къде тялото. Не правеше никакви движения, само дрехите, с кои бе облечен не приличаха на нашите, а на гърдите си имаше лъскава кутия. Той не погледна къде нас и скоро изчезна от сащисаните ни очи. Истината пиша, видяхме човек да лети и тутакси отидохме да питаме войводата истина ли е това, що всички видяхме или е магия? То и на войводата му беше чудно това, но и той видя летящия човек, щото дълго мълча и накрая рече, че имало хора,

дето можели да летят - същи птици, ала това вършели с помощта на кутии, прилепнали към човека, в кои имало машина...

И пак в същия този ден видяхме в небето отново да лети нещо, кое приличаше на гюле от голям топ, но то беше много по-голямо, следваше извивките на планината, без да ги докосва, слизаше почти доземи и политаше над върхарите. Войводата рече, че това летящото се казвало ракета, било експеримент, който един ден щял да бъде използван във войската. Не разбрахме обяснението му, що ще рече тая дума експеримент, ама това, що видяхме си го биваше.

Вървахме трудно по стръмното било на планината. Войводата чувстваше, че нещо нередно става в едно старо хранилище и ни водеше къде него. Кога приближихме мястото стъпвахме тихо, пазехме се да не стъпим върху някоя суха клонка, паднала от дърветата, или да позволим камък да се изтърколи и да се чуе шум. После взехме да пълзим на лакти и тогава видяхме десетина арнаути, съблечени голи до кръста, кои разбиваха с железни лостове земята и изхвърляха с лопати каменните отломки настрана. Бяха изкопали къде три метра в дълбочина, видеше се отвор

на пещера и стъпала, | кои водеха надолу, видеше се и каменна стена, коя им пречеше и те спряха да копаят. Чуха се ругатни, сетне арнаутите взеха, та захвърлиха лостове, кирките и лопатите надолу къде пропадта, облякоха се, взеха всичко, що носеха със себе си и си тръгнаха. По всичко личеше, че никога повече нямаше да се върнат. Инак не биха захвърлили кирките и лопатите. Не ги закачих- ме. Изчакахме ги да си отидат и кога отидоха твърде далеко, излязохме да огледаме изкопаното място, кое войводата нареди да зарием. След това войводата ни показа къде е входът на пещерата. Един голям и тежък четвъртит камък затулваше входа и никаква човешка сила не можеше да го измъкне оттам. Но и той имаше механизъм, войводата го откри и камъкът подаде. Повдигна го с леснота и го отместа встрани. Влязохме вътре и по стъпалата достигаме до широко място, отдето през четири врати се слизаше в четири отделни големи стаи, кои бяха дълбоко под земята, но ние не влязохме там, а в подземията, кои бяха над тях. И в тези подземия като в другите е пълно със златни и сребърни неща, има книги и непознати вещи. Войводата рече, че горните подземия, къде влязохме са били ползвани от траки, римляни, перси и хайдутти...

Кога излязохме, войводата отново спусна камъка и той затули входа на пещерата..."

По една "случайност" при мен попаднаха снимки на тази съкровищница, които дълго време пазех и не посмях да покажа на Учителя не за друго, а да не помисли, че се интересувам прекалено много от материалните неща. Но като прочетох описанието на Софроний за четвъртития камък и затрупания изкоп, реших да покажа снимките на игумен Гавраил. Имаше защо...

- Е, не успя ли с концентрация на мисълта да повдигнеш камъка... от фотографията? - попита шеговито той щом застанах до него. - Тежичък е, нали? А направи ли опит да влезеш през входа? - продължи да се шегува той.

- Де да можех да направя това... Искаш ли да погледнеш снимките, които ти нося?

Той протегна ръка, взе ги и внимателно ги разгледа, после ми ги върна.

- Можеше и по-рано да питаш за тях - досети се за нещо

и продължи: - Аха, Софроний ти е дал кураж и сега искаш да се увериш в написаното - потвърдих с глава. - Камъкът на снимката е част от затварящ механизъм, водещ към широк коридор със стълбище, описано много точно от Софроний. Но Софроний не е могъл да види намиращия се дълбоко под подземията златен град.

- На атлантите ли, Учителю?

- Да, на първите атланти. Градът е невероятно красив, в него има изключително високи и прекрасни като архитектура и изработка колони.

- Градът продължава ли да съществува?

- Той отдавна е затворен, добре защитен и достъп до него няма да бъде разрешен скоро. Ще добавя само че

Камък, затварящ вход на подземие. Врачански балкан

в града се съхранява голяма кристал на сфера, съдържаща ценна информация за строежа, законите и устройството на Вселената.

- Какво ще кажеш, Учителю, за изкопа и стъпалата, които се виждат на снимката?

- Стъпалата водят към горното ниво на древно подземие. Входът е майсторски затворен, много добре прикрит и скоро няма да бъде намерен. Зад скритата врата има богата съкровищница на римски владетели, към която по-късно и

хайдутите са прибавяли съкровища, взети от турски и чуждестранни кевани, от пратеници, от емисари.

- Учителю, съкровищницата има ли и друг вход?

Той повдигна вежди, усмихна се и поклати глава:

- Улучи в десетката. Входът се е намирал на друго място, бил е много по-широк и удобен, но умишлено е затрупан след направата на тези стъпала в началото на XVI век. Дълбоко под това подземие има голямо езеро със специфични свойства на водата, около което, по времето на цивилизацията на лемурийците, са били

*Страничен вход със стъпала,
водещи към подземието*

изградени комплекси от кристални и златни сфери, пирамиди, конуси, кубове и други геометрични форми. Използвани са били знанията за Свещената геометрия в най-чистият ѝ и съвършен вид.

Пустата му свещена геометрия, от която нищо не разбрах!

- Учителю, случката с летящия човек, за която пише Софроний, има продължение. Преди години попаднах на интересно сведение, в което се описваше как през лятото на 1944 година по време на Втората световна война бойци от военна част, базирана в района на Карпатите, с изненада

наблюдавали летящ мъж в небето. Изненадата им била толкова голяма, че войниците дори не могли да реагират и да вземат оръжията си.

Игумен Гавраил, заинтересуван от този случай, се заслуша в разказа ми:

- Било следобед, времето тихо, на небето нямало нито едно облаче, когато от изневиделица се появил летящ човек. Бил мъж и летял с лице, обърнато към земята, с ръце, прибрани към тялото и изпънати крака назад, а на гърдите си имал прикрепена кутия, която изглеждала като метална. Летял на неголяма височина, около 80 - 100 метра, без да прави каквито и да е движения с ръце или крака. Мъжът не обърнал внимание на потресените бойци, загубили ума и дума, а продължил спокойно да лети и изчезнал в далечината. Видяното от бойците-очевидци било записано и засекретено...

Не по-малко впечатлен от очевидците на явлението бях и аз. Дори и сега, след като написах доста страници за различни летателни тела - НЛО, вимани и капсули, мога да призная, че освен откровенията на Софроний и материала от времето на войната не съм срещал други подобни сведения, описващи летене без помощта на самолет, парапланер или балон. Не ми беше известно дали лемурийците, атлантите и извънземните са се придвижвали по начина, описан от Софроний и бойците. Според мен, мъжът не би могъл да лети и да се придвижва в небето без помощта на двигателна сила и тази сила явно се е намирала там - в кутията, прикрепена към гърдите му. Откъде ли е долетял този човек, притежаващ такъв вълшебен апарат? От пещерите на Хималаите? От Шам- бала? Възможно ли е да е бил извънземен? Очевидците твърдели, че изглеждал като най-обикновен човек и с нищо не се отличавал от другите хора. Дори облеклото му било подобно на пилотските гащеризони, само че по-прилепнало към тялото му и със сребристосив цвят. Носел боне и пилотски очила...

И останах изненадан, когато игумен Гавраил ми каза:

- Уредът, прикрепен към гърдите на летящия човек, предизвиква олекотяване на материята, тоест и на тялото, което позволява на човек да лети на определени разстояния.

- Много бих желал да науча как се постига това оле-

котяване...

- Няма нищо по-лесно от това - отвърна с охота той. - Отговорът е прекалено лесен - по законите на Вселената!

- Това, че има Вселенски закони знам, но самите закони... Хайде, разкажи ми нещо повече за действието на уреда.

- Когато имаш такъв уред, прикрепен към тялото ти, летенето става лесно. Уредът има бутони, чрез които се включва система от енергийни полета, те влизат във взаимодействие с енергийното тяло на човека и така материята се олекотява. Придвижването във всички посоки - нагоре, надолу, напред и назад, става посредством навигационен лост, монтиран в долната предна част на уреда.

- Разбрах. Уредът включвал система от енергийни полета, те влизали във взаимодействие с енергийното тяло на човека и материята се олекотявала. Но какъв е бил този човек и откъде е притежавал тези знания?

- Той е представител на петата раса, но на тези от нея, които в далечните древни времена се оттеглили и заживели в подземните нива, в Долната Земя. Тези хора са имали и имат достъп до атлантските подземни бази, в които се съхраняват уреди, машини, техника, а и достъп до архиви, където са били оставени описания и указания за ползване на съхранената техника.

- Уредът от хората на Долната Земя ли е създаден?

- Бил е изработен от атлантите.

- Досега не съм срещал друго описание за такива кутии - уреди, които са предназначени за летене... Тези уреди запазени ли са?

- Да, има запазени в много атлантски подземия.

- Съвременният човек би ли могъл да ги използва?

- Да, би могъл, но ако притежаваше знанието за тях. Засега все още хората не биха могли да ги ползват. Изключение правят подземните хора, съхранили уменията и знанията, наследени от предците им. Забелязаните случаи са единични, тъй като подземните хора нямат право засега да общуват с другите хора, живеещи на повърхността на Земята. Те нямат право да им показват и разкриват знанието, получено от атлантите.

Не попитах кога ще можем и ние да се сдобием с тези необикновени уреди, защото знаех отговора: "След време, когато Преходът приключи и новите хора станат готови за тези знания, те ще им бъдат дадени."

ТАЙНСВЕНИТЕ ТУНЕЛИ. РУМЪНСКИЯТ СФИНКС

Отдавна е известно, че в Европа, а и по света, съществуват тунели, чийто произход и предназначения са трудни за обяснение. Още преди два века учени са успели да проникнат в някои от тунелите и са направили своите първи важни бележки за видяното. Оттогава досега са открити много тунели и подземия. Някои европейски държави просто са "надупчени" от катакомби, които са на дълбочина 20-30 метра. При това тунелите на някои места са свързани един с друг чрез допълнителни проходи. В резултат се получила гигантска подземна мрежа, простираща се от Шотландия, преминаваща под крайбрежието на Франция и достигаща чак до Турция.

Кой е изградил тази странна подземна система? Кога е била създадена тя? Тези въпроси и днес остават без отговори. Германският археолог Хайнрих Куш в една от своите книги предлага следната версия за появата на тунелите: доказва, че е възможно системата да е възникнала през каменната ера - преди повече от 12 хиляди години, защото повечето от тунелите, според него, са разположени непосредствено около местообитания на древния човек. Куш допуска, че в древността подземията са били много по-мощни. След време някои от сводовете се срутили. Освен това е било възможно други участъци все още да не са открити от археолозите.

Защо е било нужно да се прокопават тунели с такава грандиозна дължина? Според учените тяхното предназначение било просто - защита от многочислените врагове, към които трябвало да се прибавят и хищниците. Древните хора за известно време се криели в тези катакомби. Но не може да се говори, че тези тунели са били място за постоянно живеене.

Тайнствените
тунели

Мнозина обаче се съмняват в изводите на германския учен. Според тях е невъзможно тунелите да са били прокопани в каменната епоха. Опонентите на Куш са на мнение, че тези тайнствени подземия и тунели са създадени далеч по-късно, пише сайтът Taipi.com. Допусна се и версията за хилядолетната история на катакомбите. Доказателства обаче не са намерени нито в полза на версията на Куш, нито на неговите противници.

Появиха се дори такива екстравагантни версии като тази, че всички тунели са прокопани от джуджета, за които толкова много е разказвано във фолклора на народите, а и в приказките. Австрийците даже наричат тези тунели дупките на джуджетата. Версията сякаш намира своето потвърждение в диаметъра на тунелите - 70 сантиметра, което пасва на придвижването на тези приказни същества. Над версията можехме и да се посмеем, ако не съществуваха странни съединяващи проходи, чийто диаметър всичко на всичко е 40 сантиметра. Да се промъкне човек с обичайни размери през тях едва ли е възможно.

В нито един исторически документ не се е споменавало за тунел с такъв диаметър. Възможно е тунелите да са били голяма тайна, пазена изключително строго. Отговорите на всички въпроси предстоят да бъдат дадени. Споровете около подземните тунели не за мълкват нито сред учените, нито сред любителите на загадъчното...

- Как ще замлъкнат споровете, когато не си изяснил нещата? - подкачи ме игумен Гавраил, щом свърших с прочита за тунелите. - Нали си любител на загадъчно- то... Хайде, какво чакаш, питай!

- Учителю, прочетох ти всичко, на което трябва да се отговори. Нужни са ми твоите отговори. Например от

кого са били прокопани тунелите, преди колко години, с каква цел и...

- Добре, добре - махна примирително с ръка той.

- Ще ти кажа, че тунелите под земята с диаметър от 40 до 70 сантиметра са много по-древни от предполагаемата датировка отпреди 12 000 години. А от кого са били прокопани, трябваше да знаеш. - Погледна ме строго и добави: - От последните атланти. С каква цел ли? Целта е широкоспектърна - да бъдат проследявани енергийните параметри на различните потенциали в подземните градове и бази. Те са прокопани от преди около 22-23 хиляди години. Ясно ли ти е вече предназначението им? - Кимнах, а той продължи отговора си: - Специални капсули, които на борда си са имали апаратури, проследяващи и записващи различните показатели на енергийните стойности и измервания, са пътували в тези тунели.

Благодарих тѝа игумен Гавраил и тръгнах да се поразходя в горичката до манастира. Беше един от най- хубавите годишни сезони - края на лятото и началото на есента. Горещините са преминали, а слънчевите лъчи са налели със сладост и изпълнили с живот гроздето, царевицата и слънчогледа, все още има чудесни дини, пъпеши, праскови и сливи, започваше и царството на крушите. Кестените бързаха час по-скоро да се откъснат от клоните и падайки на земята се освобождаваха от зелените си таралежови обвивки, за да покажат лъскавите си кафяви плодчета. Зелените листа на дърветата вече пожълтяваха и постепенно се обагряха в керемиден цвят, горите се превръщаха в пламтящи факли, когато ги огрееше слънцето. Тревата бе все още зелена, земята суха и само полъхът на вятъра понякога носеше мирис на шума.

Харесвах да съм в крепостта през есента. Това е времето, когато манастирът беше най-посещаван. Хората идваха през деня и преди да настъпи нощта се връщаха по домовете си. Е, понякога идваха някои, които оставаха...

Този късен следобед в манастира дойдоха гости. Бяха петима, водеше ги старият ни познайник бай Стоян. Екипирани в ловджийски камуфлажни облекла, носеха обемисти раници на гърбовете си с навити на рула спални чували и закачени на раниците манерки за вода - човек би

помислил, че са тръгнали да убиват глигани. Липсваха пушките, ала носеха патрондаши около кръста.

"Четата" спря пред черквата, освободи се от раниците и "четниците", все напети юнаци над петдесетте години, започнаха да се здрависват с игумен Гавраил, Димитър и Георги, излезли да ги посрещнат. Не познавах новодошлите освен бай Стоян, който се оглеждаше и щом ме видя, започна да ми ръкомаха да се присъединя към групата. Побързах да се ръкувам със стария познат, а той ме представи на приятелите си - професор Иванов и професор Тошев, доцент Салчев и доктора на науките г-н Минчев. Поради известни и понятни за разбиране съображения, промених в книгата имената на гостуващите. Сметох за уместно все още да не разкривам истинската им самоличност и техния интерес към окултното... Бяха идвали и друг път да ловуват в района. Познавах се с игумен Гавраил и братята и щом се освободиха от тежките раници, побързаха да извадят от тях маскировъчни войнишки платнища, разстлаха ги върху земята и седнахме върху тях. След миг от раниците им се изсипа рога на изобилието: печени пъдпъдъци, варени яйца, шарена сол, шише ракия, домати, зелен лук, краставици, печен заек, питки хляб, бяло кехлибарено грозде и разговорите тръгнаха...

Игумен Гавраил и братята монаси опитаха от всичко, а "четниците", както ги бях кръстил, и аз бавно и методично продължавахме да си похапваме от богатата трапеза. По време на разговора разбрах, че са били на лов за диви свине, размножили се неимоверно много и от тях пострадали нивите с картофи и царевиците, навлизали в селските дворове и се наложило да бъдат отстреляни, макар сезонът за лов да започваше в началото на октомври. Пушките ги оставили в ловното стопанство... По всичко личеше, че се бяха приготвили да останат в манастира и да пренощуват тук.

Този път не чакахме покана да запалим вечерния огън. С братята Димитър и Георги набързо донесохме дърва, струпахме ги и старшият по обредните огньовете, тоест аз, поднесох запалената клечка кибрит и след минути пламъците се извиха към небето за радост и удоволствие на гостите.

Ето, дойде ред и на въпросите...

- Игумен Гавраиле - заговори с басовия си глас професор Иванов, - наскоро прочетох книгата "Подземните тайни на румънския сфинкс" на издателство "Паралелна реалност", сюжетът на която има известно сходство с поредицата "Тайните подземия на България" на г-н Миланов - кимна ми свойски, усмихна се доброжелателно и продължи. - Първоначално книгата е била отпечатана в САЩ като отделни фантастични разкази, а впоследствие са издадени и в Румъния, но вече като цяла книга. Искам да те попитам дали си запознат с написаното в книгата за сфинкса и това отговаря ли на истината?

Игумен Гавраил погледна към мен - бях чел тази книга и заедно с Учителя коментирахме съдържанието ѝ. Въпросите, които бяхме разисквали, сега се повтаряха, но вече от друг човек...

- Имам представа за съдържанието на книгата - отговори игуменът. - Що се отнася до каменния сфинкс, няма съмнение, че той е дело на човешки ръце. Сътворен е преди 12 000 години от расата на отиващите си атланти.

- А под румънския сфинкс има ли подземия? - отново попита професор Иванов, бръкна в раницата си, извади пакет цигари, размисли и ги прибра обратно.

- Да, има! - потвърди игумен Гавраил. - Има подземие, подобно на това под египетския Сфинкс, в което също се съхраняват архиви, материални ценности, уреди, техника, транспортни средства, енергийни уреди, принадлежали на отиващата си раса.

- А подземна база? - продължи да се интересува професор Иванов, загледан в игривите пламъци на огъня.

- Има и подземна база - с охота отговори игумен Гавраил. - В тази база се извършвали лабораторни изследвания и различни опити.

- Кой е извършвал изследванията, игумен Гавраиле? - намеси се доцент Салчев и с небрежен жест на показалеца побутна нагоре очилата си, смъкнали се към носа му. - Представители на извънземни цивилизации ли?

В тъмнината на небето заблещукаха милиарди светове. За миг настъпи тишина, в която ясно дочувах шум-ното дишане на седящия до мен професор Иванов.

- Да, от представители на извънземни цивилизации.

Докторът на науките г-н Минчев, който рядко вземаше участие в разговорите, изведнъж оживя:

- Игумен Гавраиле, да те попитам дали в подземието и в базата на извънземните под сфинкса ще може някога да се влезе?

- Все някога, да! - отговори с повишено настроение игуменът.

- Искам да изясня още един въпрос - намеси се професор Иванов, чиито баритонов глас имаше необикновена вибрация и кучетата, които се бяха се присламчили до игумена, наостриха уши при всяка негова дума.

- В книгата "Подземните тайни на румънския сфинкс" се отделя изключително внимание на извънземна подземна база, в която са проникнали румънски и американски военни...

- Мога да потвърдя, че наблизо до сфинкса има подземна база и лаборатория на извънземни, в която се извършват различни дейности.

- И там е проникнато?... - учуди се професор Иванов, а кучетата отново наостриха уши.

- За съжаление в подземието, а също така и в базата на извънземните не се допускат представители на петата раса.

Думите поохладиха ентусиазма на професора и той разтвори безпомощно ръце.

- В книгата се твърди, че там работят румънци...

- Там не работят румънци, професоре! Подземната база и лабораторията на извънземните функционират и днес. Но няма хора от нашата раса.

- Плод на фантазия ли са описанията в книгата?

- А какво е твоето мнение, професоре?

- Мисля, че извънземното същество, малкото човече с необикновените способности, е измислен герой. Уверен съм, че историята е почерпена от древни сведения...

- Книгата е комбинация от контактърска информация и логични догадки на изследователите.

- А имали ли достъп дотам?

- Професор Иванов, пак Ви отговарям, че достъп дотам все още не е разрешен за представители на нашата пета раса. И ще добавя още нещо - подобни подземия са

свързани с други големи подземия, намиращи се на близките територии до Румъния.

- С подземия на територии в България?

- Да, професоре, сфинксът в Румъния е свързан с подземия, намиращи се на територията на България.

Професор Иванов поклати разбиращо с глава и отново затърси цигари в раницата. Отказа се от намерението си, сви примирено устни и се обърна към нас:

- Намират се исторически сведения, в които се споменава за наличието на четири сфинкса по света. Единият е в Египет, вторият, както потвърди игумен Гавраил, е този в Румъния, а останалите? - направи дълга пауза, но все пак продължи. - Много ще е интересно, ако и в нашата страна се открие подобен сфинкс.

- Няма да се открие! - отвърна с усмивка игуменът. - И за уточнение ще кажа, че сфинксовете в света не са четири, а седем. По един на всеки от континентите, съществуващи сега. - Направи малка пауза, наведе се напред, намести краката си към огъня, изправи гръб. - Под всеки един от тях има подземия, свързани с историята на атлантите. И още едно допълнително уточнение искам да направя, а именно, че освен основните седем сфинкса има и други, по-малки, изградени през различни епохи и с различни предназначения. Някои от тях са изцяло разрушени, други са под водата, а трети - все още не са открити.

Разкритието на игумен Гавраил накара гостите да размишляват и на светлината на огъня видях замислените им лица.

- Дали... - обади се тихо докторът на науките г-н Минчев, но замълча, премисли нещо и неуверено продължи: - Игумен Гавраиле, възможно ли е всички сфинксове по света да са свързани помежду си?

- Не, не е възможно, тъй като и основните сфинксове не са свързани помежду си. Но сфинксовете и подземията под тях, както вече казах, са свързани с големи и значими подземия или подземни бази, намиращи се на съседни територии.

Професор Иванов се обади:

- Има ли възможност да се идентифицират държавите, в които са изградени сфинксовете?

- Да опитаме... - съгласи се игумен Гавраил и започна да изброява: - Сфинксът в континента Африка се намира на територията на Египет. За Европа - в Румъния. За Азия - в Индия. За Северна Америка - в Канада. За Южна Америка - в Аржентина. За Австралия - в Южна Австралия. И за Антарктида - близо до полюса.

Захладя, звездите усилиха блясъка си, небето сякаш стана по-светло и придоби особено излъчване. Лека-полека се премесихме по-близо до огъня, където червеникавите му пламъци обвиваха останките на догарящите дървета и те се изпълваха със светлина. След това се разпаднаха с лек пукот и се превръщаха в жар...

Наближаваше полунощ, време бе за почивка, а любознателността на гостите не преставаше, затова реших да напомня, че е време да прекратим с въпросите. На светлината на искрящата жарава се опитах да различа стрелките на часовника си и това даде резултат.

Гостите се поразмърдаха, започнаха да се оглеждат за спалните си чували, а професор Иванов от името на групата благодари на игумен Гавраил за всичко, което им бе казал и помоли да зададе още няколко въпроса. Игуменът се съгласи и професорът, без да се бави, започна с въпросите си:

- Винаги се говори най-вече само за една пирамида, Хеопсовата. Но нали и другите две пирамиди, по начин на изграждане и значение, са като Хеопсовата? И те ли имат подобаваща роля и значение като нея?

Игумен Гавраил потвърди с глава казаното от професора и обясни:

- Двете пирамиди около Хеопсовата пирамида са изградени по аналогичен начин и представляват уникални енергийни съоръжения - източници, информационни канали, генератори. Под всяка една от тези пирамиди се намира подземие с коридори, зали, ниши, в които се съхраняват различни уреди, ценности, ръкописи, кристали. Пирамидите, образуващи един пирамидален комплекс, са свързани по между си, което означава, че те директно или индиректно са свързани и със Сфинкса.

- Игумен Гавраиле - подех аз, - мога ли да попитам...

- Откога чакам този момент... - засмя се той. - Питай.

- Игумен Гавраиле, дълго време съм се мъчил да разбера

какво означава или изразява думата "пирамида" и все не мога да достигна до истината. Правил съм какви ли не комбинации и... В началото приемах, че "пи", може да означава 3.14, че "ра", да е радиус, "ми" да е милиард, "да" възможна далечина. Явно не е това. Ти какво би ми казал?

- Думата "пи ра ми да", разглеждана от призмата на Свещената вселенска геометрия и взаимовръзките, изградени от различните енергии, обозначава и пояснява енергийни стойности, използвани посредством основните геометрични константи и величини, вплетени в общото цяло, изграждащо Абсолюта, който дава по уникален начин спецификата на отделното като единица, която от своя страна, чрез свещените закони, се приобщава към Цялото на Абсолюта.

Казаното от игумена със сигурност бе точно, но от обясненията му за Свещената вселенска геометрия нищо не проумях...

Игумен Гавраил се изправи, пожелахме си спокойна нощ с гостите и бавно се отправихме към спалните помещения.

ШУТКАЛЕ

На следващия ден в късния следобед, когато денят започна да се подготвя за настъпващата нощ, бай Стоян отново се появи в манастира, придружен от други двама ловци.

Разговорите отново се завъртяха около лова на дивите прасета, но днес държането на бай Стоян ми се видя доста странно. Седеше неспокоен, слушаше разсеяно разговорите и гледаше някак напрегнато игумен Гавраил, сякаш искаше да му подсказе нещо. Какви ли несгоди терзаеха сега търсача на съкровища? Изведнъж се досетих - нямаше запален огън в чест на бай Стоян и новите му приятели и той се чувстваше пренебрегнат. Сигурно съпоставяше вчерашното гостоприемство към професорите с днешното си посещение и затова настроението му бе нулево. Погледнах към игумен Гавраил, той ми кимна - беше уловил мислите ми и след десетина минути имаше и огън.

И веднага забелязах как настроението на бай Стоян се подобри. Той стана весел и се обърна се към мен:

- Докторе, можеш ли да ми кажеш дали е възможно с един куршум едновременно да се улови дива свиня в

главата и в задния десен крак?

- Не виждам как може да стане това, бай Стояне - отвърнах след кратък размисъл. - Невъзможно е!

Бай Стоян се засмя, заръкопляска с ръце, после посегна, взе чашката с ракия и каза наздраве, отпи глътка, обърна се към мен и със самодоволна усмивка рече:

- Може, може, докторе... - видя, че внимателно го слушам и поучително добави: - С един куршум може да се убие диво прасе, когато е седнало и със задния десен крак си чеше по главата... - и прихна да се смее.

Не се сетих за такава нагласа при стрелбата, трябваше да помисля преди да отговоря, тъй като самият въпрос провокираше.

- Съгласен съм, бай Стояне. Не прецених ситуацията.

- Е, да знаеш, че още много има да учиш от по-възрастните. Слушай, докторе, защо не вземеш да ни разкажеш нещо от твоята практика като криминален инспектор, какъвто си бил? Нещо по моята част. Знаеш за какво говоря. Ще ти бъда благодарен - погледна ме умолително, с ръка описа кръг около насядалите и добави: - На всички ще ни бъде интересно, нали така? Хайде, моля те.

- Бай Стояне, нямам голям опит - опитах се да отклоня молбата му, но той продължи да ме гледа умолително. - Добре де, но да знаеш, имам участие в разследването само на няколко по-тежки криминални престъпления, извършени от иманяри.

- Та точно това искам да разкажеш. Моля те, приятел - събра ръце в молитвен жест пред гърдите си и зачака.

- Не знам колко интересен ще ви се стори случаят, в който имах участие... - започнах аз и се огледах за подкрепа, но не я получих и реших да разкажа за Шуткале...

Огньят гореше в звездната вечер, осветяваше с игриви пламъци лицата ни и пазеше телата ни от хладината на нощта. Върнах се назад в спомените си и отново се вживях в работата на предишната си служба...

След сутрешната оперативка се прибрах в "кабинета" си и още от прага видях върху бюрото ми купчинката ежедневна "поща" Затворих вратата, дръпнах стола, седнах зад бюрото си и се приготвих да разгледам подадените молби. В стаята

един по един се завърнаха от оперативката и тримата ми колеги, с които работехме заедно - далеч по-опитни и по-възрастни от мен, всеки забързан да се запознае с оставените писмени материали за произшествията в неговия район.

Посегнах към първата преписка с поставена резолюция върху нея от началника на управлението, но не успях да прочета указанието - телефонът иззвъня. Дежурният офицер ме уведоми за посетителка на име Дора Каменова, която искаше да разговаря с оперативния работник, отговарящ за района, в който живееше.

Слязох в приемната, където десетина души стояха в очакване да бъдат повикани в съответните служби, и попитах за Дора Каменова. Към мен се приближи ниска жена на около петдесет и пет години, облечена в тъмно синьо яке, която пристъпи плахо. Вдигна глава към мен и във воднистосините ѝ очи видях отчаянието, което я бе обзело. Направи усилие да говори, но не успя да каже и дума. Устните ѝ потръпнаха, тялото ѝ се разтърси в нервен гърч, сълзите потекоха по лицето ѝ. Побързах да я поведя по стълбите към втория етаж, където бе стоята ни. Настаних я да седне на стола пред бюрото, седнах зад него и посегнах към бутилката с минерална вода. Налях вода в пластмасова чаша и внимателно я подадох на жената. Тя пое чашата с треперещи пръсти, кимна ми стеснително за благодарност и започна да отпива на малки глътки. Търпеливо изчаках да изпие водата и когато остави празната чаша на бюрото, я помолих да ми разкаже какво ѝ се е случило.

Трябваше да изминат няколко минути преди жената да успее да се съвземе и през сълзи и хълцане ми разказа, че от десет дни съпругът ѝ не се е прибирал в дома им. Това никога досега не се бе случвало. Пътувал често из провинцията за стока, но е отсъствал от къщи най-много три-четири дни и винаги се е прибирал. Бил шофьор в завод, съкратили го и той се преквалифицирал като прекупвач. Купувал зеленчуци, плодове, картофи и зареждал сергия на пазара. Понякога носел по-голяма сума пари в себе си и тя се притесняваше, че съпругът ѝ може да е бил нападат, ограбен и убит. Страхуваше се и дали не е катастрофирал с пикапа, който карал, и тъй като отникъде не получила

сведения за мъжа си, потърсила помощта на полицията.

Записах нужните данни - името на съпруга, рождената дата, с какво е облечен, марката и номера на пикапа, домашния им адрес, телефон и след като я изпратих с обещание да разбере какво се е случило със съпруга ѝ, се заех да разгледам преписките, нетърпящи отлагане...

Късно следобед успях да прочета бюлетините за извършените произшествия през последните десет дни от изчезването на Йордан Петков Каменов, направих справки и за транспортните произшествия, издирвани коли, сигнали за постъпили лица в болници вследствие на наранявания, нападения, но не постигнах никакъв резултат.

Лицето Йордан Петков Каменов нямаше криминал-но досие, не открих каквато и да е регистрация за извършено нарушение от негова страна. Видях снимката от личната му карта, сравних я със снимката на шофьорската му книжка и изготвих описанието, което да послужи при издирването му. Получих разрешение от прокуратурата да обявя лицето за централно издирване и пузнах съобщението в бюлетина за реализация. Не за първи път издирвахме лица - понякога безследно и безвъзвратно изчезнали, друг път заминали зад граница, трети бяха открити живи, други отвлечени и убити, самоубили се, обесили се, хвърлили се от високо, отровили се и какви ли не още случаи...

До третия ден няха положителен резултат в издирването на лицето и колата, затова се запътих към дома на Дора Каменова да събера още сведения за съпруга ѝ. Тя живееше на улица "Хан Крум", в стара триетажна кооперация на партерния етаж.

Беше края на месец септември, времето бе сравнително топло, денят - слънчев, а от двете страни на тротоарите на улица "Хан Крум" бяха паркирани коли. Да се чуди човек откъде да мине - по-добре беше да вървиш по пътното платно, вместо да се промушваш между неправилно паркираните коли. Глоби за неправилно паркиране? Да, но къде бяха обществените паркинги, подземните гаражи?

Позвъних на вратата, чух шум от прахосмукачка, после шумът спря и женски глас попита: "Кой е?" Казах името си, вратата внимателно се полуотвори и оттам надникна плахо Дора Каменова. Погледна ме за миг и впери тревожно очи в

очакване. Явно по лицето ми отгатна, че не нося лоши новини и разтвори широко вратата. Покани ме да вляза, пооправи с ръка косата си и зачака. Казах ѝ, че издирването досега не е дало резултат и затова се налага да поговорим. Тя се засуети, побърза да прибере прахосмукачката в другата стая, а в това време аз огледах хола. На лявата стена имаше дървен шкаф с резбовани вратички в тъмнокафяв цвят, върху който бяха поставени две миниатюрни старинни бронзови статуетки на римски воители, пожълтяла снимка на мъж и жена в овална рамка, икона на Богородица, малък бронзов свещник. На стената над шкафа беше окачена картина с изглед от рилските езера. Върху поставка в дясно от шкафа работеше телевизор, чиито звук бе изключен, а близо до него стоеше малка дървена етажерка с книги. Маса, четири стола, стар кожен диван - това бе цялото обзавеждане на хола. Г-жа Каменова ме покани да се настаня на дивана, а тя седна срещу мен на стол и зачака с нетърпение въпросите.

Интересувах се за характера на съпруга ѝ, за близките и приятелите му, за местата, където би могъл да отседне или посети.

Жената, макар и притеснена, ме слушаше внимателно и бързаше да отговори на зададените въпроси. Каза, че съпругът ѝ винаги носел в себе си мобилен телефон и ѝ се обаждал, когато оставал да нощува някъде. Описа съпруга си доста подробно - не висок на ръст, със слабо продълговато лице, черни очи и плешив. Това вече го знаех от снимката му. Тя добави, че е здравеняк, пъргав и не особено сговорчив. Малко бил подозрителен и не правел с всеки човек приятелство. Имал много познати, но те били предимно производители, които го търсели за продажбата на стоката си, а близки приятели почти нямал. Нямали деца...

Привърших с въпросите, изправих се и преди да изляза от хола се спрях пред шкафа с миниатюрните бронзови воители и се загледах съзнателно в тях.

- Те са талисманите на съпруга ми - поясни тя. - Мре да притежава такива вещи, а пари за подобно удоволствие няма. С моята счетоводителска заплата и неговата търговия не ставаме за колекционери.

- Скъпо удоволствие - съгласих се аз. - Когато човек

пътува из страната се запознава с много хора, чието хоби са старинните предмети. Ако човек не може да купи нещо от тях, то поне търси да ги види.

- Ами, търси - троснато отвърна жената. - Досега нищо не е донесъл освен тези две бронзови статуетки. Дори и не съм го питала откъде ги е купил и за колко лева. Не дава и дума да се продума по тези въпроси. Това е хобито му. Пари няма и това го прави понякога заядлив. Инак е добър, работохолик е и в къщи не остава без работа. Все нещо майстори, все нещо прави, поправя.

Сбогувах се и тръгнах към полицейското управление. Имах и други задачи...

След седмица полицейски патрулен хеликоптер бе открил червения пикап, оставен недалеч от село Ситово, встрани от пътя. Колата бе намерена без шофьор и празна. Отпечатьците, снети от волана и каросерията на колата, бяха изпратени за обработка и изследване в София.

За втори път посетих апартамента на Дора Каменова заедно с колега-специалист, който работеше в отдела по дактилоскопия. Снехме отпечатьци от лични вещи на г-н Каменов. Обстановката бе тягостна, ала таяхме надежда, че съпругът бе все още жив...

Пръстовите отпечатьци, оставени по колата, съвпаднаха с пръстовите отпечатьци, взети от дома на г-н Каменов. Питам се, какво ли се бе случило с водача на пикапа? Отвлечен, ограбен, убит и заровен някъде?

По време на разследването бях включен към групата за тежки криминални престъпления и заедно с по-опитните колеги заминахме за село Ситово, до град Пловдив. Посетихме мястото, където бе открит пикапът. Колата беше прибрана от полицията и щателно изследвана за скрити в нея вещи и предмети. Не бе открито нищо съмнително, което да ни наведе на някаква следа. Задавах си въпроса какво е търсил Каменов в района? През този сезон тук можеше да се изкупуват само орехи, а орехите още не ставаха за беритба. Преди да замина за Ситово слушах прогнозата за времето и предвидливо си бях взел коженото яке и обул кубинките. Прогнозата излезе вярна, денят се оказа ветровит, с навъсени облаци, носещи се из сивото небе.

Оглеждах все още мястото, където бе открит пикапът на

Каменов и реших да пообиколя наоколо. Възможно бе да открия изпуснат случайно предмет, смачкан фас или празен пакет от цигари. Винаги се намира нещо край изоставена кола. Бавно тръгнах по жълтеещата трева. Почвата бе суха, знаех, че трудно щяха да се намерят човешки следи върху нея. Де да бях индианец следотърсач... Вървах и се ядосах на пропуска, който бяха допуснали колегите ми - не бяха взели куче следотърсач. Тогава може би щяха да открият и шофьора на колата. Макар и със закъснение, колегите ми се обадиха в окръжното управление на МВР и помолиха да се доведе куче...

Вятърът изведнъж духна с такава сила, че се принудих да придържам с ръка баретата на главата си, за да не я отнесе. Малко по-късно напорът му спря, а облаците започнаха да се поразреждат.

Вървах и си мислех за Йордан Каменов. Той неслучайно бе дошъл в това село. Още в началото, когато посетих съпругата му, ми стана ясно, че бе от хората, които издирваха съкровища. Да, беше иманяр, който не споделяше с жена си къде ходи и какво върши. Не се различаваше по характер от други иманяри, които не доверяваха на близките си своите иманярски по-хождения. А селото, в което бе пристигнал Каменов, си заслужаваше да бъде посетено. Бях прочел в енциклопедията, че историята на село Ситово бе датирана на повече от две хилядолетия. В древността тук са живели траки от племето беси, които издигали крепости на трудно достъпните скални образувания в местността Шут. Знаех за пещерите, за Ситовския надпис, открит през 1928 година от археолога д-р А. Пеев край връх Шутград, за иманярските набези в района.

Заедно с колегите от Пловдив тръгнахме из полето да търсим някакви следи от изчезналия шофьор. И сякаш напук нищо не откривахме. А друг път, без да издирваме каквото и да било, пред погледа ни изскачаха десетки сведения за преминали преди нас хора - захвърлени найлонови торбички, пластмасови шишета от минерална вода и газирани напитки, консервни кутии, вестници, фасове и всякакви боклуци, оставени от любителите на чистата природа.

Достигнахме подножието на скалните образувания на

каменистия Шутград, наричан от местните жители Шуткале. Много легенди имаше за тези труднодостъпни скали. Разказваха за древно светилище и тайни подземия под крепостите, където били скрити съкровища...

Имахме време да се изкачим по стръмните скали, но небето се забули отново с тъмносиви буреносни облаци, те застанаха настръхнали над Шутград и спуснаха дъждовна пелена над него. След минута дъждът обилно ни заля и пропъди от мястото...

Погледнах смълчаните силуети на приятелите около огъня и си дадох сметка, че нищо досега не им бях казал. Просто за броени секунди се бях върнал назад във времето.

Безсмислено бе да ги запознавам със способите на криминалното разследване, както го правят филмите, излъчвани по телевизията, учейки бъдещите извършители на престъпления за начините, по които криминалистите разкриват случаите на убийства, въоръжени обири, грабежи и им се показва как да не правят грешки и как да се предпазят. О, колко добри и безценни уроци! Драги престъпници, не постъпвайте по този начин, не допускайте грешките, които ви показваме, защото ще ви хванат! Учете се от нашите филми.

Чудя се дали пък съзнателно не се правят тези показни уроци? Кому са нужни подробните и нагледни обяснения за това къде точно е сбъркал престъпникът (какво не е трябвало да прави) и как би следвало да постъпи, за да не оставя следи, тоест какво е трябвало да направи, за да не бъде хванат!

Разказах на компанията около огъня с няколко думи за изчезването на Каменов, за откритата до Ситово кола и започналото издирване. Бай Стоян щом чу, че става въпрос за Шуткале, плесна с две ръце от възторг и очите му светнаха като на котка в тъмнина. Продължих със случая в Шуткале.

На следващия ден подновихме търсенето с помощта на следово куче, което ни заведе до широка пукнатина в скалите и там се спря. Пукнатината бе около метър и двадесет широка и от нея се носеше зловонен мирис. Бяхме предвидили, че може би ще се наложи да се спуснем в някоя пещера и носехме въжета и електрически фенери.

Придружаваха ни и двама опитни спелеолози, които не се поколебаха и побързаха да се спуснат в пукнатината. След цели двадесет метра достигнаха дъното. В това време ние огледахме около процепа и установихме, че други преди нас също са слезли долу - по скалата имаше дупки, в които търсачите на съкровища бяха забивали клинове, за да придържат въжетата, с които са се спускали.

- Какво откриха долу? - попита бай Стоян, като не успяваше да сдържи любопитството си.

- Трупът на шофьора... - отвърнах аз. - Миризмата идваше от него. И въжето с клина, който се бе изтръгнал от скалата.

- Как ли не! - реагира бурно бай Стоян и размаха ръце. - Не, че е невъзможно клинът да се изтръгне, възможно е, ама при други обстоятелства... Това ми намира свъра на нещо друго. Ще изляза прав, нали?

- Прав си, бай Стояне - поклатих глава аз. - Зададохме си въпроси по този случай и...

- И какво решихте? - продължи да пита той.

- Допуснахме, че на произшествието е имало поне още едно лице или пък са участвали и повече.

- Някой го е направил съзнателно! Убил е човека! - рече категорично бай Стоян и продължи да ме разпитва: - Нищо ли не е носил? Ами може и да е носил, но не го е дал на тези, които са стояли горе, на тия дето са го изтеглили и затова са го убили. Тогава там, долу, би трябвало да е останало нещо...

- Долу нищо не е открито - отвърнах аз. - Ако убитият е носил нещо, то е било взето. Но чакай да продължа, ако така ме прекъсваш и разпитваш и до утре няма да мога да ви разкажа за случая.

Бай Стоян промърмори нещо извинително под носа си, размърда крака, нагласи се още по-близо до огъня и онемя, загледан в мен.

- От издирването се установи, че заедно с шофьора Каменов в Шуткале е бил и Пенчо Найденов, който преди десетина години е излежал двадесетгодишна присъда за убийство.

- И къде е сега този чешит? - скокна на крака бай Стоян и размаха ръце. - Хванахте ли го? Призна ли какво е сторил?

Какво е взел от клетия човек?

- В затвора е. Призна си всичко. Нямаше как да се оправдае. Колкото и да разправяше, че не познава убития, нямаше как да отрече, че е говорил с него предишния ден по телефона. Знаете как стават тези проследявания на телефонните разговори. Освен това намерихме в дома му вещи, принадлежащи на убития.

- Прощавай, все пак защо го е убил? - развълнуван не спираше да пита бай Стоян. - Злато ли са търсили? Намерил го е и затова...

- Убитият е притежавал няколко сребърни листа, върху които хайдутите отбелязали местата, където са заровили злато. Едно от тези места бил и Шутгард. Дватама - Каменов и Пенчо, ходили на няколко пъти до посоченото място, където е имало светилище, и накрая успели да открият цепнатината, от която трябвало да проникнат по-надолу. Трябвало да ви кажа, че ако не бе следовото куче, ние едва ли бихме могли да открием тази цепнатина. Тя бе почти незабележима, закриваха я други скали и оставаше неизвестна за всички, изкачили се на Шутград.

Бай Стоян разтвори ръце, готов отново да пита, но игумен Гавраил му направи знак да замълчи и той тихичко седна. Знаех какво ще пита, затова продължих:

- Според указанията, дадени в сребърните описи, Каменов, с помощта на Пенчо, се спуснал през процепа в подземната пещера и открил една дървена кутия, поставена в ниша в пещерата.

- Със злато ли? - извика бай Стоян, погледна игумен Гавраил и засрамен млъкна.

- Носел е на гърба си раница, в която сложил кутията - поднових разказа си. - Пенчо Найденов не мислел да дели намереното с когото и да е и предварително взел мерки богатството да остане само за него. Той започнал да изтегля Каменов, но когато шофьорът доближил отвора, Найденов го запитал какво носи в раницата. Каменов му отговорил, че е взел дървена кутия, но не знае какво има в нея, защото е закована. И това бил решителният миг - Пенчо пуснал въжето, а Каменов паднал на дъното...

- А кутията? - не се сдържа бай Стоян. - Намерихте ли кутията?

- Намерихме я в убиеца. В нея имаше биволски рог.
- Биволски рог? - възкликна бай Стоян, невярващ на думите ми. - И за този рог е бил убит човек?
- Не за рога. Убиецът е предполагал, че раницата е пълна със злато. А вместо злато намерил дървена кутия, в която имало рог, чиито отвор бил запушен със смола. Той отстранил смолата и в този рог намерил парче кожа, навита на руло, изписана с глаголица, която не можал да разчете.
- А така... - скърши ръце бай Стоян, погледна умо-лително игумен Гавраил, видя сдържаната му усмивка, разбра, че няма да му направи забележка, и подхвана:
- А вие успяхте ли да разчетете това, което е написано? Нали имаме специалисти - учени по разчитане на глаголицата?
- Не успяхме. Написаното представляваше смесица от няколко вида глаголическо писмо. Предполагахме, че на кожата е било посочено мястото, където е преместено търсеното съкровище. Но не можахме да разшифроваме текста. Написан е на непозната глаголица.
- Добре де - отново поде бай Стоян, - как онзи чешит е слязъл долу да вземе раницата на убития? Да не би да е имало и друг с него? Нали трябва ново въже...
- Още на другия ден след убийството Пенчо се върнал на мястото като носел въжена стълба, направена от въжета на бракувани парашути, и се спуснал до убития. Взел от него раницата с дървената кутия, две хиляди лева, които Каменов е носил със себе си, и ножа му, след което се изкачил обратно на повърхността...
- Тази нощ разговорите продължиха дълго. Огнят изгасна, ловджиите, покрити с одеяла от манастира, заспаха върху маскировъчните си платнища...
- На следващия ден бяхме останали сами с игумен Гавраил и аз го попитах за Шуткале. Той очакваше въпроса ми и побърза да обясни:
- Михаиле, Шуткале е многопластово подземие, в което на няколко нива са разположени подземни градове и лаборатории. Те са изградени през различни епохи от представители на други цивилизации, както и от земни раси. Днес те не функционират.
- Лаборатории... за какво, Учителю?

- Виждам една от тези лаборатории, свързана чрез широк тунел с големите лаборатории на извънземни цивилизации, следящи дейността на земното ядро и работещи с неговите потенциали. В лабораторията под Шуткале, през тунела, се доставяли необходимите потенциали от земното ядро за нуждите на генната банка, разположена в едно от нивата на подземие. В банката са разработвани генни модификации от учени на различни извънземни цивилизации. В останалите лаборатории са извършвани други научни експерименти и разработки. Подземните градове отдавна не функционират с изключение на един, който е разположен дълбоко под земята и се обитава от работещите в генната банка и лабораториите.

- А в по-горните пластове на подземие под Шуткале какво има?

Игумен Гавраил се постара да прикрие насмешливата усмивка, която издайнически се появи на лицето му.

- Там, естествено, те очакват съкровищници от различни епохи, но са недостъпни за сега... - побърза да охлади желанието ми той.

- Така и предполагам, обаче знам, че подземие под Шуткале има няколко входа.

- Да, наистина има няколко входа... - призна той. - Един от входовете се намира в пещера до село Ситово. Но всички са забранени за достъп.

Засмях се и казах:

- Ще чакам!

ЗЛАТНИТЕ ПЛОЧИ С ДОРИЙСКА ПИСМЕНОСТ

Заинтересувах се от едно кратко съобщение и то ме накара да потърся още сведения и да поработя върху него:

"През 1875 година, докато се строел замък Пелеш за румънския крал Карол I, било открито дорийско съкровище. Сред предметите били намерени и 200 златни плочи, съдържащи надписи с дорийска писменост. Когато Карл I видял плочите незабавно издал заповед да бъдат разтопени, като не дал възможност да бъдат преведени.

Някои от работниците успели да копират всички плочи върху олово, които доскоро се пазели в Румънския музей."

Първата ми задача бе да намеря материали за този не толкова древен замък Пелеш, разположен на средновековния път, свързващ историческите области Трансилвания и Влахия, който се намирал в подножието на Карпатите, недалеч от град Синая в Румъния.

Румънският крал Карол I (1839- 1914 г.) през 1872 година закупил около 5,3 кв. км земи за лов и строеж на лятна резиденция. Немският архитект Йохан Шулц представил проект за бъдещия замък, който се харесал на краля. Проектът показвал сграда на неголям замък в алпийски стил, съчетаващ италианските традиции с естетиката на немския неоренесанс.

Карол I (рожденото му име е Карл Айтел Фридрих Зефиринус Лудвиг фон Хоенцолерн-Зигмаринген) е бил държавен глава на Румъния (1866 - 1914 г.).

Карол I бил роден на 20 април 1839 година в гр. Зигмаринген, Германия. Той е наследствен принц от династията Хоенцолерн-Зигмаринген. Посветил се на военното поприще. Завършил е Военна академия в

Замък "Пелеш" (Castelul Peleș)

Берлин. Бил е офицер от Пруската армия. Участвал в Датската война (1864 г.).

Бил е избран за княз на Румъния през 1866 година, след свалянето на княз Куза. Обявен за крал на 26 март 1881 година. Крал Карол е първият румънски монарх от династията Хоенцолерн-Зигмаринген. Управлява до 1914 година в продължение на 48 години.

През 1877 година влиза в съюз с Русия и взема участие в Руско-турската война (1877 - 1878 г.). Бил е началник на Западния Руски отряд при обсадата на Плевен. Това участие във войната дало на Румъния нейната независимост, а чрез Берлинския договор тя придобила Добруджа. Политически е бил ориентиран към Германия и Австро-Унгария. Издигнат е за генерал-фелдмаршал на руската императорска армия и германската армия.

Крал Карол I е бил женен за Елизабета фон Вид (принцеса на Вид). Починал е на 10 октомври 1914 година в Синая, Румъния.

Карол I, крал на Румъния

Румъния е една прекрасна държава - на разселили се първотраки от Североизточна България по древните тракийски земи. Едно е да прочетеш в списание за даден замък, друго е да го видиш. А и Румъния е само на крачка разстояние от нас и не се двоумих, качих се на колата и потеглих за Синая...

В диплянката, която носех, пише, че първият архитект на замъка е бил немецът Йохан Шулц (1876 - 1883 г.), а негов приемник е чешкият архитект Карел Лиман. Основният архитектурен стил бе неоренесанс, но в богато изписаните фасади към вътрешния двор личеше и саксонско влияние, а във вътрешния интериор, украсен с богати дърворезби и изискани тъкани, се усещаше и влиянието на барока.

Замъкът имаше разгъната застроена площ от 3200 кв. метра и 168 стаи. Притежаваше една от най-добрите колекции от произведения на изкуството в Източна и Централна Европа, която включваше скулптури, живопис, мебели, оръжия и доспехи, златни и сребърни изделия, изделия от слонова кост, фарфор, гоблени и книги. Колекцията от оръжия и доспехи наброяваше повече от 4000 предмета. Килимите в замъка са били изтъкани от най-добрите майстори на Бухара, Мосул, Ъспарта и Измир. Рисуваните витражи, изработени в Швейцария, бяха най-впечатляващи.

Пред главния вход бе поставена статуя на крал Карол I, дело на италианския скулптор Рафаело Романи, който бил автор и на останалите мраморни статуи, разположени на седем тераси, обкръжаващи замъка и които бяха изпълнени също в стил "неоренесанс". Градините и терасите, украсени с фонтани, стълби, лъвове и други декоративни елементи, бяха красиви и привличаха погледа на посетителя.

Замъкът бил наречен на името на протичащата наблизо планинска река. Строителството му прекъснало за кратко от 1877 г. до 1878 година. През 1893 година в замъка Пелеш се ражда престолонаследникът Карол II.

През 1947 година, след принудителната абдикация на румънския крал Михай I, комунистическото правителство конфискува цялата кралска собственост, включително и замъка Пелеш. Известно време замъкът е отворен за туристи, а през 1953 година е обявен за музей. В последните години, 1975 - 1990 година, Николае Чаушеску забранил да се посещава замъка и прилежащата му територия.

След Румънската революция (1989 г.), замъците Пелеш и Пелишор отново са били отворени за туристи. През 2006 година собствеността върху замъка е върната на бившия крал Михай I. Скоро след това, в резултат на преговори

между краля и румънското правителство, замъкът отново станал национално достояние - исторически паметник и музей, като румънското правителство заплатило на кралския дом 30 милиона евро.

Признавам, че при посещението си в замъка останах възхитен и впечатлен от видяното. А от невидяното?

Излязох пред замъка, седнах на една пейка сред пищната зеленина, която обграждаше красивата постройка и се замислих. Някога на мястото, върху което е построен замъкът, се намирали ниви и при строежа на сградата била открита дорийска съкровищница. Това не означаваше ли, че замъкът е бил построен върху друга древна сграда, за която не се споменава?

Денят бе слънчев и пъстри групи от туристи влизаха и излизаха от замъка Пелеш, който ежегодно приемаше половин милион посетители. Стоях съсредоточен в мислите си за подземната древна сграда, която може би се намираше под замъка, и успях се свържа с игумен Гавраил, а след минута чух тихия му глас:

- При теб съм, ученико. Предположението ти е правилно - под замъка има останки от друга сграда и тя е била резиденция на владетел от X век пр. Хр. В неговата съкровищница е имало много ценности, а не само откритите 200 златни дорийски плочи. Съкровищницата е била изградена на няколко нива със зали, които не са открити и до днес.

- Учителю, не мога да допусна, че един образован крал, какъвто е бил Карол I, би наредил да се претопят откритите златни плочи, върху които е имало отпечатана писменост, макар и неразгадана за това време. Най- малкото, което един просветен крал би направил, е да даде нареждане за незабавното разчитане на непознатия текст, а не да заповяда тяхното претопяване.

- Да, така е - чувам тихия глас на игумен Гавраил.

- Но златните плочи от дорийското съкровище не са били претопени. Кралят е бил интелигентен и ерудиран човек, запознат с древната история.

- Какво е станало с тях?

- На златните плочи, тежащи всяка една приблизително по петнадесет килограма, са били направени дубликати на

тънки златни листове, които в по-късно време били претопени.

- А оригиналните плочи?

- Те са отнесени в личната съкровищница на монарха, която ти сега упорито търсиш.

Учителя конкретно посочи къде се намират златните плочи - в личната съкровищница на монарха, а не в държавната хазна. Това подсказваше, че под замъка и днес още съществува неразкрита някогашна съкровищница на крал Карол I.

- Там са! - долетя гласът на игумен Гавраил и сякаш товар падна от гърба ми. Зарадвах се, а той продължи да пояснява: - Там, в подземията под замъка, и до днес се пазят оригиналните дорийски златни плочи в личната съкровищница на крал Карол I.

За миг се озовах в непрогледна тъмнина, долавях мирис на тежък, застоял въздух, виждах процеждащата се слаба светлина, която се опитваше да измести бавно отстъпващия здрач, забелязах, че се намирам в стая, отрупана с древни съкровища, тук бяха и златните плочи, подредени едни над други. Защо ли взех да ги броя? Не бяха двеста на брой. Липсваха деветдесет и осем златни плочи...

- Ученико, златните плочи липсват, защото са наследени от следващия владетел, който е пренесъл част от тях в друго подземие.

Гласът на Учителя замлъкна, здрачът постепенно се превърна в тъмнина. Предметите загубиха очертанията си. Стоях сред тъмнината и отново призовах Учителя.

- С теб съм... - чух тихия му глас.

- Не виждам нищо. Тъмно е...

- Пренасям те в друго древно подземие, което е в противоположна посока на първото. То също се намира под замъка. Тук вторият владетел е съхранявал свои лични съкровища и архиви. Архивите съдържат ценна информация и се съхраняват до днес.

Пренасянето ми ставаше при пълна тъмнина, за да не мога да се ориентирам и да запомня къде точно се намираха съкровищниците. Нямах представа за посоките.

Слаба светлина разкри пред мен друго помещение, препълнено с различни златни и сребърни предмети. Видях

и липсващите от предишното подземие деветдесет и осем златни плочи и...

Отново седях на пейката пред замъка. Слънчевите лъчи играеха по стъклата на разтворените прозорци, втурваха се на снопове в залите и искряха върху изложените доспехи, излъскани до блясък.

Бих загубил твърде много време в двете съкровищници, а и вече описах някои от нещата, които видях.

Сега за мен бе важно да разбере какъв бе езикът на надписите върху плочите.

- Написани са на дорийски диалект - дочух гласа на Учителя. - Описват различни фрагменти от историята на дорийския народ.

- Затова румънските учени тогава не са успели да ги разчетат.

- Крал Карол I не е стоял със скръстени ръце. Заповядал да се направят и оловни дубликати. В продължение на три години той е възлагал на различни европейски учени да разчетат надписите от направените оловни дубликати. Когато не е бил постигнат резултат, златните дубликати били претопени, а оловните са препредавани между отделни лица и така са стигнали накрая до румънския музей.

Сякаш имаше още нещо, което трябваше да знам. Интуицията ми подсказваше, че не беше важна само цената на тези двеста златни плочи, с тегло от три хиляди килограма, но имаше и нещо друго... Бях уверен, че плочите съдържаха още тайни, мислех, че затова кралете ги бяха укрили от държавната хазна. Очаквали са един ден все пак тайната на плочите да бъде разкрита.

- Учителю, уверен съм, че в надписите на плочите се крият още тайни...

- Тайни? Какви тайни, ученико?

- Тайни за древни съкровищници, разположени на териториите на България и Румъния.

- Така е - долетя отговорът на игумена и в интонацията на гласа му долових задоволство. - Наистина

- продължи той - златните плочи съдържат фрагменти от историята на дорийците, но съдържат и описания на съкровищници, намиращи се на териториите на днешните Румъния, България, Гърция и Турция.

- Учителю, преди време говорихме за дорийците, за които историците твърдят, че са древногръцко племе. Според гръцките митове, дорийците нахлули в Елада от север, стигнали до полуостров Пелопонес и покорили местното население. В резултат на нашествието им местното ахейско население се изселило по западното крайбрежие на Мала Азия. Доколкото знам съществувал е диалект в гръцкия език, който носи името "дорийски" заедно с еолийски и йонийски диалекти. Със същото име "дорийски" се наричал и стил в изкуството и културата, характерен за Южна Гърция и нейните колонии. Според някои изследователи, дорийският диалект не е бил реално употребявано наречие в разговорния език, а литературен стил, характерен за епическата поезия. Кои са били дорийците, Учителю?

- Михаиле, дорийците произхождат от южните траки. Населявали са териториите на днешни южна България и северна Гърция. Обособили се като самостоятелен народ, пазещ знанието за своя произход. Езикът им, който постепенно през годините се променял и оформял, се базира на древнотракийски диалект, произлизащ от аранския език.

- А ахейците?

- Ахейците също произхождат от тракийските родове. Те са племе или народ, който се отделил от пър-вонарода си по-рано от дорийците, който по-отдавна губи връзката с родните тракийски племена, и поради това губи и спомена, и знанието за произхода си. Това ги е направило по-незнаещи и неможещи в сравнение с дорийците. При завземането на земите им от дорийците, ахейците се изселили по западното крайбрежие на Мала Азия и по-точно по бреговете северозападно от днешен Кипър. Там просъществували като самостоятелен народ около 200 - 250 години, след което постепенно се смесили с местните, по-рано заселили се племена и народи, и така изчезват като самостоятелна народностна група.

- А дорийците кога се отделят от траките?

- През XIV век пр. Хр. се обособили като отделен народ. И тъй като искаш да узнаеш същото и за ахейците, ще ти кажа, че те се обособили като отделен народ приблизително през XX век, през второто хилядолетие пр. Хр. Знаеш, че

траките или араните идват по днешните български земи преди около 15 000 години.

Чух шум от пърхащи криле на птица - една бяла гугутка беше кацнала на перваза на прозореца, незнайно откъде. Обръщаше глава ту наляво, ту надясно, разгледа ме и отлетя. Седях в стаята си пред лаптопа и доволно се усмихвах. Но магията от преживяното бе отминала. Станах, изключих лаптопа и излязох навън. Имах още въпроси към игумен Гавраил...

БАЗА "БЕЛИНГСХАУЗЕН"

Едва ли бих си спомнил за една позабравена руска експедиция в началото на 80-те години, проведена на антарктическият полуостров, ако наскоро криптоаналитици от научноизследователски институт не съобщиха името на един град... Името, което ме накара да се върна години назад. Впрочем, бих искал да проследя историята на руските полярници от база "Белингсхау-зен", които са изследвали подробно скалния масив на полуострова.

Няма да е пресилено, ако кажа, че учудването на полярниците било голямо, установявайки, че твърдите скали са напълно преодолими. Проучванията продължили и участниците в експедицията достигнали до долина, в която снегът и ледът били застинали в причудливи форми. Изследователите останали очаровани от гледката, разкриваща се пред очите им - град, изграден от лед, с улици и сгради, с площади и храмове... Разгледали града и уморени решили да си починат, а по-късно да продължат проучването. Запалили огън и с изненада забелязали как около огъня, под въздействието на топлината, под тънкия слой сняг се виждали каменни плочи със странни рунически надписи... Немало време за почивка, полярниците забравили умората, разчистили снега и леда. Навсякъде под снежната покривка с дебелина до половин метър откривали обработени камъни...

През 1983 година руснаците изпратили на антарктическият полуостров научна експедиция, която продължила разчистването на ледения древен град. В каменните отломки на града археолозите открили надписи на непозната цивилизация, но не успели да разгадаят древния език.

Не след дълго археолозите успели да открият затрупан с камъни вход към една пещера. Цели три месеца експедицията работила, за да разчисти входа и когато археолозите проникнали в тунела открили по стените му още орнаменти и надписи. В скалите, около входа на тунела, били намерени каменни плочи с кратки, еднотипни рунически надписи. Учените разбрали, че пред тях се намирало гробището на града. Те разкопали няколко гроба, но погребалните камери се оказали празни. Само в една от тях археолозите намерили част от фаланга на палец, която била щателно измерена и специалистите стигнали до извода, че палецът без съмнение е човешки, но от неизвестен расов тип - фалангата била по-дълга и не съответствала на нито една от известните раси на планетата.

Продължило проучването на тунела и в стените му били открити пластини, които излъчвали бледа светлина в тъмното. Те не отразявали светлината, а били неин източник. Въпреки положените усилия, учените не успели да свалят пластините от стените и да установят източника на енергия.

На около половин километър от входа тунелът се разделял на два коридора, които стигали до каменна преграда, подобна на такава в карстовите пещери. Преградата била направена от неизвестна сплав, била изключително здрава и не се подавала на усилията на археолозите да я преодолеят. Решено било да се прокопае в скалата обходен тунел. Но тунелът не бил прокопан, тъй като в СССР започнала перестройката, съпроводжана от икономически трудности. Финансирането на експедицията било намалено, а по-късно прекратено. Лагерът бил закрит и проучванията са били запазени в строга тайна. Работата на учените спряла, но както всяка тайна и тази рано или късно ще излезе наяве.

Има сведение, че в началото на 90-те години на руските криптоаналитиците се отдало да разшифроват частично руническото писмо, намерено на полуострова. Не е известно какви са били резултатите от разчитането, тъй като и до сега те се пазят в тайна. Изяснено било само името на изоставения град, който се е наричал Окмарон.

Бил е построен преди около шест хиляди години.

Повече информация за града не открих, но това пък ме провокира и амбицира да науча повече подробности за неговото съществуване и тръгнах да се видя с игумен Гавраил. Намерих го в зеленчуковата градина на манастира - беше приклепнал и поставяше нещо в десетина пластмасови кофички от кисело мляко. Какво ли слагаше в тях? Приближих се, поздравих и надникнах в кофичките. Бяха пълни с пръст и преди да попитам какво слага в тях, той каза:

- Разсад, градско чедо! Разсад от теменужки, които цъфтят през есента. Знаеш ли колко са красиви и уханни? Изчакай да довърша и ще поговорим за открития град. А ти ми разкажи за това, което си прочел.

Той продължи да поставя семенца от горски теменужки в "саксиите" да ги покрива внимателно с пръст, после ги поля с вода, а аз разказвах за прочетеното. Когато приключи с разсада, седна на тревата, посочи с ръка мястото до него, седнах и аз и зададох първия си въпрос:

- Учителю, криптоаналитиците правилно ли са разчели името на града - Окмарон?

- Градът се е казвал Окм-ра-етон - произнесе на срички името му той.

- Само това ли ще ми кажеш за града, Учителю?

- А какво друго? - направи се на изненадан той. - Попита за името и ти отговорих. Да не би да имаш други въпроси?

Обичаше да се шегува и да създава атмосфера, която да ме провокира, да ме предизвиква, за да вниквам по-обстойно в нещата.

- Тогава да започваме с нашето "разследване". Кой е построил този град?

- Бил е изграден скоро след разселването на потомците на клонингите от петата раса. Неговите създатели са хибриден вид представители от петата раса, които са имали заложени в матрицата си по-различни параметри, отличаващи ги от останалите основни четири раси.

- Учителю, и друг път сме говорили за хибриден вид от петата раса, но никога не си споменавал, че в лабораториите на Атлантида са правени подобни генетични

изменения.

- Не съм казал, защото хибридният вид не е бил създаден на Атлантида, а на Антарктида и хората от този вид са оставени да се развиват там.
- И това не знаех. Кога е изграден градът?
- Преди повече от 10 000 години.
- Учителю, петата раса живее и се учи дълги години сред атлантите. Как тази раса, която се развивала сама - не е живяла с атлантите и е била без опит, е изградила града?
- На базата на знанията, заложили в тяхното съзнание-памет, а и на знанията, получени от отиващите си атланти.
- Значи все пак и те са били обучавани от атлантите...
- отбелязах аз. - До кога е имало живот в този град?
- До средата на петото хилядолетие пр. Хр., след което жителите му се преместили в подземния град, изграден от атлантите в зората на четвъртата цивилизация. Климатът се е променял, а особеностите, заложили в матрицата на този хибриден вид клонинги са ги правили лесно приспособими към условията за живот в подземните градове.
- Какво е съдържанието на надписите върху каменните плочи, открити в града?
- Описват историята на тяхната пета хибридна раса
- сътворяването, развитието, начина на живот и бит и решението им за преместване в подземния град.
- Загадка остават тунелите. Къде... - Не ме изслуша докрай, прекъсна ме:
- Казах ти, че под открития град се намира друг подземен град... Тунелите водят до двете нива на град, построен от атлантите, където са се преместили по-късно потомците на хибридната раса клонинги от петата земна цивилизация.
- В този подземен град днес живеят ли хора?
- Да, и до днес е обитаван от потомците на хибридната раса.
- Учителю, когато през 1983 година руснаците изпращат втора експедиция на антарктическия полу-

Среща на Хитлер с извънземен представител (снимка от тайния архив на Хитлер)

остров, дали са знаели, че това място се е наричало "Флугхафен?"

- Руските полярни експедиции не случайно попадат там... Знаели са за подземните заводи на извънземните и връзките им с нацистите. Руснаците са открили част от подземията и досега проучват намерените съоръжения.

- Да разбирам ли, че руснаците са знаели за посещението на Хитлер в тази база?

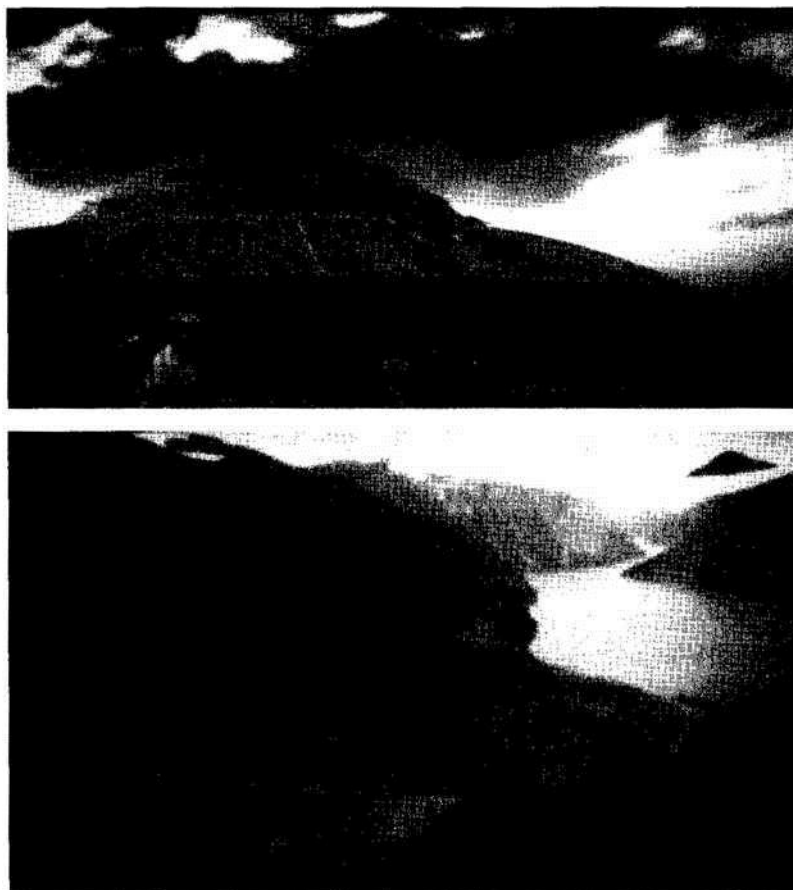
- Знаели са. Хитлер е посетил базата и е имал възможност да се запознае с някои технологии на извънземните.

- Дълго време ли е престоял там?

- Прекарал е малко време в базата и оттам, при подходящи условия за полет, е отпътувал за Южна Америка.

- Възможно ли е днес руснаци и германци да работят съвместно в тези подземия?

- Не! На Антарктида руснаците са успели да проникнат само в част от хитлеристкия завод. Правят определени изследвания и измервания, но не са съсредоточили вниманието, времето и усилията си там.

Летяща чиния на германците (снимки от тайния архив на Хитлер)

В подземните заводи не се провеждат съвместни дейности. Всяка от страните, проникнала до определени зони от подземията, е установила самостоятелен контрол над тях.

- В подземните бази продължават ли да се правят опити за възпроизвеждане на НЛО?
- Опити за възпроизвеждане на НЛО се правят не само на Антарктида, но и в базите на съответните страни.
- От базите на Антарктида излитат ли НЛО?

Откритият вход към подземния свят

- Сега оттам не излитат НЛО. Каналът за достъп временно е ограничен и преместен на други параметри.

- Възможно ли е НЛО, които виждаме да прелитат с необичайна скорост, да са възпроизведени от американци или руснаци?

- Полетите на НЛО се извършват от различни цивилизации, които от милиони години имат достъп до Земята. Хитлер е имал срещи с представители на извънземни цивилизации, някои от които са били заснети. Съществуват тайни архиви, в които се съхраняват негативи, снимки, описания, бележки. Тази снимка е била преснета от други снимки, но заснетия материал не е фалшификат.

Това, което научих ми бе достатъчно, тъй като имах и друг въпрос, свързан с Антарктида, където бил открит вход към подземния свят...

Откритието е направено от Джоузеф Скипър - известен археолог от САЩ, който дешифрира спътниковите снимки, предоставени му от космическата агенция и публикува откритията си в официалните сайтове на НАСА и други агенции.

На снимката се вижда отвор в планина на Антарктида, а малко по-нататък е заснет обект, подобен на летяща чиния.

Площта на Антарктида е около четиринадесет милиона квадратни километра и почти целият континент е покрит с лед като дебелината му достига пет километра. Това, което е под леда остава загадка за всеки учен.

От 2004 година до 2008 година екип учени от Китай, Япония и Великобритания извършиха проучвания на най-труднодостъпните райони на Антарктида - над планините Гамбурцев, и в резултат от изследванията са създали релефна карта на част от повърхността ѝ с площ от около 900 квадратни километра. От проучванията се оказало, че някога на континента не е имало лед. Преди 34 милиона години, там е имало планини и равнини с цъфтящи поляни.

Докато игумен Гавраил си почиваше аз успях да го запозная със сведенията за открития отвор в планината на Антарктида и търпеливо чаках да чуя какво ще ми отговори. Не чаках дълго, видях съсредоточения му поглед да пътува някъде в безкрая, чувах бавното му дишане и след миг последва ритмично вдишване и издишване. Беше се върнал се от ледения континент:

- От открития от Джоузеф Скипър отвор в планината на Антарктида започва коридор, отвеждащ до подземен град, в който и днес има живот. Там се заселили оттеглили се представители на петата раса още в зората на нейното възникване при първото преселение на араните. Градът е бил построен от атлантите и впоследствие наследен от тези представители на петата раса. В него дълги години са съжителствали атланти и а рани. В по-късен период атлантите са заминали и градът е останал изцяло владение на араните.

- Градът свързан ли е с други подземни бази или градове?

- Този град е изолиран и не е свързан с други подземни бази или градове. В него, и в прилежащите му малки селища или бази, се произвежда всичко за нуждите на живеещите там. Жителите му поддържат контакти с представители на други цивилизации, които използват специални информационни и транспортни коридори.

ВИМАНИТЕ НА ЗАРАТУСТРА

Sorcha Faal: Нападение на НЛО върху базата Форт- Уест в Тексас, САЩ, 500 убити Автор: Zahariada

"Военната база на САЩ във Форт-Уест в нощта на 13 май 2011 година е била подложена на атака от НЛО.

Федералната космическа агенция на САЩ (FCA/RKA) изпрати шокиращо съобщение на Путин, което гласи, че военна база в САЩ е била подложена миналата седмица на нападение от НЛО.

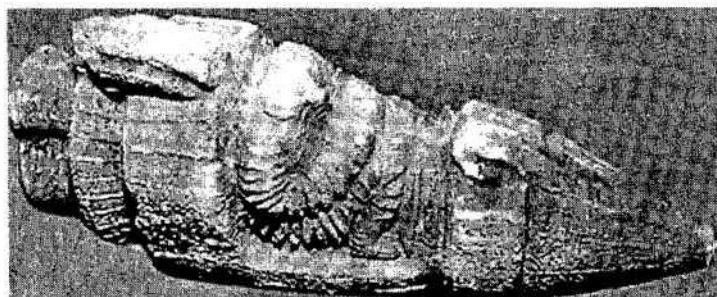
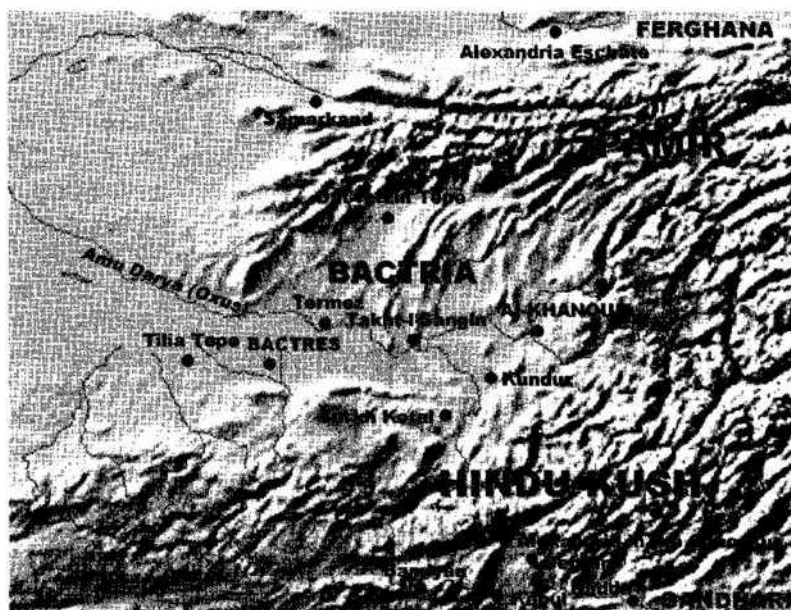
Целта на нападението е била унищожаването на древните въздухоплавателни средства ("Вимани"), които са били открити в Афганистан. (За това съобщиха през декември миналата година.) Както се оказва, базираните на тази технология НЛО апарати представляват нови смъртоносни оръжия.

Sorcha Faal: Армията на САЩ в Афганистан намери древните "Вимани на Заратустра"

Американските военни учени намериха в пещерите на провинция Balkh древни летателни апарати, напомнящи описаните в древноиндийския епос "Махабхара- та" - "вимани"

При опита да извадят тези артефакти от пещерите, където са престояли около 5000 години, изчезват осем войници от армията на САЩ, заети в тази операция - в резултат от въздействието на някаква генерирана неизвестна полева енергия, излъчвана от апаратите. Изследователите нарекоха това излъчване "вълните на времето" ("Time Well") и се опитаха да обяснят явлението по аналогия с "Филадельфийският експеримент".

Според доклада, в резултат на половин часова масивна атака, са били унищожени повече от 500 войници и експерти, които работели по технологията "Виман".

Древна фигура на ракета, управлявана от човек

В нощта на атаката, всичко е заснето на видео. Но медиите казват, че това било експлозия на трансформатор, причинена от удар на мълния. Това е странно, (всъщност не, относно медиите), защото на видеото няма нито мълния, нито експлозия..."

Ще напомня, че "виманите" - са отдавна известни митологични летателни апарати, описани в древноиндийския епос "Махабхарата", които са съществували до предишната смяна на полюсите и са притежавали оръжия,

подобни на съвременните атомни бомби.

Както се посочва в съобщението, "вимани" са били доставени на НАСА за изследване на древните технологии и използването им за развитието в технологията на тайните американски самолети, известни като "черен триъгълник". Твърди се, че извънземна технология се е използвала още от края на 80-те години.

Съобщението беше добре дошло за мен, имаше върху какво да размишлявам, още повече че с намирането на "виманите" от американските военни се подкрепяше написаното в книгите ми за древните летателни средства.

Колкото до нападението на военната база в САЩ от НЛО аз го приемах за блъф. Това мое мнение трябваше да се потвърди и се зарадвах, когато игумен Гавраил поклати отрицателно с глава:

- Военната база в САЩ не е била нападната от НЛО. Това е нова манипулация, целяща да поддържа някакъв интерес, любопитство и страх, в известни граници.

Не се интересувах повече от фалшивото нападение. Вълнуваха ме откритите вимани. Наистина ли бяха намерени описаните в древните индийски текстове "вимани"?

- Истина е, Михаиле - увери ме игуменът. - Преди време, в пещерите на провинция Балх, Афганистан, американските военни и учени действително са намерили древни летателни апарати, наподобяващи на описаните в древноиндийския епос "Махабхарата", наречени вимани.

- Къде се намират сега откритите вимани?

- Къде могат да бъдат? - учуди се игуменът. - Американците са ги транспортирали до секретните си военни лаборатории, където провеждат своите изследвания и експерименти.

- Навярно ще кажеш, че прекалявам... - започнах извинително аз, в желанието си да разбера повече подробности за броя на откритите вимани, но игумен Гавраил махна примирително с ръка:

- В лабораториите са пренесени четири вимана. В тях се намира и цялото им оборудване и апаратура.

- Говори се, че при опитите да бъдат извадени "виманите" са станали неприятни инциденти. Изчезнали войници, участвали в това начинание. Как така са из-

чезнали?

- Изчезнали са и то пред очите на колегите си! Изчезнали са, защото се опитали да задействат двигателите на "виманите". Михаиле, причината е енергийното поле, което се образувало при задействането на конкретни уреди в машините. Това поле е причинило светкавичното преминаване в други паралелни плоскости и времеви зони.

- След като разполагат с древните летателни машини, американските военни учени ще могат ли да конструират "вимани"?

- Въпреки опитите и изследванията, американците не са могли да достигнат до желания резултат и да използват "виманите" за полети. Правили са и правят различни разработки за конструирането на нови "вимани", но тъй като не знаят голяма част от заложените в тях енергийни параметри и функции, не могат да постигнат това.

Стана ми пределно ясно - във военната база продължаваха експериментите за конструиране на "вимани", продължаваха и изследователските дейности за получаване на максималните сведения за устройството, функциите, параметрите и свойствата на машините в различните режими на дейност. Но не успяваха да ги конструират. Каква ли бе причината?

- Нещата са по-сложни... - отвърна игумен Гавраил. - При поредните експерименти се е стигнало до преплитане на отблъскващи се енергийни потенциали и това е довело до подобие на взрив, причинил щетите в базата.

- Трябвало е да разберат, че на този етап не им се разрешава да конструират и създават "вимани"! - заключих философски аз. - А може би разработват и други летателни машини?

- Да, във военните бази на САЩ от години се правят изследвания и опити за конструиране на тайни самолети, в които се използвали и използват космически технологии.

- Учителю, какво представляват "виманите"? Американците никъде не публикуваха фотографии на "виманите" нито дадоха данни за техните размери.

- Виманите са били летателни машини с малки размери. С тях не може да се лети на много големи разстояния в космическото пространство. Конструирани са били така, че

да служат за придвижване от кораб-май- ка до близка планета или космическа база.

Отговорът не бе пълен. Нуждаех се от повече подробности и въпросите, подобно на картечна лента, се подреждаха, зареждаха и изпълваха главата ми като очакваха да бъдат изстреляни навън. Не се бавих:

- Не каза каква е била формата им...

- Имали са закръглена форма, източена и удължена в задната част на машината.

- Учителю, дали "виманите" са били създадени от атлантите? - замислих се и добавих: - От какви материали са изработени корпусите им?

- Много питаш, много питаш, приятелю. Човек ще рече, че ще започнеш да ги произвеждаш - пошегува се той. - Мога да ти кажа, че материалите, от които са изработвани, не се намират на Земята, тъй като те не са били произвеждани тук.

- В такъв случай и двигателите, и горивото, които са ползвали, са от непознат за земната цивилизация произход...

- Сам се досети. Хайде, не прави тази физиономия. Ще компенсирам разочарованието ти с малки разяснения... - Учителя забави продължението, а в промеждутъка от време аз усилено мислех с какви ли разкрития ще ме изненада. - Двигателите на виманите - заговори бавно игуменът и аз заставах нащрек - са били конструирани и свързани с бордовия компютър, който задавал параметрите и настройките. Горивото е представлявало съчетание от много лека течност, подсилена с енергийни потенциали, изработени в генераторите на летателните апарати. Подобен вид машини за придвижване се използвали от много цивилизации, както в Галактика- та, така и в цялата Вселена.

Не очаквах да ми разкрие тези подробности. И както винаги му бях благодарен. И за "благодарност" продължих да изяснявам:

- Конструкцията на "виманите" била ли е сходна...

- Да, била е сходна! Конструкцията на "виманите" е била сходна с летателните машини, конструирани от различните цивилизации. Подобно на всички летателни

апарати, "виманите" са имали бордова зала и помощни помещения, както и сектор, в който са разположени генераторът, двигателят и други звена от апаратурата.

- Още няколко въпроса? - не дочаках съгласието му. Знаех, че нямаше да ми се разсърди: - Руснаците притежават ли "вимани"?

- Да, те също имат "вимани" в базите си. Резултатите от техните изследвания са по-добри от американските, но все още и те не могат да постигнат желаното. Нали не забравяш, че тези летателни машини са били използвани само от представители на извънземните цивилизации...

- Ще се изненадаш от въпроса ми - игуменът повдигна вежди, успя да се сдържи и да не се засмее на предизвикателството ми. - Искам да питам дали в България има "вимани"?

Естествено, не се изненада. Познаваше ме добре. Дори не се подсмихна под мустак. Но взе, че засука мустаците си артистично и заприлича на някогашните ни дядовци.

- Михаиле, за твоя радост в България има "вимани"! Те се намират в четири големи подземия...

- Къде, къде се намират тези подземия, Учителю?

- Под Мадарския конник, под Варна - във втория атлантски град, под Троян и под Витоша.

Замечтах се. Ех, какви мечти...

ЦАР БОРИС I

Когато историк прави оценка на личност от далечното минало като цар Борис I, останал в световната история като Кръстител на българския народ, той непременно трябва да притежава солидни познания за периода, през който е живяла и управлявала тази личност. Защото историята се ръководи не от конюнктурни влияния, а от историческата действителност, от исторически сведения.

Споменавам това правило не, за да упрекна някои историци, а онези "философи", които се навъдиха напоследък и избуяха като уродливи бурени в псевдонауката. Прочели избирателно угодни на тях писания за цар Борис I, сътворени най-вече от "родни патриоти", те се включиха с истерично клакьорство да им подражават, да оплюват недосегаемото величие на личността Борис I. И за какво правят това? Само, за да получат чуждестранно

нечисто заплащане. Иначе, колкото и да се стараят, те никога няма да станат автентични французи, немци, англичани или американци - кръвта им ще остане българска.

Българийо, нали ще забравиш, че български президент предложи да не пишем на кирилица, а на латиница? Нали ще забравиш, че от седем милиона българи се намериха трима-четирима родоотстъпници, които с щедрата подкрепа на пресата, радиото и телевизията оскверниха най-светите български имена, имената на Левски, Ботев, на Вапцаров?

Сега дойде ред и на цар Борис I Кръстителя!

Скъпи читатели, още от училище знаем кой е цар Борис I - царят, който налага християнството и въвежда славянската писменост в България. Цар Борис I управлява българската държава от 852 до 889 година и за кратко време през 893 година, когато детронира първородния си син Владимир Расате и поставя на престола другия си син Симеон.

Борис I приема християнството тайно, за да избегне засилването на съпротивата сред някои боляри и прослойки от народа. В надпис, намерен в албанското село Балши, се съобщава, че покръстването се е състояло през 6374 година от сътворението на света, което съответства на периода 1-ви септември 865 година - 31-ви август 866 година. При покръстването българският владетел приел името на своя "духовен отец" - византийския император Михаил III.

Непосредствено след покръстването избухнал бунт в средите на петдесет и двама недоволни български боляри. Техните основни опасения били предизвикани от засилващото се византийско влияние, още повече че християнството е прието от византийската църква. Борис I потушил бунта и заповядва водачите да бъдат обезглавени. Твърдението, че заедно с водачите са били избити и целите им родове е спорно.

Цар Борис приел радушно учениците на Кирил и Методий - Наум, Ангеларий и Климент. Изпратил Климент като епископ в Охрид със задачата да създаде книжовна школа в областта Кутмичевица. През 893 година Климент е

заменен в Охрид от Наум. Борис, както и Симеон, следят за утвърждаването на славянския църковен обред и в Охрид. С тяхната подкрепа българските епископи в Македония разпространявали славянската писменост без спънки от страна на официалните гръцки настоятели.

След продължително 36-годишно управление, през 889 година цар Борис се отказал доброволно от престола и се оттеглил в манастир. Борис I имал четирима синове: Владимир-Расате, Гавраил, Симеон и Яков. За свой наследник той посочил първородния си син Владимир-Расате.

Неумелата антивизантийска политика на княз Владимир-Расате, съпроводена с опит за възстановяване на езичеството и отказване от християнството, принудило цар Борис I да напусне манастира и да предприеме решителни мерки. Той свалил Владимир-Расате от престо-

цар

край

ла,

това
на

във

*Ктиторски портрет на
Борис I (852 - 889) в
манастира "Св. Наум"
Охрид, фреска от 1806
година*

ослепил го и го
хвърлил в тъмница.
Непосредствено след
свикал народен събор,
който оповестил, че
поставя Симеон на
престола и обявил
преместването на
столицата от Плиска
Велики Преслав.

На всяка цена
трябваше да уточня

истината за цар Борис I, затова записах въпросите, които
щях да задам на Учителя и излязох навън да го потърся.
Видях го да държи в ръцете си кофа, да я накланя надолу,
колкото да потече струйка вода, за да полее наскоро
засаденото дръвче зад черквата.

Застанах до него и веднага предложих помощта си - да
донесе вода, но той поклати отрицателно с глава, остави
кофата на земята и попита:

- Много ли са въпросите за днес?
- Не, само няколко, за цар Борис I...
- Толкова малко? Не може да бъде ... - престори се на

учуден той.

Вдигнах рамене. Естествено, знаех, че се шегува.

- Хайде да се поразходим и докато вървим, да ми
прочетеш въпросите си?

- Разбира се - съгласих се и попитах накъде ще вървим.

- Да повървим към скалите - предложи той и двамата се отправихме натам.

Повървахме известно време мълчаливи, погледнах игумен Гавраил, чието одухотворено лице излъчваше спокойствие, и започнах да чета въпросите си:

"• Каква е причината, принудила цар Борис I да покръсти българите?

• Защо е било необходимо да унищожи петдесет и два български рода, нежелаещи да приемат християнството, когато е можел да ги изолира по някакъв друг начин?"

- Почакай малко - каза Учителя. - Как би искал да ти отговарям, след като завършиш с въпросите си, или...

- Както ти решиш, Учителю.

- Добре, чети по-нататък.

Продължих:

"• В североизточна България са били открити общи гробове, а скелетите, намерени там са с височина два метра. Археолозите предполагат, че скелетите са на избитите хора по времето на покръстването.

• Защо приемаме източното православие, а не католицизма? И православието, и католицизма са клонове на християнството. Кое от тях е било по-добро за българския народ?

• Вярно ли е, че кармата на България се дължи и на убийствата на петдесет и двата болярски рода?

• Твърди се също, че кармата на България е била утежнена и от гоненията на богомилите, така ли е?

• Каква е оценката за дейността на Борис I от висшата йерархия на Вселената?"

Прочетох написаното, прибрах листа в джоба на панталона си и чаках да чуя мнението на Учителя. Измина доста време преди да ми отговори. Крачеше бавно, загледа в играта на слънчевите ивици по зъберите, които едва забележимо, милиметър по милиметър, стигаха докъм основите на скалите и изчезваха.

Когато най-после игумен Гавраил, заговори усетих в гласа му уважение към българския владетел:

- Михаиле, цар Борис I е бил потомък на рода Дуло. Притежавал висока духовност, тъй като чрез него се е реинкарнирал тракийски владетел от времето на ат-

лантите, който е носил със себе си високи стойности на духовност и посветеност. - Спря да говори, обърна се, погледна към манастира, сякаш искаше да види и да се увери в нещо, след което продължи да разказва: - По времето на царуването на Борис I, християнството е започнало да добива широка популярност сред населението и благородническите семейства. До тогава вярата, философията и знанията на траките са били съхранени само от висшите аристократични семейства.

Властта на Борис I е била заплашена от вътрешни междусобици, конфликти и дори от детронация вследствие на зараждащото се напрежение сред благородниците и затова той решава официално да покръсти народа в новата вяра, като запазил в тайна от обикновените хора истинските убеждения и философия на членове от семейството си и висшата аристокрация. Някои от благородническите семейства се съгласили на този сценарий, но имало и такива, които дори и привидно не са искали да изневерят на своя бог - Тангра, и традициите си, наследени от предците им. Това принудило Борис I да се разправи с тези семейства, за да не се стигне до вътрешна религиозна и политическа криза.

Игуменът направи пауза, а аз побързах да кажа:

- Учителю, откритите скелети на избитите хора са били с ръст около два метра...

- Да, някои от родовете, запазили максимално чист гена на араните, се отличавали с по-високия си ръст. Голяма част от избитите семейства от тези родове са преки потомци на първотраките.

- В сведения от тези години се споменава, че част от българите вече са били покръстени.

- Да, така е. При царуването на Борис I християнството вече е било разделено на католицизъм и православие.

- Но Борис избира православието. Защо?

- Защото православието, като вариант за българския народ, е било по-малко обременено от догми и контрол над личността. Като цяло, православието е било по-добър вариант от католицизма. Освен това Византия е делила граница с България и Борис I е искал, с приемането на православието от нея, да подобри взаимоотношенията

между Византия и България за постигане на траен мир. В крайна сметка, Рим е бил много по-далече, а Византия дълго време е била заплаха за България.

- Извинявай, знам, че прибързах с въпроса си, но каква е била оценката на Висшата вселенска йерархия за делата на Борис I?

- Оценката е положителна! Борис I е искал да запази истинската религия на предците си, но в същото време, от позицията си на водач на народа е знаел, че за да просъществува държавата България и да бъде призната от другите народи, е било необходимо приемането на християнството, още повече че България е граничела с огромна християнска империя - Византия. Решил да въведе новата религия, която набирала все повече последователи, използвайки като пример за народа официалното покръстване на своето семейство и аристокрацията. Изборът, обаче, е бил личен за всеки един от членовете на фамилията.

- А кармата на България?

- До известна степен кармата на България е била утежнена от тези убийства, защото се е проляла кръвта на преки потомци на араните, носители на техния ген. Борис I не е намерил друг вариант, това е било решението му, Времето за реакция е било кратко, напрежението е назрявало.

- Говори се, че кармата на България се дължала и на извършеното гонение на богомилите.

- Да, голяма част от кармата се дължи и на гонението на богомилите.

- Учителю, ти каза кои са били мотивите за избиването на петдесетте и два рода, но всички те аристократични родове ли са били?

- Да, аристократични родове, които не са приели да бъдат покръстени, макар и привидно. Именно те започнали да организират извършването на преврат. Между тях е имало членове на родове, които са останали верни на Борис I и са го предупредили за подготвяните събития. Това е накарало Борис I да вземе бързото решение за избиването им. Така той успял да запази и трона си, и мира в държавата си.

- Знаят ли се имената на родовете и техните членове, които са били избити?

- Да, има такива списъци и те се съхраняват в архивите на Борис I. Той е бил предвидлив владетел и е искал един ден историята да знае за тези му деяния от първа ръка.

- В списъците навярно е била обяснена постъпката за избиването... Кой е изготвял тези списъци?

- Били са изготвени от личния писар на царя като срещу всяко име е стоял личния подпис на всеки, отказал се от покръстването.

- Всички ли бунтовници са били избити?

- Не, между членовете на опълчилите се родове е имало и такива, които са приели новата вяра и по този начин са спасили живота си.

- Император Михаил III, който е покръстил цар Борис I, бил ли е посветен?

- Не, не е бил посветен.

- Пропуснахме да споменем за въвеждането на писмеността...

- Цар Борис I има голям принос за въвеждането и разпространяването на българската писменост, като приема учениците на Кирил и Методий през 886 година.

- Учителю, ти каза, че с оглед на времето и предстоящите промени, свързани със Земята и нас, много от посветените, живели по нашите земи, са отново тук. А цар Борис I?

- Борис I вече е на Земята, както и други от владетелите на България, като все още те са в неосъзнато състояние. Реализацията им предстои и тогава самоличностите им ще започнат да се разкриват пред хората.

Тръгнахме обратно към манастира и сега разбрах за какво се е беше оглеждал игумен Гавраил. Срещу нас с радостно скимтене тичаха двете немски овчарки...

ЕДНО ПРОУЧВАНЕ ЗАВЪРШИ!

Тази топла и красива есен приключи на 05.11.2011 година. На тази дата бяха спуснати новите енергийни полета и подготвиха отварянето на Портала на 11.11.2011 година. Порталът, през който щеше да започне оттеглянето от Земята на тези, които не са издържали Подбора. Щяха да зачестят смъртните случаи, вследствие на заболявания,

катастрофи и бедствия, а това щеше да спомогне, до известна степен, за баланса на Земята.

Кестените по софийските улици се окичиха с пожълтели листа, след време те станаха керемиденочервени и дърветата постепенно започнаха да се оголват. Клоните им побързаха да се освободят от натежалите кестени - те сами се посипаха и разпиляха по земята, а циганите дотърчаха, събраха ги и продадоха в изкупвателните пунктове.

Дни преди 11.11.2011 година седях на една от пейките, поставени върху могилата в градината на някогашния царски дворец в София. И друг път съм седял тук, мислил съм и съм разсъждавал за все още неоткритото подземие, свързващо двореца и природонаучния музей. Писал съм по този повод, ама шило в торба седи ли? Не съм свикнал да оставям проучванията си недовършени. Малко по малко, година след година все се връщах към онези теми, за които нямаш конкретни отговори от Акаша. А Акаша хич и не иска да знае, че аз бързам и желая да приключа докрай с разкриването на даден обект. Седях на пейката и от височината на могилата гледах неокосената зелена трева и вековните дървета в бившия царски парк, преминаващите хора и се опитвах да проникна в подземие, свързвало някога царския дворец, природонаучния музей и археологическия музей. Нещата някак останаха недоизяснени... Знаех единствено, че цар Борис III е открил тайния проход и е препарирал птици. Но не знаех къде ги е препарирал - в самото подземие или в музея.

Бях сигурен, че под могилата, върху която седях, има подземие. Тя точно затова е била направена на това място - да прикрива входа. Помъчих се да се свържа с игумен Гавраил, с космичния Гуру, но нямаше никакъв резултат. Сам, сам се постарай - подсказваше ми интуицията.

И друг път съм "разговарял" със себе си. Водил съм дълги диалози, обсъждал съм различни теми. С някои от тях съм бил съгласен, с други не, а в повечето случаи нещата оставаха нерешени. Този път имах усещането, че диалогът с мен ще бъде ползотворен.

- Знам за това подземие. Писах за него. Но какво има в него? - запитах се и се появи веднага отговорът:

- В него са останали книги, карти, документи, старинни

оръжия, мебели, атрибути на властта, други вещи и предмети.

- Къде са входовете за това подземие?

- Те са три - продължиха да ме информират собствените ми мисли. - Единият е под самия дворец, вторият - под могилата, и третият - в противоположна посока на могилата.

- Знам, че в мазето на двореца се намира прикрит вход, но не зная как може да се отвори.

- Отваря се с помощта на механизъм.

- Сложен ли е този механизъм?

- Не е сложен.

- Отмества ли се плоча, за да се отвори входа?

- Няма плоча. След задействането на механизма се отваря част от стената.

- Но сега механизмът е скрит...

- Така е.

- Писах, че цар Борис III е влизал в подземие, свързващо двореца и музея, и там е препарирал птици.

- Тунелът между двореца и музея свързва отделни части на подземие. Борис III е препарирал птиците в една от залите на подземие, която е била специално оборудвана за целта. Сега в нея няма нищо друго освен препарираните птици.

- Знаел ли е за другите разклонения на подземие?

- Да, но не е влизал във всичките зали на подземие.

- Известно е, че на мястото на двореца преди това е имало турски конак. А преди него?

- Имало е древни жилищни постройки.

- От атлантите ли е изградено подземие?

- Не е изградено от атлантите. Направено е години преди падането на България под турско робство от последните български владетели.

- Да разбирам ли, че тогава са били ползвани земе-
копни машини?

- Не са употребявани такива машини, а са използвали останали древни каменни помещения, които са били полуразрушени и празни.

- А механизмите, с които се отваря и затваря каменната стена на подземие, също ли са направени тогава?

- Да, още тогава се изработвали специални механизми.
- Ще ми обясниш ли?
- Използвана е изцяло ръчна механика. Има лост, който е скрит зад определена плоча. При изтеглянето му се задвижва система от колела и вериги, които разместват каменните плочи, а в случая стената, и отварят входа.
- Добре де, разбрах. Мога да кажа, че колкото и да искам да видя това подземие, аз няма да си позволя да отворя входа му. Ще чакам времето, определено за разкриването му. Механизмът може ли да бъде видян днес?
- Не. През годините са настъпили промени, новите обитатели на построенния дворец са направили някои реконструкции в складовите помещения, които са скрили още повече механизмите.
- Това е добре. Значи случайни хора няма да ги намерят. Нека все пак да уточним кои български владетели са построили подземието?
- Царете са от династията на Шишмановците.
- А кои царе са влизали последни в него?

*Монета на цар
Константин II Асен*

- Цар Иван Срацимир и цар Константин II Асен в периода 1392 - 1415 година.
- Добре, сега искам да разбера откъде Борис III е знаел за подземието?
- От баща си Фердинанд, който е влизал вътре, но само в някои от залите.
- Той пък откъде е знаел за тези подземия?
- От книги с древни текстове и описи, попаднали в архива на Ватикана, а също и в частни монархически архиви. Книгата, от която е чел за подземията, също е от

такъв архив.

- В книгата навярно се е посочвало как да се проникне в другите зали. А Фердинанд не е влизал в тях. Защо?

- Защото в книгата не са били описани всички зали, нито пък начините за проникването в тях. Не са посочени кодовете и механизмите за отваряне на подземия с каменни прегради и той по никакъв начин не е могъл да научи за тях от нея.

- Фердинанд навярно е взел нещо от залите, до които е имал достъп?

- Няколко дребни предмета с историческа стойност. Истинските съкровища се намират в залите зад каменните прегради.

- Щом Фердинанд не е могъл да влезе в съкровищниците, то и Борис III не е могъл да проникне там и да вземе каквото и да било.

- Логично, Уотсън. Много логично! - иронизира ме собствената ми мисъл.

- Освен цар Борис III, други лица знаели ли са за подземиято?

- Знаели са само той и брат му Кирил.

- А Симеон?

- Бил е много малък, за да бъде посветен в тайната.

- Кога през следващите години ще има достъп до тези подземия?

- Ще започнат да се отварят след 2018 година!

- Ще ме разведеш ли из подземиято?

- Много ли те се ще? - смееше се моята мисъл и ми идеше я скастрия.

- Добре де, нали вие, мислите ми, и самият аз сме едно. Щом аз желая нещо, трябва и вие да го желаете, нали?

- Не е така, както си мислиш.

- А как е - започнах да нервнича аз.

- Все още има неща, които трябва да постигнеш сам...

- И какви са тези неща?

- Трябва напълно да се освободиш от отрицателните си емоции и да обикнеш хората, сякаш са част от теб. Не забравяй, Бог е Любов!

- Това с емоциите е много трудно, но знам, че ще се справя. Вече съм простил на всички, които, по една или

друга причина, са ме наранявали. Мислено съм поискал прошка и от тези, които аз съм наранил. Смятам, че съм се придвижил в правилна посока. Така ли е?

Нямаше отговор. Отново повторих въпроса си и отново не получих отговор. Мислите ми се бяха стаили някъде в мен, но щяха да се появят отново, щом докажех, че напълно и безрезервно съм изпълнил обещанието си!

- Извинявайте, няма повече да задавам въпроси. Нека да сключим примирие.

- Какво още искаш да знаеш?

- В механизмите, с които се отварят входове в каменните стени, има ли вградени кристали?

- Не, в механизмите, с които се отварят входовете в каменните стени, няма вградени кристали. Използвана е само механика. Има скрит лост и при изтеглянето му се задвижва цяла система от колела и вериги, които отместват част от каменната стена и така се отваря входът.

- Хм, ще мога ли да открия въпросния механизъм...

- Казахме ти, че не може никой да го намери за сега.

- Защо ли разговарям с вас по тези въпроси! - ядосах се аз, но веднага се извиних. Бях обещал да се променя. - Искях да кажа, че не ми помагате да видя и открия подземие...

- Ще го видиш, веднага щом се промениш!

СТЪКЛЕНИТЕ ЧЕРВЕИ НА МАРС

Петък, януари 14, 2011 година: Ву observer - Загадката на марсианските "стъклени червеи"

"На 11 август 1999 година американската безпилотна станция «MarsGlobal» изпраща невероятни снимки на Земята. Те веднага са засекретени. В областта на равнините Atsedaliya са открити обекти, които експертите наричат с името "Страната на тунелите" или "Стъклените червеи."

На уеб сайтовете на независими изследователи на Марс, тези мистериозни обекти се появяват под имената "стъклени тунели", "стъклени тръби" и "стъклени червеи"

Всяко едно наименование съответства с представата на авторите за произхода на предметите. Първите две съответстват на предположението, че обектите са кухи отвътре (или са били кухи още при образуването им) и са имали изкуствен произход.

Терминът "стъклен червей" отразява идеята за биогенния им характер. И трите названия заедно показват, че обектите са резултат от живот на Марс сега или в някакво далечно минало. Думата "стъклени" се отнася до предполагаемия им състав, тъй като понякога те отразяват лъчите на слънцето.

В някои панорамни изображения на Atsedaliya се вижда система от големи открити пукнатини, формиращи сложен (порест) комплекс. Във всичките тези пукнатини тръбообразните обекти, или червеи, имат "ребра", които са перпендикулярни на надлъжната им ос. Техният размер в диаметър (в съответствие с мащаба на изображението) е 50 метра и повече. Трябва да се има предвид, че на някои места, понякога с голяма дължина, пукнатините могат да са запълнени с пясъци.

Изследващите обектите на Марс разглеждат четири възможни варианта за произхода на този феномен:

"Съклените тунели" на Марс

- Природата: д-р Дейвид Пери от Отдела за изследване на Земята и Космоса в НАСА в Jet Propulsion Laboratory казва, че това не е нищо друго освен дюни, образувани от вятъра. Вярно е, че той е видял само една снимка с лошо качество и вероятно на нея са били изобразени пясъчни дюни.

Астрономът Playt смята, че "тръбите" не са изпъкнали, а вдлъбнати.

Инженер Рон Никс от компанията "Geotechnological Terrakon" разглежда възможността за образуване на тръбна конструкция с подобни размери в резултат от изливане на лава. В този случай възникват повече въпроси, отколкото отговори. Защо тези образувания от лава не са запълнили първо дъното на пукнатината? Защо тези "форми от лава"

имат толкова характерни "ребра" и защо тези "ребра" се състоят от други материали (по-светли, с блясък на стъкло), различни от самите обекти?

- Екзотичните хипотези са на базата на предположението, че червеите са продукти от някаква жизнена дейност на планетата в миналото или днес. Доказано е, че някога на Марс са съществували морета и океани.

Това всъщност би било и доказателство за съществуването и на живот. А ако има живот, вече може да се говори за цивилизация, може би дори по-древна от тази на Земята. Кой сега ще каже, че това е невъзможно? Ето защо тези хипотези изглеждат доста стабилни.

- Техногенен вариант: смята се, че обектите са резултат от антропогенна дейност на жители от Марс. Целта на тези структури е била да се създаде система за водоснабдяване на домовете им, може би и на промишлени комплекси. Много ентусиасти смятат, че на снимките се виждат останки от древни марсиански съоръжения.

- Биогенен вариант: произходът на тези тръби е свързан с дейността на гигантски организми като червеите. Тази гледна точка през 2001 г. за първи път е предложена от известния американски писател Артър Кларк.

Засега това са коментарите, а когато НАСА разсек- рети цялата документация вероятно ще се разбере за какво става дума..."

Прочетох статията, отбелязах на лист въпросите, които щях да задам на Учителя, и излязох навън, за да говоря с него. Заварих го седнал на земята, недалеч от черквата, подложил върху коленете си скицник, в който рисуваше нещо. Със запретнати до лакътя ръкави, гологлав и с молив в ръка нахвърляше наброски върху белия лист. Преди да застана до него, той приключи с рисуването, затвори скицника и стана. Не знаеше, че съм се запътил към него, но щом ме видя, повдигна учудено вежди и попита дали червеите са големи.

Тръгнахме заедно към черквата и естествено аз го попитах за произхода на "стъклените червеи" - какво представляват и от кого са създадени. По всяка вероятност игуменът имаше да свърши някакви задължения, затова мимоходом ми отговори с няколко думи:

- Това са транспортни коридори, по които се пренасят различни суровини от база до база и от звено до звено. Изградени са от извънземни цивилизации, имащи свои изследователски центрове на Марс.

СВЕТЛИНАТА ПРОМЕНЯ СКОРОСТТА СИ...

*Лондон, Великобритания Светлината
променя скоростта си, числото Пи
става 3.15.*

Нашият свят ще се промени коренно, хомо сапиенс и останалите земни живи организми ще изчезнат, защото някои фундаментални константи във Вселената се променят, твърдят шведски физици, пише в. "Телеграф". Тази новина взриви научната гилдия.

В топлистата на величините, които се променят, са скоростта на светлината ($c=300\,000$ км/сек) и числото на Архимед, познато още като *пи* (3.14). Пи се увеличава, а скоростта на светлината намалява. Надолу върви и стойността на гравитационната константа.

Физиците са категорични, че ако след Големия взрив тази величина беше друга, Вселената щеше да се свие в малка точка или пък щеше да се разшири. При такива условия Слънцето нямаше да го има, нямаше да ни има и нас.

Ако масата на електрона, също смятана за константа, мръдне съвсем мъничкото, размерът на атомите също ще мръдне, а обкръжаващият ни свят радикално ще се измени. В случай, че константата на силното взаимодействие стане по-малка, ядрените сили няма да удържат съставните части на атомното ядро и всички химични елементи, с изключение на най-лекия - водорода, ще изчезнат, тоест живите същества ще се "изпарят".

Специалисти от университета на гр. Лунд, Швеция, съобщиха, че за един милиард години промяната на фундаменталните константи е малка, но напълно достатъчна, за да изпрати в небитието човечеството и всички други живи същества на планетата ни. Те изследваха спектъра на водороден облак, чиято възраст е 12 млрд години, и откриха разлика между тогавашното и сегашното съотношение между теглото на протона и

електрона във водородния атом.

Това означава, че гравитационната константа и константата на тънката структура вече не са постоянни величини. "По всяка вероятност те се изменят постепенно под въздействието на сила, която не е известна нито на класическата, нито на квантовата физика", смята професор Свенерик Йохансен, ръководител на научния екип.

А професорът в Кеймбридж Джон Бароу е убеден, че "фундаменталните константи са шифър, с чиято помощ ние навярно някога ще разгадаем ребуса на Вселената". Негови колеги оприличават постоянните величини на грижливо построена къщичка от карти. Докато всички "тухли" са на местата си, тя е стабилна. Но ако само една от тях мръдне съвсем мъничко, цялата конструкция рухва.

Обяснявайки ролята на константите, американският физик проф. Дайна Брайдбъри също използва сравнението с дом: "Природните закони са строителният план, въз основа на който се издига един дом, а константите са хоросанът, гвоздеите и винтовете, свързващи отделните му съставни части. Те са ПИН кодът на Вселената - ако не ги знаем, няма да разбулим тайните на нашия свят."

Смята се, че константите са 37, но е възможно да са повече. Според корифея на руската теоретична физика академик Лев Окуня са достатъчни само 3, за да опишат свойствата на Вселената. На светата троица залагат и други научни светили. Но те засега не могат да отговорят на въпроса кой (какво) е създал(о) константите така, че Вселената да представлява оазисът, който ни е приютил.

Физиците отхвърлят хипотезата за странното съвпадение на обстоятелствата, за намесата на Нейно величество Случайността. Някакъв фактор целенасочено е променял свойствата на Вселенската материя, нагласил е стойностите на постоянните величини с едничката цел да гарантира стабилността на системата, в ключваща планетите, звездите, галактиките, мъглявините и т.н., и е осигурил съществуването на човека.

Световноизвестният британски физик Стивън Хокинг допуска, че обитаваме една от многото Вселени, създадени

от космическия инженер. "Той е много разточителен в делата си и сигурно е създал милиарди системи - всяка със свои специфични константи, обуславящи специфични форми на живот, в които хомо сапиенс не може да вирее", казва Хокинг. Но това тепърва трябва да се докаже... (БЛИЦ)

Сложна материя, казах си аз, след като прочетох неколкостранна статията. Нужно е да си много добре запознат с физичните закони, за да можеш да разбереш написаното, макар и поднесено в популярен стил. Трудно ми беше да направя някакви изводи от разсъжденията на учените, но мислех, че към изнесените факти може би има неизяснени неща, които и за тях оставаха още в сферата на предположенията. Да не мислите, че имах представа точно какви? Моята задача в този случай бе ясна - да запозная игумен Гавраил с изнесените факти и да публикувам отговорите му. Затова ме бива...

Този път нещата се оказаха не толкова лесни, колкото си представях.

Игумен Гавраил поиска да се запознае по-обстойно с публикувания материал, взе написаното и каза, че ще ми даде отговор, когато е готов.

След два дни, вместо коментар по темата, той ми даде два листа, изписани ръчно със ситен почерк:

- Михаиле, първо прочети написаното, запознай се с изложените аргументи и след това можеш да го публикуваш.

- Благодаря, Учителю, дано... - исках да кажа, че се надявах написаното да е лесно разбираемо, но той ме изпревари.

- Написал съм изложението на достъпен и популярен език, така че всеки може да проумее обясненията ми.

Това и направих. Ето какво бе написал игумен Гавраил:

"Фундаменталните константи, които са такива само според съвременните учени, но не и според Вселенските закони и Вселенската философия, са променяли своите стойности нееднократно. Светлината, числото *пи*, гравитационната константа и други са променяли своите "константни" величини. Голям взрив не е имало, следователно Вселената не зависи от такива величини. Масата на електрона, взаимодействието между ядрото и атомите в химичните елементи зависят от света на проявление, в който се

намират. При преминаването им в други измерения, се променят параметрите и взаимовръзките в ядрата и атомите. Оттук следва, че и самите елементи преминават през процеси на трансформация и приспособяване към нов тип вътреядрени взаимоотношения и специфики. Това не означава, че ще изчезнат, те просто се видоизменят.

Съотношението между теглото на протона и електрона във водородния атом също постепенно се променя като този процес е плавен и е започнал назад във времето. Навлизайки в ново, по-високо вибрационно ниво, такива промени са не само нормални, но и желателни, за да може да се осъществи приспособяването на организмите към новите вибрации, не само на духовно ниво, но и на база на най-микроскопичните частици в атома и ядрото.

Гравитационната константа и константата на тънката структура се променят постепенно, незабележимо за нашите учени и техните апаратури за измерване и засичане на параметрите. Въздействието, причиняващо тези промени е непознато като сила на класическата и квантовата физика, но е познато на Вселенската наука. Това са вибрационни полета, които трептят със специфични честоти и придружават процесите на изместването на оста на нашата Планета, както и преминаването на Земята в по-висше ниво на пребиваване.

Фундаменталните константи са такива на фона на човешкото възприятие и оценка, а също така се определят от времевото измерване, което човешката раса е наложила на планетата. Според земната наука, милиард години са достатъчен период, за да се охарактеризира една величина като константа, но във Вселената важат други закони. Фундаменталните константи са характерни за определен период от време и са основа за действието на природните закони. В определен момент, когато се променят вибрациите, природните закони започват да променят характеристиките си, съобразявайки се с новите вибрации, а това от своя страна влияе и на константите, които променят, макар и слабо, своите стойности.

"Константите" в съвременните условия, в които пребивава нашата Планета, са 39. С тяхна помощ могат да се опишат не само свойствата на Вселената, но и взаимовръзките,

принципите и законите, които са валидни към конкретния момент. Тези "константи" са фиксирани от Твореца на Вселената, който е необяснима същност за човешкия разум.

Вселените са много и Творецът, който ги създава, използва различни принципи, модели, взаимовръзки, на базата на които се изграждат и фиксират "константите", валидни за определени периоди от развитието на всяка една отделна Вселена. Творецът знае и изгражда това, което все още е чуждо за разума на земния човек."

ЕВРЕЙСКИЯТ НЕКРОПОЛ КРАЙ КАРНОБАТ

Не случайно публикувам в "Тайните подземия на България" текстове, отпечатани в книги, вестници или списания, отделни цитати, без да съкращавам каквото и да било в тях. Правя го преднамерено, с единствената цел да запозная читателите с написаното, а след това да коментирам по темата. По този начин може да се направи паралел между отпечатаното и направения коментар и да се достигне до истината.

Статията за град Карнобат, публикувана в *БГНЕС Днес+*, е интересна и я предоставям за прочит:

"Край Карнобат се намира най-голямото еврейско гробище в България, в което има стотици, може би хиляди запазени надгробни плочи, всяка от които пази история, гравирани върху камъка. Много от гробовете имат вековна история.

Върху някои от плочите релефът рисува дълги, красиви, изработени с изумително съвършенство надписи на иврит или ладино (староиспански), на други са изобразени предмети - мастилница и перо, ако на съответното място е бил погребан мъж, и цветя, гергеф и ножици, ако е била погребана жена. Първите гробове на това гробище са от края на XVI в., последните - от времето на балканските войни.

Каква всъщност е историята на евреите по българските земи? Знаем, че са живели по българските земи отдавна, много преди войните на Аспарух да преминат Дунав. Първите признаци за тяхното присъствие са били открити

в днешното село Гиген, на река Дунав, където през античността се намирал римският град Ул-пия Ескус. През II век сл. Хр. в града и околностите му е съществувала еврейска общност и там археолозите са открили данни за синагога. Евреите от онова време специалистите наричали романьоти - тези, които са живели по българските земи по времето на Римската империя. Някои от фамилията носят имена, които са запазени и до днес. Когато през 70 година сл. Хр. Вторият храм е разрушен от римляните по времето на император Тит, евреите се разпръснали по цялата Римска империя. Голяма част от тях отишла в Испания, други в германските земи и в земите на днешна Русия, разпръснали се из европейския континент, някои останали в района на Арабския полуостров и стигнали дори до Африка.

Основната част от евреите в нашите земи са били сефаради. Те били прогонени от Испания и Португалия в края на XV в. Монарсите Фердинанд Арагонски и Изабела Кастилска подписали на 31 март 1492 година Алхамбрийския декрет за изгонването на всички евреи от Испания. Това е годината, в която Колумб открива Америка. Евреите тръгват по Средиземноморските страни и достигат до Балканския полуостров - владение на тогавашната Османска империя. Тук те били приети радушно от османските владетели и всъщност имат принос за някои промени в империята като привнесли идеите на Ренесанса, включително и юриспруденцията, която дотогава била непозната сред османците. Те осъзнали, че сефарадските търговци и банкери, лекари и занаятчии носят със себе си ценни знания и умения.

Следващата не толкова голяма, но все пак осезаема еврейска вълна към България, е в края на XIX век и началото на XX век от Русия, Украйна и Молдова след тежки погроми над евреите. Те знаели, че по нашите земи няма антисемитизъм и потърсили своя нов живот тук. Евреите, дошли оттам, се наричали ешкенази и за разлика от сефарадските евреи, които говорят ладино (шпаньолски), те говорят идиш (немския диалект на еврейските гета от Германия, Полша, Русия, Украйна).

В България се смята, че в голямата си част българските евреи заминават за новата Израелска държава, след

създаването ѝ през 1948 година, три години след края на Втората световна война. Но това не е съвсем така, защото тогава заминава най-голямата група, спасена от Холокоста, благодарение на българското гражданско общество, начело с Българската православна църква и с лидери като екзарх Стефан и митрополит Кирил (по-късно патриарх, преди патриарх Максим), юристи, интелектуалци, политици като тогавашния зам.-председател на народното събрание Димитър Пешев и много други. 48 000 български евреи не потеглиха с влаковете към нацистките лагери на смъртта, но 11 000 души от анексираните територии на Македония и Беломорска Тракия намериха смъртта си в газовите камери на Треблинка.

През 1896 година унгарският евреин Теодор Херцел създава Световната ционистка организация, чиято цел е възраждането на еврейската държава, унищожена от римляните. Тогава той пише: "Палестина е нашият вечно незабравим исторически дом. Самото име на Палестина ще привлече нашия народ с изумително мощна сила." Пасхалното пожелание, изречено јірп бягството от робството в Египет - "Догодина в Йерусалим" е станало реално и действено послание. Същата година Херцел отпътувал за Константинопол, за да търси подкрепа и обещания от турците за начинанието си, защото тогава Палестина е под Османско владичество. Минавайки през България той се среща с еврейската общност в София.

Още от 1700 година започнало от някои райони на Европа, от Полша, Унгария и Моравия "обратното" завръщане към Обетованата земя. Това завръщане продължило, макар и с малки групи евреи, и през в следващите почти 200 години. След призива на Херцел, по този път тръгват мнозина, главно от Русия, и създават първите нови еврейски селища в днешен Израел. Още преди 20-те години на XX век към тези земи се отправят и някои от българските евреи, като тази тенденция се засилва през 30-те години. Много от преселващите са били и сред създателите на кибуците. Всички започват да изграждат родината си. Градили са при невероятно тежките условия на местния климат, блатата, пустинята. Правят го с надеждата да сътворят от земята на тяхното

отечество това, което са научили и знаят от богатата природа на родината си България. После следва най-голямото преселение към Израел от 1948 година.

През по-голямата част от периода, когато масово по нашите земи се заселвали евреи, град Карнобат е бил най-оживеният търговски център в този район на Балканите - толкова оживен, че евреите от Бургас и Айтос били погребвани тук. Всичко това означава, че край Карнобат би трябвало да има много еврейски гробове. Поне хиляда, предполагат специалистите. Карнобат е бил само едно от много места в България, където съществуват следи от еврейското наследство в страната. След евреите останали синагоги, гробища и истории. Гробищата не само в Карнобат са занемарени, скрити в трева и бурени, такава е съдбата и на старото еврейско гробище в Стара Загора, което се прелива в християнското. Не са малко и тези, които се оскверняват, но това само отразява, за жалост, нашето отношение към мъртвите, а това показва и културата, и душевността на един народ.

По еврейска ортодоксална традиция починалите се погребват голи, увити само в едно специално изработено платно - мурташ. Поговорката е: "Мурташът няма джобове". Доста поучително!

Преди време проф. Мони Алмалех, ръководител на департамент "Нова българистика" и професор в Института за български език при БАН, сподели, че негова колежка от Полша, семиотик и лингвист, поискала при посещение в София да види еврейските гробища. Когато той я завел, тя казала: "Сега разбирам защо в България няма антисемитизъм - християнските и еврейските гробища са заедно и паметниците им са започнали да си приличат..." Но това е друга тема - въпросът е не само как почитаме мъртвите, а и как съхраняваме гробовете и като исторически, и културен феномен. А гробището край Карнобат е най-големият и най-добре запазен еврейски некропол в България."

Писах твърде обширно за тракийските (българските) племена, които след преселването си от земите на България в Палестина са започнали да се наричат евреи. Затова и еврейският некропол край град Карнобат

предизвика интереса ми и реших да изясня историята за изграждането му.

Игумен Гавраил, свикнал с неочакваните ми питання по най-различни въпроси, не се учуди, че отново задълбах темата за евреите. Да бях евреин, със сигурност нямаше толкова много да се вълнувам от историята на рода си, но някъде вътре в мен нещо непрестанно ме подтикваше да изяснявам, да изяснявам...

- Какво мога да ти кажа по повод на еврейския некропол край Карнобат ли? - попита игумен Гавраил. - Това, че край Карнобат е имало много древно селище, основано още по времето на прехода на Мойсей от североизточна към южна и югоизточна България. Част от следващите го тогава родове се установили около днешния Карнобат и изграждат свой град, който е имал периоди на пълноценно кипящ живот и периоди, в които населението е намалявало поради разселвания на родове по други места. През вековете тук са се заселвали и потомци на други еврейски родове, завръщащи се от Испания и други части на Европа.

- Как се е наричал градът до Карнобат в онези далечни времена?

- Наричал се е с различни имена като през вековете е сменял имената си.

- Какво име е било дадено на града при основаването му?

- Неговите строители са му дали името Моисаве.

- Къде се намира този град днес?

- На североизток от днешния град Карнобат.

- Има ли останки от града?

- Да, има запазени стени и сгради, но са под земята.

Моята задача с проучването завърши. На ход са археолозите...

ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА СОФРОНИЙ (СМЪРТОНОСНИЯТ КАПАН ДО СЕЛО САДОВЕЦ)

"... От двете страни на река Вит се издигат скалисти брегове, по кои има пробити малки дупки, сякаш правени с добре наточена бургия, има и едни кафяви глинести тръби, идещи от дълбините на земята. Тия тръби са се

срасли със скалите, а отвътре са затулени със споен, наглед, сив камък. Реката е широка, на места е доста дълбока и има всякаква риба и много раци в нея. Брегът е пълен с върби, дебели каваци, висока до пояс трева и крякащи жаби.

Вървим по брега на реката бавно, стъпка по стъпка, в идещата мрачина на нощта, вървим надолу по течението на реката, скрити сред високите скали. По туй време в реката няма рибарски лодки, но не дай си боже да се появи патрулен кораб с аскери - тогава ще се нуждаем от закрила. А за мястото, дето можем да се укрием и за където сме тръгнали, войводата каза, че ще ни трябва още време, да се изкачим и излезем над каменните ритли.

Проводихме напред съгледвач и той, кога се върна каза, че горе няма хора и може да се качим. Плевен е далеч, аскер рядко се вижда насам, но знае ли човек кога може да дойде и затова бързахме да се качим и стъпим горе на равното. Небето бе потъмняло, ала все още бе видело и войводата ни заведе при голяма канара, натисна вдлъбнатина по нея и една плоча се плъзна встрани, отмести се и отвори широк вход. Видяха се каменни стъпала и бързо се вмъкнахме вътре. Входът се затвори от само себе си след нас, тогава запалихме газените фенери и заслизахме по стъпалата. Въздухът не бе застоял, ала усещяхме неприятна миризма и кога стъпихме долу очите ни се разшириха от това, що видяхме. В подземието имаше два разклона и те бяха пълни с човешки скелети. Много, много скелети - на стари хора и малки деца, броят им беше близо двеста, та се стъписахме от видяното. Защо имаше толкова много човешки скелети тук? Да не беше голяма гробница?

Войводата и той се стъписа, стоеше сред нас, като мислеше за нещо и рече, че това са кости на българи, кои преди много години са бягали от турците, да се спасят от смърт. Един овчар, кой е знаел това място ги довел и всички се скрили. Влезли в подземието, плоча-та-врата се затворила зад тях, а те не знаели секрета за отваряне отвътре, не могли да излязат и всички умрели. Умрял и овчарят...

Грозна работа, да умреш в големи мъки, без вода и без храна, затворен в тъмница с малки деца... Господи,

помилвай техните души! Не можехме нищо да сторим, за да погребем навън нашите българи. Прекръстихме се, преместихме скелетите от едната страна на подземие и тръгнахме напред, понесли в сърцата си мъка за умрелите. Стигнахме до каменна преграда, по която също имаше малки вдлъбнатини и войводата натисна една от тях, нареди на трима от нас да опрат гърбове в единия край на стената и да натискат с все сила. Каменната стена подаде навътре и се отвори широк процеп, откъде влезнахме. Видяхме съкровищница. По пода имаше купчини златни и сребърни пари, женски златни накити, позлатени пищови и всякакви други неща. Войводата рече, че нещата са били скрити тук преди доста години от такива като нас...

Тръгнахме посред нощ да излизаме от съкровищницата. Встрани от стъпалата, нагоре къде изхода беше скрит механизъм за отваряне на плочата отвътре. Войводата стори нужното, входът се отвори и се видя небето, посипано със звезди. Кога излязохме, войводата затвори входа, после слязохме отново къде реката и поехме към друга пещера, която бе на три часа път оттук..."

Затворих книгата. Бях потресен от нелепата смърт на обречените в подземие българи. Търсещите спасение бяха умрели в мъки - стари и млади, деца. Не ми се четеше повече. Опрял гръб в стената на черквата, седях на сянка и си представях трагедията.

Видях игумен Гавраил да се приближава към мен, станах да го посрещна, поздравих го, а той направи знак да седна, сложи ръка на рамото ми и се настани до мен.

- Тъжен си, приятелю? - видя върху тревата книгата на Софроний, почувства обзелата ме тъга и тихо прошепна: - Божия воля, ученико! Съдба! Но там, в подземие, има и други скелети, само че са оставени по-късно...

- Скелети на кого, Учителю?

- На турци.

Погледнах го учудено - какви скелети на турци в това подземие?

- Хайде да почнем отначало - предложи той. - И без друго ще имаш многобройни въпроси за подземие, нали? Така, първо да уточним някои неща за селото... - Помълча малко и заразказва: - Село Садовец е разположено върху дъно на древно море с неголеми размери.

- По кое време е съществувало това море, Учителю? - полюбопитствах аз.

- По времето на късните лемурийци. Тук, на някогашния морски бряг е бил изграден комплекс, в който се извършвали специализирани по вид дейности за енергийно зареждане, баланс, повишаване на вибрациите на полето и други техники.

- Учителю, а подземието...

- Не бързай! - скастри ме той. - В каньона на река Вит има входи към три големи подземия, разположени на различни дълбочини. Най-дълбоко разположеното подземие е недостъпно още от времето на расата на атлантите. То е било изградено от лемурийците, които са оставили в него най-различни уреди, лазери, техники, пирамидални конструкции и книги. Другите две подземия са останали от атлантите като в зората на петата раса са били частично достъпни и за нейните представители. Постепенно достъпът бил ограничен и по времето на хайдутите е било възможно да се проникне само в най-горната част на по-високо разположеното подземие. В подземията се съхраняват много богатства, уреди, книги от времето на атлантите до годините, в които хайдутите са складирали придобитите от тях съкровища.

Кучетата с изплезени езици се появиха зад черквата и побързаха да заемат местата си до игумен Гавраил. Тъй като игуменът седеше до мен и мястото, на което трябваше да се настани Рая бе твърде тясно, тя започна да ме побутва с глава, докато накрая се отместих малко встрани и тя доволна легна на земята и положи глава в скута на игумена.

Мислех за механизма, отварящ и затварящ подземието, за трагедията на хората, погребани живи, когато игумен Гавраил прекъсна размишленията ми:

- Михаиле, подземието до каньона се отваря с механизъм, който задвижва каменна плоча, както го е описал Софроний. Механизъм има и от вътрешната страна. Но овчарят, за който споменава Софроний, не е знаел за него. При влизане вътре, плочата се затваря сама след определен период от време. В подземието се слиза по каменни стъпала...

Останах замислен, а игумен Гавраил ме погледна

въпросително и се учуди какво не ми е ясно.

- Мъча се да разбера откъде овчарят е научил за подземие и за механизма, с който се отваря плочата и се влиза вътре. Софроний пише, че овчарят заедно с бягащите е влязъл в подземие, но после не е могъл да отвори вратата, за да излезе. Но нали веднъж вече е влизал в това подземие и е успял да излезе от него? Нещо тук не е обяснено както трябва... Ето това ме смущава.

- Значи ти е нужно допълнително обяснение - съгласи се с моите аргументи игуменът. - Понякога наистина се налага... Питаш за овчаря... Както се случва в живота, той случайно е попаднал на входа към подземие... Обикалял със стадата си в района и един ден, събирайки отдалечилите се овце се е подпрял на скалата и натиснал без да знае скрития механизъм на плочата, прикриваща входа на подземие. Видял как плочата се мести и се отваря вход, водещ надолу, и побързал да се вмъкне вътре. Не видял богатства, каквито мислел, че може да има, дострашало го и побързал да излезе, за да не оставя стадата без надзор. И тъй като бързал, успял да излезе преди вратата да се затвори. Затова и не разбрал, че има механизъм, който отваря входа отвътре. Когато дошли бягащите хора, овчарят вече е знаел как да отвори входа отвън... - Замълча, навлажни с език изсъхналите си устни и шеговито попита: - Да считам ли, че отговорих задоволително?

- До тук добре, само не разбрах, как в подземие са попаднали и скелетите на турците?

- В подземие има натрупани много скелети, защото там на два пъти са умирали хора. Единият път това е била групата, укриваща се от гоненията на турците, доведена от овчаря. Селяните са влезли в подземие, за да се скрият, но не са успели да излязат обратно и умират там. Другият случай е, когато турски богаташ укрива откраднатото от султана злато и богатство и с помощта на войници го складира в същото подземие. При напускане на подземие, той заедно с трима от най- близките си приближени затварят плочата и не допускат останалите долу войници да излязат. Оставят ги да умрат, за да бъде запазена тайната на укритото. Както българите, така и затворените турски войници не са знаели секрета за

отваряне на плочата отвътре и не са успели да излязат навън.

- Не ми каза, откъде богатият турчин е знаел за това подземие?

- До него е достигнала историята за внезапно изчезналите българи от преследващите ги турски войници, които са си разказвали един на друг случката за "потъналите" в земята бягащи селяни. Богатият турчин е бил начетен и знаел, че има подземия, в които се влиза чрез задействането на определен механизъм. Уверен, че случаят е точно такъв, той много пъти обикалял района, където били изчезнали българските селяни. Търсил е скала и механизъм и ги е открил. Когато влязъл в подземието, намира останките на селяните, а в това време плочата се затворила и той започнал да издирва вътрешния механизъм. Открил го и продължил да проучва подземието. Забелязал, че въпреки скелетите на мъртвите, въздухът е сравнително чист, не е застоял, което му подсказало, че има вентилация. Това го насочило и към предположението, че има и друго подземие, може би съкровищница. Започнал да търси механизъм, отварящ пътя към тази съкровищница, но не го намерил. Вече бил сигурен, че няма друго подземие и по-късно е укрил откраднатото съкровище от султана в подземието, където са били загиналите хора.

Игумен Гавраил взе книгата на Софроний, поглади я с ръка и попита:

- Следотърсачо, ще има ли още доизясняващи въпроси?

- Да, за неочакваната смърт на мъж от село Садовец през 2010 година. Този човек приживе също е влизал в подземието, видял е скелетите и е разказал за тях на моя приятел професор Сашо Драганов, родом от същото село.

- Дааа... - произнесе с въздишка той. - Човекът е чувал това предание за селяните и турците, попаднали в подземие с механизъм, и дълго време е търсил мястото. Намерил го е, влязъл е вътре...

Очаквах с нетърпение да продължи, за да разбере какво е видял, но той мълчеше и гледаше съсредоточен в някаква невидима точка за мен. Смръщи чело и сякаш без желание каза:

- Открил е и механизма за отваряне на входа и влизане

в съкровищницата...

- И е влязъл? - възкликнах изненадан.

- Да, влязъл е! - потвърди игумен Гавраил, остави книгата на Софроний обратно върху тревата и отново замълча. Но това не бе развързката, която очаквах. След миг той продължи: - Влязъл е и при вида на съкровищната едва не получил припадък. Стресът, който изживял, бил голям. Съзнанието му не е могло да асимилира и приеме видяното... Този мощен нервен шок е довел до траен енергиен дисбаланс и увреждания, които причинили смъртта му.

- Взел ли е нещо от съкровищницата?

- Не е посмял да вземе нищо. Страхът, който е изпитвал не му позволил да сподели с никого за откритието си.

- Жалко, много жалко, били са добри приятели с професор Драганов. Можел е да сподели с него. Професорът твърди, че мъжът е бил добър човек и е притежавал изобретателски способности. Можел е сам да конструира машини...

Сетих се, че пропускам доизясняващ момент и бързо попитах:

- Когато мъжът от село Садовец е влязъл в подземие и открил съкровищницата, тогава той би трябвало да е видял най-напред турското съкровище, нали?

- Не го е видял, защото го е нямало...

- Някой друг ли е влязъл в подземие и го е взел?

- Никой друг, а самият турчин, които го е оставил там, както ти казах. След известно време се е върнал и преместил по-голямата част от откраднатото на други места в района. В това помещение е оставил малко неща...

- Да попитам ... - той се усмихна, знаеше коронния ми въпрос и зачака. Продължих: - Днес подземие...

- С годините входът и проходът зад него са затрупани, но подземие съществува и един ден може да бъде открито.

Замислих се за миг и попитах:

- На какъв принцип работят машините, монтирани от атлантите, с чиято помощ се отварят и затварят входовете на техните подземия? Може би работят със самозареждащи се акумулатори или пък с някакъв друг вид

енергия?

- В машините им са вградени кристали, които се самозареждат от собствената си структура на определен интервал от време.

- С други думи са вечни.

- Да, вечни - потвърди той.

- Учителю, интуицията ми подсказва, че в района на Садовец някога е имало древен мост.

- Щом ти подсказва, значи си на прав път. Да, навремето през каньона е имало въжен мост, а също и един друг със здрава конструкция, който отдавна е разрушен. Друго?

Село Садовец, Плевенско. Тръби от подземен завод. Снимка: професор Сашо Драганов.

- Зная, че тук, на река Вит при село Садовец, се е водила последната битка на Атила с римската армия, нали?

- Да, точно тук се е водило това победоносно сражение на Атила, което слага край на огромната римска империя и тя се разделя на две - Рим и Византия.

- Учителю, какво означава името Садовец?
- Името няма конкретно значение. Преди много години в село Садовец се е заселил пътуващ богат търговец, който останал да живее там, както казват усяда, все едно се посадил и спрял безкрайните си пътувания. Може би от това събитие селото се нарекло Садовец.

- Професор Сашо Драганов ми е изпратил интересни снимки от околностите на село Садовец, за което съм му благодарен.

Показах снимките на игумен Гавраил, който внимателно ги разглежда:

- Дупката в скалата е направена по времето на средните атланти. Била е част от голям механизъм, който при задвижването си е създавал енергийни полета. Да, направена е със специален лазер. В тази местност е имало изграден комплекс от огромни огледала, които са били настройвани и позиционирани в зависимост от енергийното поле, което е трябвало да се създаде. В дупката се вкарвал лост, който е достигал до разположен в дъното на пещерата кристален чип. Чрез тази манипулация се е задвижвал определен модул от цялостния механизъм и се е осъществявала настройката и ориентацията на огледалата.

- Учителю, какво представляват "глинените тръби", описани от Софроний, които археолозите приемат за природни образувания.

- Ама разбира се, от какво друго естество биха били изградени, ако не от майката природа? - пошегува се той.
- Михаиле, "глинените тръби" са били изходната част от голяма вентилационна система на подземен завод за обработка на различни скъпи метали, минерали, течни суровини. В завода се използвали преработени в подземните лаборатории енергийни потенциали от земното ядро. През "керамичните тръби" в пространството се изхвърляли използваните вече енергийни потенциали, които след експлоатацията са изгубили по-голямата част от свойствата и качествата си. Няма опасност за хората и растенията от изхвърлени потенциали, тъй като енергийната защита ще пази това пространство още дълго време. Всъщност, тръбите продължават по специално прокопани и облицовани тунели надолу под земята, където

се свързват с цялостната вентилационна система. Изработени са от материал, подобен на съвременната керамика, който е с много по-здрава структура и в същото време има свойства на еластичност и приспособяване.

- До завода...

- Няма начин - прекъсна ме той. - Днес до завода не може да се стигне, защото той и пространството около него са изолирани с енергийна защита.

*Вкаменени тръби край
Белоградчик*

- Учителю, но тръбите са запълнени с вкаменени образувания. Как тогава през тях са се изхвърляли...

- Спокойно, щети обясня. Вкаменените образувания в тръбите са представлявали зони, в които определени мощности са били задържани преди да се изхвърлят в пространството. Когато заводът спира да работи, онова, което е останало в тръбите, се е вкаменило. Направено е с цел да се неутрализират излъчвания, които биха били вредни за природата и хората след попадането им в пространството...

- Знаеш ли, подобни вкаменени тръби съм виждал близо и до град Белоградчик. В скалните блокове от бял

пясъчник се виждат разтопени и покрити с ръжда метални тръби, планки, плочи, листове. Вкаменените тръби се намират в бял пясъчник, разположен под червения, който започнал да се образува преди 200 милиона години - още преди 8 000-те божествени години. А белият пясъчник е по-стар от него. Интересно е какво се има предвид под "божествена година". Продължител-

Пещерата до село Садовец, община Плевен

ността ѝ е около 23 750 земни години. Това число много ми напомня на едно друго - 25 920 години - зодиакалният космически цикъл. $25\,920 \times 8\,000 = 207\,360\,000$, което горе-долу отговаря на възрастта на тръбите.

- Вкаменените тръби до Белоградчик са на възраст около 230 милиона години и са с техногенен характер, изработени са от непознати на днешната цивилизация метали и метални сплави. Дупките са част от общата конструкция, създадена от Вселенското звено за изграждане на високотехнологични конструкции във Вселената.

Нямаше как да не попитам кои членуват в това звено.

- Само високоразвити цивилизации - последва телеграфният отговор на игумен Гавраил.

- Отворите на вкаменените тръби са правени с лазер, нали?

- Да, за направата им са използвани лазери и други, непознати на нас уреди.

- С каква цел са изградени?

- За създаване на комплекси, обитавани от боговете. Дълбоко под вкаменените тръби, за които питаш, има подземна конструкция, аналогична на наземната, която е и по-добре съхранена през времената.

- Игумен Гавраиле, защо тези 8 000 години са били наричани божествени?

- Божествените 8 000 години са годините, през които Земята е била Божествената планета, т.е. тук са живели Вселенските Богове. След тяхното отпътуване, през различни времеви периоди, започват да се създават земните раси.

- Учителю, мога ли да попитам за пещерата до село Садовец?

- Надявах се да я пропуснеш... Какво искаш да знаеш за нея?

- Мисля, че е по-интересна от другата съкровищница... Смятам, че в пещерата и под нея се намират по- древни неща...

- Тогава ти е известно, че пещерата е на два етажа и е изследвана до четиристотин метра в дължина. Но не знаеш, че пещерата е вход към горните нива на подземие, разположено стъпаловидно на няколко етажа. Най-горният етаж е съкровищница, надолу има подземен град и храмов комплекс, а най-отдолу също се намира съкровищница, но от много по-древни времена.

- Благодаря. Няма да питам повече подробности за подземията, знам, че за да се влезе в тях, трябва да се преодолеят различни секретни механизми.

Игумен Гавраил се намери да стане, но още преди да се е изправил аз скочих, взех книгата на Софроний и щях да му задам един практичен въпрос... Не успях, защото както винаги бях разконспириран - чух го да казва:

- И да отидеш на мястото до село Садовец, където се намира входът на подземие, няма да откриеш скалата. Ясно ли се изразих, ученико?

- Прекалено ясно, Учителю!

ИСТИНАТА ЗА СТАРОСЕЛ

Станеше ли дума за древни тайни, винаги се вълнувах, нетърпеливо прелиствах записките, настроението ми се покачваше и се залавях за работа. Понякога откривателската тръпка отшумяваше, изместена от друга неотложна работа, но мисълта за нея оставаше в главата ми да тиктака като часовник. От няколко години все се готвех да започна проучване на най-големия открит досега тракийски царски комплекс с мавзолей, сред който се намираше и Четињова могила, но едва днес осъществих желанието си.

Какво ми беше известно за Четињова могила? Това, че е разположена край Старосел - един от центровете на древната тракийска култура, скрил в недрата си знания, които упорито продължаваше да пази. Четињова могила е най-величественият тракийски храм, създаден през V век пр. Хр.

Могилата е висока 21 метра, оградена е с внушителна стена, която има 240 метра дължина и височина до 3,5 метра, изградена е от каменни блокове с идеална правоъгълна форма. Стълбища и коридор водят до портал с орнаменти, зад който се намира първата правоъгълна камера. След нея е разположена главната кръгла камера, с диаметър 5,5 метра, с издигнати до стените полуколони, а над тях са изрисувани орнаменти, оцветени в синя, червена и черна боя.

На тридесет метра от главния храм е открит саркофаг с богато погребение. От него са извадени златен пръстен с изображение на конник, бойни доспехи, стрели, сребърни, бронзови и рисувани керамични съдове, които са отлично запазени.

От северната страна на храма има вкопана скална вана за производство и съхранение на вино. Тя е с елипсовидна основа и плътна замазка. При разкопките са намерени съдове за пиене на вино и цедилки.

В района около Старосел и съседните села има още девет могили с уникални архитектурни елементи и цветна украса. Могилите са проучени и консервирани, но не са отворени за посещения.

Прочетох още веднъж сведенията за Старосел. Но преди да отида при игумен Гавраил излязох навън и тъй като полевата "кабина-баня" беше свободна, си взех един приятно топъл душ. Водните струи обгръщаха тялото ми, чувствах се освежен и съвсем забравих, че водата във варела не се пълнеше с маркуч от чешма, а с кофи вода, носени на ръка от кладенеца. Сетих се за това малко преди водата да намалее и спрях къпането. Обух късите си панталони, грабнах двете кофи, излязох от банята и без да се избърша с хавлиената кърпа се отправих към кладенеца. Напълних кофите с вода и започнах да пълня варела, служещ за бойлер. Пет пъти ходих за вода и доливах варела, а на шестия, когато бях понапълнил кофите с вода, чух игумен Гавраил, застанал близо до мен, да ми казва:

- Хайде, приятелю, направи този последен курс и ела да поговорим за Старосел.

Това и чаках. Почти тичешком се понесох с кофите към кабината, водата се плискаше и мокреше краката ми, но аз бързах. Покачих се отново на стълбичката до покрива, където бе монтиран варела, излях водата в него и се върнах при игумена.

- Какво толкова те вълнува Старосел? - попита той. - Какво искаш да доизясниш? - Огледа наоколо, прецени, че навън е все още горещо и предложи: - Хайде да поседнем вътре в черквата. Днес имам необходимост по-дълго време да общувам с иконите.

Не каза какво ще споделя с иконите, не го и попитах. Ако трябваше да знам, щеше да ми каже. Влязохме в прохладата на църквата. Вътре горяха дванадесет жълтеникави восъчни свещи и една голяма бяла свещ - тринадесетата най-отгоре на бронзовия свещник. Седнахме на дървените столове и се загледахме в образите на светците. Този път те ни гледаха мълчаливо и чакаха да чуят нашия разговор. И без да ме подканят аз заговорих:

*Два яйцевидни каменни къса,
наклонени един към друг*

- Учителю, археолозите датират строежа на Чети- нъова могила през V век пр. Хр.

- Датировката е неточна, Михаиле. Първите храмове и комплекси край Старосел са били изградени още по времето на първите заселили се по тези земи арани, в зората на тяхното разселване на територията на днешна България.

- Десет-дванадесет хиляди години преди Христа?

- Така може да се възприеме.

Замислих се. Всеки, посетил комплекса, би се учудил на двата огромни камъка с яйцевидни форми, допрени един до друг, като общият им център на тежестта им се намира в точката на допиране, което позволява на камъните да запазят равновесие. Вече бях готов да попитам за начина им на обработка и предназначение, но игумен Гавраил неодобрително поклати глава.

- Не мисля, че въпросът ти е удачен - каза строго той. - За камъни от подобен род сме говорили неведнъж. Трябваше да ти е пределно ясно, че двата яйцевидни каменни къса са входът към комплекса и са били изработени с лазери-ваятори още по времето на късните атланти.

- Извинявай, все пак исках да потвърдиш... Остава да направя предположение, че под храма е подземието.

- Така излиза! Можеш да продължиш...

- В храма археолозите са открили "каменни хлябове и

погачи за божеството" които се поставяли в жертвения огън, когато са извършвани тайните ритуали. За истинското им предназначение трудно бих могъл да направя никакви предположения. Във всеки случай, смятам, че поставянето им в огъня не е било първоначалното им предназначение.

- Приемам отговорът ти за удачен - съгласи се игумен Гавраил. - Тук нещата са малко по-трудни за разгадаване, тъй като каменните хлябове са претърпели съществена промяна в материята. По-точно е да кажа, че каменните хлябове всъщност са били каменно-кристални носители на информация, които в по-късни времена, при съприкосновение с огъня, са загубили физическите си свойства и се превърнали в обикновени камъни.

- Ще те помоля за повече..,

- Спокойно, знам какво те интересува. Ако беше изчакал малко щеше да научиш, че каменните хлябове или пити са имали кръгли или елипсовидни форми.

Понечих отново да попитам и отново бях прекъснат:

- Материалът, от който са били направени каменните хлябове представлявал смес от различни съставки, между които стрит пясък и кристална маса. - Учителят привърши с обясненията и аз предизвикателно му се усмихнах. Не беше прихванал въпроса ми къде са...

- Компютрите, с които са били свързани, се намират в съответните подземия - добави той и също се усмихна.

Бях отгатнал, че каменните хлябове са имали някакво друго първоначално предназначение и вече с повишено самочувствие попитах за кръглият купол на храма, в чието съвършенство дори и днес геодезистите не са открили и милиметър отклонение.

- Куполът на храма е имал подвижен покрив, който се е отварял при изпълнението на ритуали, свързани с Космоса, Вселената и боговете. Идеалният кръг на купола е бил направен с цел да концентрира максимално точно лъча енергия, излизащ от голяма кристална сфера в храма, разположена на специална маса точно под

Четиньова могила край Старосел

купола. Лъчът се отправял през отвора на подвижния покрив в космическото пространство.

Заслужаваше си да попитам за купола!

- Учителю, траколози и учени от Националния исторически музей разкриват едно събитие и описват как древни "снайперисти" са участвали в разрушаването на политическия и религиозен център на одрисите край Старосел. Стрелците са били специални части от армията на Филип Македонски и използвали много точни прашки с оловни тежести.

В района са открити стотици оловни късове, като на тях дори били написани имена и предизвикателства. Находките от района съобщават подробно за войната между древните траки и македоните на Филип, който нахлул по течението на Марица, превзел Кабиле и днешния Пловдив, но се е затруднил при сблъсъка си с одрисите в Средна гора.

- Събитията са правдиво описани. Филип Македонски наистина е обсадил тракийския комплекс край Старосел и част от войниците му са използвали специални уреди, подобни на прашки, за изстрелване на оловни тежести, с които са разрушили стени от комплекса. Одрисите са били добри воини и тактици и Филип е срещнал сериозна пречка при завоюването на тракийските светилища в Средна гора. По време на обсадата части от

основните стени на комплекса край Старосел са били разрушени, което е наложило преместването на центъра на властта на одрисите в долината на тракийските царе край Казанлък и града на Севт - Севтополис. Привършваме ли с могилата? Не? Разбира се, че не. Тогава да поговорим още.

- Близо до Четиньова могила се намира Храмът с колоните (Хоризонт). Той е по-малък и впечатлява с красивите си колони и помещенията, изградени от големи каменни блокове, които имат правилни правоъгълни форми. Могилата Хоризонт е единствената гробница в Тракия с колонада. И докато на други места колоните са една или две - тук броят им достига десет. Колоните са с капител в ранен дорийски стил. В гробницата е бил погребан представител на тракийската аристокрация.

- Сега трябва да отговоря какво е било предназначението на храма, нали? Служил е за извършване на различни ритуали, свързани с почитта към създателите от Сириус. В него се е осъществявала връзката с центъра за комуникации на Създателите. Ритуалите се извършвали един път в месеца, винаги след полунощ. В дясната част на храма има каменна зала, откъдето се слиза в малко петоъгълно каменно помещение, в което са издигнати по една колона във всеки ъгъл. В средата на тази тайна зала е поставена мраморна маса, на която са разположени капсули с генен материал, много схеми, записани са формули и описания, свързани със създаването на матрицата на човешкия ген на новата раса. Стените на залата са изрисувани с красиви стенописи.

- Благодаря, надявам се някой път да ме въведеш в нея...

- Разбира се, някой път...

- Имам още въпроси...

Той знаеше това. Следеше мислите ми и спокойно повдигна рамене. Беше свикнал. Разказах му за тракийския архитектурен комплекс Кози грамади, намиращ се на двадесет километра северно от могилите в Старосел.

Бил е изграден през V-IV век преди Христа и заема площ от около осем декара в Средна гора. Комплексът включва няколко монументални сгради, заобиколени с крепостна стена в квадранс градеж. Централната постройка била

внушителна резиденция на владетел. Намерени са много монети от тракийските царе Терес II, Котис I и Аматок, както и двойна брадва (лабрис), символ на царската власт у траките.

- Благодаря за информацията - каза игумен Гавраил. - Трябва само да напомня, че комплексът Кози грамади е построен по същото време, когато е изградена и Четиньова могила.

- Ще ми разкажеш ли за него?

- Комплексът Кози грамади представлява жилищна част, в която се е намирала резиденцията за временно пребиваване на владетеля. Тук той е отсядал с придружаващите го благородници и свитата си. В комплекса не са били допускани обикновени граждани, с изключение на тези, които са се грижили за поддръжката на резиденцията, на обслужващите владетеля и придружаващите го. Дълбоко под комплекса има подземие от времето на атлантите, в което се съхраняват техни ръкописи, различни уреди и предмети, използвани при дейности, свързани с производство, бита, храмови задължения и комуникации. Ранните траки са използвали подземие, за да опазят своите богатства, наследени от атлантите или придобити през различни периоди от тяхната история. В по-късен период до подземие са имали достъп само владетелите и определени посветени от най-близкото им обкръжение.

Изслушах с голямо внимание казаното от игумен Гавраил и на свой ред му разказах какво съм прочел за разрушенията, които Филип нанесъл на Старосел...

"... Според историческите сведения Филип поискал помощ от Тесалия, защото траките водели необичайна за древните елини война с партизанска тактика. Нападали през нощта, правели засади и винаги изненаждали неподготвената за отбрана войска. С многобройната си армия и след единадесетмесечни нападения и обсада, които продължили и през зимата, Филип победил и разрушил тракийския комплекс край Старосел. След победата му центърът на властта на одрисите се изместил към долината на тракийските царе край Казанлък и града на Севт - Севтополис.

Храмовият и властови център в областта е бил построен

от цар Аматок II. Навсякъде там се откриват и предмети, белязани със символа на неговата династия - двуострата брадва, наречена лабрис. Подобно оръжие е било изобразено и на пода в резиденцията на владетеля на връх Кози грамади. Аматок II е бил васал на царя на одрисите Керсеблепт, но за известно време е управлявал и самостоятелно част от одриското царство. Негов син е Терее II. И двамата владетели са управлявали своето царство от двореца Кози грамади, както и от други подобни резиденции. Дворецът на Кози грамади е добре укрепен и има площ от 4,5 декара. Край него са открити парчета от златни апликации и археолозите се надяват сградата да крие още богатства. Древните тракийски царе нямали установени столици, а управлявали владенията си от подобни крепости.

Археолози от НИМ, под ръководството на заместник-директора на музея Иван Христов, успяха през 2009 година да датират комплекса в Старосел. При разкопки в Четиньова могила учените достигнали до останки

*Монета на цар Терее II със
символа на царската
династия - двуострата
брадва, наречена лабрис*

от древна клада, издигната в чест на богинята Хестия. Траколозите смятат, че с тази клада е било отбелязано откриването на храма. Учени от Хайделберг изследваха материала от нея и доказаха, че Старосел е бил издигнат не по-рано от 358 г. пр. Христа..."

- Както личи, добре си запомнил историческите сведения - каза игумен Гавраил, щом завърших разказа си. - Сега какво за брадвата?

- Това, че из цялата област се откриват предмети, белязани със символа на династията, към която е принадлежал и цар Терес II - двуострата брадва, наречена лабрис. Учителю, допускам, че династичният символ е имал и някакъв друг, скрит подтекст.

- Да, има! - потвърди той. - Има скрит смисъл, който изразява обединението на противоположностите в едно силно, общо цяло. А що се отнася до първите храмове и комплекси край Старосел, археолозите допускат неточности. Храмове са били изградени още по времето на първите заселили се арани на територията на днешна България в зората на тяхното разселване.

- Учителю, да продължа ли с това, което съм прочел по този въпрос? - Получих утвърдителен отговор и зачетох:

"... Светилищата на одрисите в района на Старосел вероятно са били подредени във формата на съзвездие Голяма мечка, разкрива д-р Иван Христов. Той обяснява, че по южните склонове на Същинска Средна гора има огромна концентрация от над 400 археологически обекта и много храмове. Районът на Старосел може би е представлявал голям религиозен комплекс като този в Атон и подобен на днешните християнски манастирски комплекси. Към светилищата на тракийските богове се стичали хиляди поклонници, които вървели по свещен път. Пътят е бил заобиколен от постройки, които приютявали пътниците, където са им помагали и предлагали храна и вода при пътуването.

Археолозите дори са очертали маршрута, който древните тракийски богомолци са изминавали. Той преминавал покрай днешния язовир Пясъчник и продължавал към храмовете в могилите около Старосел. В една от тях - Пейчова могила, е бил погребан и обожествен тракийски владетел. При проучванията на могилата, екипът на д-р Иван Христов достигнал до кладата на богинята Хестия - божество на домашното огнище. Учените предполагат, че тя е била и покровител на царската династия. За първи път в могила се откриват и предмети, свързани с култа към тази богиня..."

Сега можех да задам въпросите си:

- Игумен Гавраиле, стигам до най-същественния въпрос - какво в същност представлява комплексът Чети- нъова могила?

- Храм, в който траките са извършвали ритуали, свързани със Слънцето и Седемте лъча на Светлината - отвърна игуменът. - Тези ритуали се изпълнявали на всеки три месеца сутрин и вечер. Пазителите на храма и посветените, допуснати до тези тайнства, са имали достъп до подземието на храма, където се влиза от най-вътрешната част на комплекса през вход-плоча със задвижващ механизъм, който откривал вход и стълби от мрамор, слизачи надолу. В подземието се съхранявали ритуалните атрибути наред със скъпи съдове и предмети, наследени от първите траки.

- Голямо ли е подземието?

- Не е много голямо. В него има изградени седем големи колони, които дават опора и стабилност на помещението. Освен споменатите неща, в подземието има ръкописи на забравения арамейски език, описващи първата история на расата, началото на живота, Създателите и връзките на расата с Космоса. Там... - игуменът сведе глава и впери поглед надолу, загледан в невидимото пространство, където разглеждаше нещо, което, според мен, не виждаше съвсем ясно. Но след малко вдигна глава и доволен, с усмивка ми заяви: - Ученико, на издигнат постамент е сложена "Книгата на началото!" Книгата е "отпечатана" на фини златни листове, има твърди корици с богата инкрустация на лицевата страна. Под книгата на мраморна плоча, върху купчина тънки златни люспи, се съхранява кристално кълбо, донесено от Атлантида, чрез което се осъществява връзка с Акаша.

Не казах нищо. Оставих думите му да отекват многократно в ушите ми. Беше невероятно хубаво, за да правя коментар.

- Учителю - заговорих след кратък размисъл, - археолозите предполагат, че светилищата на одрисите в района на Старосел са били подредени във формата на съзвездие Голяма мечка. Така ли е?

- Така е. Стотиците могили в район на представляват по-малки храмове, в които се извършвали ритуали към

Луната и Космоса, като Дом на Сътворяването, както и към други звезди и природни стихии.

- Кои други звезди, Учителю?

- Могилите край Старосел са конфигурации на Големата мечка, Орион, Голямо куче, както и на взаимовръзките: Земя - Сириус, Земя - Арктур, Земя - Хата. Има и един храм, в който се е отдавала почит към Първите - към Алвех и Гаинати.

- И той се намира в могилата...

- Която е в посока юг-югоизток от Четиньовата могила. Ще ти кажа още, че под могилите има прилежащи малки помещения, в които се съхраняват съдове, атрибути, а също и ръкописи, свързани със съответни ритуали и исторически събития от Началото на дните.

- Да не пропусна и каменната вана за приготвяне на вино... Под нея...

- Да де, вече знаем... - подкачи ме той. - Под каменни съоръжения от този вид винаги има нещо... Ясно, под ваната за вино се намира част от подземие, разположено под могилата.

- Какво ще кажеш, Учителю, да се върнем ли на историческата сцена - битката на Филип Македонски с траките и разрушаването на Старосел? Това нападение с прашките ми звучи твърде странно! И аз като малък съм си правил прашка и с нея съм мятал камъни, но оловни топчета, мятани с прашки да разбият стени...

- Съпоставяш своят опит с прашките... - развесели се игумен Гавраил. - Защо пък не. Така можеш да прецениш какво може да се извърши със силата на една прашка, изплетена от здрави върви... И така, учени-ко, историята с Филип Македонски е следната. Той е обсадил тракийския комплекс край Старосел и част от войниците му са използвали специални уреди, подобни на прашки за изстрелване на оловни тежести, които са разрушили стени от комплекса. Напомням, че одрисите са били много добри воини и тактици и Филип е срещнал сериозно затруднение при завоюването на тракийските светилища в Средна гора. Както вече ти казах, по време на обсадата части от стените на комплекса край Старосел са били разрушени, което е наложило преместването на центъра на властта към долината на тракийските царе - край Казанлък и града

на Севт - Севтополис.

- Част от основните стени на комплекса край Старосел може да са разрушени, но най-безценните неща са останали - казах аз, имайки предвид "Книгата на началото", кристалното кълбо, донесено от Атлантида, осъществяващо връзка с Акаша, а също скъпоценните предмети, оставени в съкровищниците на комплекса.

- Те остават в нашата земя, ученико. Един ден те ще бъдат ползвани...

ПРОЕКТЪТ МОНТОУК - ЕКСПЕРИМЕНТИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Получих множество запитвания от читателите на "Тайните подземия на България" за направените разкрития за връзки с извънземни в книгата на Престън Б. Никълс и Питър Муун "Проектът Монтоук - Експерименти във Времето" (Издателство "Паралелна Реалност," 2009 г.).

Читателите се интересуваха от достоверността на изнесеното и търсеха отговор. След като вече бях съобщил някои подробности за проекта "Филадельфия", те желаеха да коментирам и проекта Монтоук.

Преди всичко трябва да споделя удовлетворението си от сериозните разкрития, изнесени в "Проектът Монтоук". Книгата беше оценена високо. И това не е случайно - от двадесет години, откакто оригиналът е излязъл за първи път в САЩ, книгата постоянно е преиздавана, превръщайки се в бестселър. Необходимо е да отбележа, че и описаните лични преживявания на самия Престън Никълс правят книгата уникална. Многогодишните му изследвания възстановяват събития, проведени опити, случили се през 80-те години на миналия век - контрол над съзнанието и климата, окултните измерения на квантовата физика, манипулиране на времето и пространството, пътуване във времето и пространството, паралелни реалности, междוזвездни пътувания, работа с извънземни.

Ще публикувам отделни пасажи от "Проектът Монтоук" и ще се опитам да отговоря на запитвания от читателите си, като се спра на посочените от тях места в книгата, търсейки потвърждение на написаното.

Излишно е да декларирам, че всичко, което ще напиша относно разкритията, направени в "Проектът Монтоук" не са от моята компетентност! Отново ще се допитам до Вселенската информационна банка Акаша.

Както и досега, въпросите ми към Акаша и отговорите от Акаша ще бъдат предавани с посредничеството на Гергана Герасимова.

Вече споменах, че книгата засяга събития, случили се през 80-те години на 20 век и смятам, че дори и незапознатият читател със съдържанието ѝ ще може да получи достатъчна представа за тайните връзки на хора с извънземни посетители.

"... Самият документ и оригиналните материали на размяна могат да бъдат открити в клона на NSA, наречен "Синя Луна", под въздушната база Къркленд в Ню Мексико. Входът е в планините Монзини. Там се намират частни лаборатории, които се занимават с енергийни технологии. В момента на същото място се произвеждат устройства, задвижвани със свободна енергия, за употреба в космоса - на Луната и Марс.

Голяма част от извънземните технологии са възпроизведени и транспортирани в подземен тунел до Los Alamos и под каньона, там където са построени огромни куполи в земята. Площта е 29 000 кв. фута. Създадени са и лаборатории за изучаване на светлината, мисълта и чистата енергия.

В това градче има и затвор за извънземни, хванати от черното правителство"

Ето въпросите, които зададох към Акаша и отговорите, които получих:

- Истина ли е, че под военновъздушната база в Къркленд, Ню Мексико, се намират частни лаборатории, в които се изследват енергийни технологии, създават се устройства, задвижвани със свободна енергия, за употреба в космоса - на Луната и Марс?

АКАША: Да.

- В базата има ли затвор за извънземни, хванати от черното правителство?

АКАША: Затвори, където се държат представители на извънземни цивилизации, няма. Има секретни отдели и

камери, в които се правят изследвания върху тела на извънземни представители, попаднали в ръцете на военните след различни катастрофи или ситуации, попречили на извънземните да напуснат Земята.

- Има ли подобни лаборатории и на други места, където се извършват такива опити?

АКАША: На Земята има не една или две секретни лаборатории, в които се правят различни енергийни експерименти, разработки, свързани с различни дейности в космическото пространство, а не само на Луната и Марс.

- Какви други опити се правят в тези секретни лаборатории?

АКАША: В подземните лаборатории се правят опити и изследвания, свързани с различни аспекти на светлината, чистата енергия и мисълта като енергия. Част от тези разработки се базират на данни, получавани от контактьори, работещи за военните структури.

- От кого е финансирана NSA?

АКАША: NSA е финансирана от различни корпорации и частни лица, които знаят за сътрудничеството, което се осъществява в лабораториите, между хора и извънземни. Разработките там се извършват само от хора и се базират на стари контакти между земни и извънземни, както и на контактьорски записки.

- Съществува ли сътрудничество между представители на извънземни раси и хора и сега?

АКАША: Днес няма реално сътрудничество между представители на извънземни раси и хора. Всички договорености между хора и представители на извънземни цивилизации, които са засекретени в различни специални служби, към днешна дата са невалидни и не са действащи. Човешката раса, в сегашния период на преход и подбор, е изолирана от сътрудничество с други раси.

"... Корпорации, които помагат на извънземните и правителството (американското) са: Standard Oil, Lockheed, Northrup, McDonald Douglas, AT&T, IT&T, The A, A. Matthews Construction Company, The Robins Company, The Utah Mining Company и много други. NSA е извън всички закони на САЩ, освен ако изрично не е споменато друго. Това е направено с цел да не нарушава реално

никакви закони и да не наранява никой, NSA е напълно отделена, въпреки че вашите данъци плащат съществуването ѝ. Финансират я също и много частни пари и благодарение на тях се реализират извънземните технологии и се държат хората под контрол. Дори ЦРУ не знаят много за "Ултра" или "Синя Луна" на NSA, които имат директен достъп до извънземна информация и технологии".

- В книгата се казва: "... Сивите дали на NSA и разработки на вируси, които били разпределени на по-ниски нива във военната система." И "... В Африка откриваме тестовата площадка на вируса на СПИН. Има и причина за това. Този вирус бил даден на биологичното подразделение на "Ултра" в NSA."

AKALLIA: По този въпрос вече сме отговорили! Вирусите, разработени в лабораториите, са на базата на различни елементи и микроорганизми, извлечени от телата на изследваните извънземни. Вирусът на СПИН е разработен от земни учени в секретните подразделения на NSA.

"... Едно от подземните съоръжения на NSA е Форт Мийд в Мериленд. Там има 19 акра подземни пещери, където се работи с най-напредналите технологично и най-сложните компютри на света, които са били проектирани и построени там. Никога не са се появявали над повърхността. Тази област и другата в планината Ууд, Орегон, се занимават с наблюдение на телефони, телеграфи, телекси, факсове, радиа, телевизии, микровълнови комуникации, NORAD, както и космически радиовълни."

- Има ли ги тези подземни съоръжения?

АКАША: Да, някои от подземните съоръжения и бази на NSA, между които и тази под Форт Мийд в Мериленд, са оборудвани със свръхмодерни и високотехнологични апаратури, устройства и компютри, които проследяват и контролират при необходимост всички телефони, телекси, телеграфи, факсове, радиа, телевизии, микровълнови комуникации, NORAD и част от космически радиовълни, попаднали в обхвата на земно прихващане, но тях не са могли да декодират.

- В комплекса при планината Ууд, Орегон, се извършва клониране на хора и извънземни, но не знам на какви раси.

АКАША: Там се правят опити за клониране на хора, но засега те не дават желания резултат. Правят се опити за "съживяване" на катастрофирали извънземни и поставянето им под контрола на земните учени и военни специалисти, но и тези опити са неуспешни.

"... През 1953 година сателити и радары показвали, че големи обекти приближават Земята. Това били корабите-майки на Сивите. Тези космически кораби могли да пътуват във времето и били същите, които са забелязани през 1787, 1788 и 1789 година около Венера. През 1645 година е забелязана за първи път голяма луна около Венера и оттогава тя ту се появява, ту изчезва като това се е случило и през 1767 година. Подобно нещо се случва и около Марс на 25 ноември 1894 година. Голям кораб е забелязан да осветява част от планетата. Същото явление се случва и при Меркурий през 1799 година. Голям планетоподобен обект минал през Слънцето на 26 август 1859 година и той все още съществува, като ни е познат под името Вулкан. Това е кораб-майка. Не е планета. По време на пълното затъмнение на 29 юли 1878 година астрономите видели два големи светещи планетоподобни обекта, големи колкото Венера, които се намирали между нея и Марс. Според Андромеданците това били плеядиански и андромедански кораби, които се върнали назад във времето и наблюдавали Сивите, орбитиращи около Слънцето. Те поискаха да споделя всички тези дати с вас (извънземните, с които контактува екстрасенсът - б.авт.) Не знам защо, но има и още. През 1783 година и 1787 година били забелязани много силни светлини на Луната. Първоначално те били объркани с вулкани. Но след известно време се преместили и осветили тъмната ѝ страна, което предизвикало забележим ореол над горната ѝ част. През февруари 1894 година била фотографирана комета, която се сблъсква с голям тъмен обект в нашата Слънчева система. Този обект имал крила и според Андромеданците бил дракониански кораб. Същият феномен се появил и на 4 април 1892 година като бил с

размер една трета от този на Луната, 600 - 700 мили в диаметър. Астрономите помислили, че е птица, но крилете ѝ не се движели. Това отново бил дракониански кораб. На 27 януари 1912 година пак било наблюдавано подобно събитие. На луната се намирал кораб, подобен на гарван, който бил дълъг 250 мили и широк 50 мили. Според Андромеданците той бил също от Алфа Дракон "

АКАША: Корабите-майки и летателните обекти, описани от контактъора, са реални. Освен тях има и много други, които не са му били съобщени.

"... Като се представят с образ на спасители, Сивите ни провокират морално и духовно, тъй като те самите са освободени от създаването на карма. Вместо това те ни карат да образуваме нашата карма. Това е един истински капан. Играта на религиозните системи може да бъде използвана като гориво за играта на съблазняване на хората да вярват в неверни неща. Силата на съзнателните мисли буквално ни въздейства да ги превърнем в реалност, независимо дали са от полза за нас, или не. Това са истински духовни динамични явления и те се използват срещу нас. Нашето физическо тяло е дом за идеи или религиозни вярвания. Нашата вселена се състои от идеи и мисловни системи, като тя е компресирана и обърната навътре към себе си. Ние я насочваме към нас, за да създадем дух и енергия. Ако има нужда ще повтора. Това е нашата дефиниция, дума по дума. Нашето физическо тяло е дом за идеи (религиозни вярвания). Вселената ни се състои от идеи и мисъл, като тя е компресирана и обърната навътре към себе си. За да създаде дух и енергия. С други думи ние наистина сме богове. Ние наистина можем да направим всичко, което пожелаем..."

АКАША: Сивите са искали да наложат контрол над духовното и мисловно развитие на земните хора, но това е било предотвратено, тъй като земната раса и нейното развитие е от особено значение за Космоса и се следи от всички развити цивилизации.

"... В плана на Сивите за манипулация на вярата ни има и сценарий за режисирано второ пришествие. То ще се случи малко след разрухата на световната икономика.

Това същество ще бъде клониран човек, биологичен индивид, на когото холографски ще бъде прибавено всичко от духовните истини във всички религии, метафизики и той ще излезе и ще говори за тези велики чудеса. Той твърдо ще признае хиндуистката философия. Не знам защо, те така казват(извънземните). Намеренията са зли, това същество няма да има душа. Той не е дух. Той е роботоид, клонинг, синтетика. Сивите разполагат с технологиите да направят това. Той ще има образа на човека от Торинската плащеница.

Антихристът няма да е злата душа, описана в Библията. Той ще има опита да каже истината за истински неща и да превземе правителството на САЩ, което било причината за всичко лошо. Така казват те. Трябва да добавя това в защита на вярата

АКАША: Планът на Сивите за режисиране на Второто пришествие е прихванат от Пазителите на Вселенската еволюция и блокиран, Не може да бъде реализиран на Земята. Образът на Антихриста също няма да се появи в еволюционния път на планетата.

"... През 1960 година Ватикана признава, че има 14 плагиатства в Новия завет. Отказали да ги назоват, но били точно 14. Това означава, че не може да се вярва на Евангелията, така да се каже, защото са ги променили. Не Господ ги е написал. Църквата ги е променила и си е признала за това. Затова правете с казаното каквото пожелаете..."

АКАША: Църквата е променила много от фактите не само в Евангелията, а и в целия Стар и Нов завет.

НОЩНИЯТ ПРИЗРАК

Лежах заслушан в песента на шурците, бях зареял поглед в нощното небе с вечно мигащите звезди, които изпълваха с бледа светлина дълбочините на космоса. Опитвах се да заспя, а не можех - мислено разговарях със себе си, подлагах на преценка извършена работа. Приемах или оспорвах факти от проведени срещи, сецах се за отминали събития... Та кой ли не е водил диалог със себе си, щом остане сам?

Тази нощ си припомних и за един забравен епизод,

който искам да ви разкажа. Случаят не се отнася за извършено тежко криминално престъпление, а засяга едно произшествие от практиката на младия по онова време лейтенант Христо Манчев - за находчивостта на нарушителите на закона...

"Десет години упорит труд и много знания са ти нужни, момче, за да станеш добър работник по криминална линия". Тези думи казал на Манчев полковник Нешев, началник отдел криминален, при постъпването му на работа в МВР.

"Инспектор Нешев беше висок, плещещ българин, с черни очи, чийто остър поглед пронизваше човека - продължи да ми разказва инспектор Манчев. - Притежаваше богат опит в разкриване на престъпления и с охота споделяше с нас всичко, което знаеше. Разказваше ни за успехите и неуспехите си при разследванията, за допуснатите грешки от незнание и липса на опит. Искаше на всяка цена да стана добър работник и ме запознаваше с дяволски хитрите, находчиви и пресметливи прийоми, ползвани от нарушителите на закона при извършване на престъпления. Много от случаите, които бе разследвал, били извършени с изключителна вещица от страна на крадците - с предварително, най-обстойно и детайлно проучване на планирания за кражба обект (къща, банка, учреждение и др.), разработвали са прецизно обмислен план за проникване и излизане от набелязания обект и на всяка цена имали осигурено доказуемо желязно алиби.

Оставаха няколко години до пенсионирането на полковник Нешев и аз се стараех да придобия повече знания от този мъдър и добър човек, от когото научих следната, донякъде комична, криминална история:

"Служих в малко градче - така започнал разказа си полковник Нешев - селата около него попадаха също в района, който обслужвах. По това време нямаше сериозни произшествия по селата - само някоя дребна кражба, която веднага се разкриваше, но се случваха неприятни пиянски скандали, водещи понякога и до тежки последици. Работех вече шест месеца в управлението, когато под сурдинка започнаха да се разправят- втели-

некипели за някакъв нощен дух, за таласъм, за вампир, който следял жени от село Николчево, тичал след тях, ограбвал ги и искал да ги убие. Нямахме писмени оплаквания, но началникът на управлението, разтревожен от чутото, ме изпрати в селото да разбере какви са тези приказки, които достигаха и до нас.

Селото не бе далече от града, но трудно се стигаше до него. Влакът минаваше на два-три километра от него и спираше за минута на малък кантон два пъти - в пет часа сутринта преминаваше покрай селото за града, а идваше от града в девет и половина часа вечерта. От кантона, за да стигнеш до селото, се минаваше през неголям баир. Нямахме изградено шосе и рейс за там не пътуваше, затова хората се предвижваха единствено с влака.

В управлението имаше една стара кола, която се ползваше за придвижване на оперативния състав при изключително сериозни Происшествия, затова не ми се полагаше да я ползвам и аз се качих на пътническия влак вечерта. По тъмно слязох на кантона, ръкувах се със зажаднелия за разговор кантонер, който побърза да се осведоми при кого отивам. Казах му, че ще навестя бай Стоил Прокопиев, мой роднина, че идвам за първи път и той учудено попита къде ми е газовият фенер. Като разбра, че ще си светя с електрическо фенерче се засмя, каза, че не върши добра работа, но ме упъти как да стигна до пътя за селото. Нарамих раницата си и тръгнах в указаната посока. Светех с фенерчето си в непрогледната тъмнина, подсвирках си с уста и по лъкатушеща пътека, осеяна със ситни камъчета, достигнах до някакъв плет и едва не се блъснах в него. Разбрах, че съм стигнал до заспалото селото. Ни един прозорец не светеше, селото не бе електрифицирано, нямаше и водопроводна мрежа, а хората си наливали вода от кладенци. Кучетата, вързани по дворовете, се разлаяха, вдигнаха небивала врява, та от техния лай наизскачаха разтревожени мъже, грабнали чифтета, за да се отбраняват я от призрака, я от мечка, я от друг звяр. Обясних им, че търся кмета, те се успокоиха и ме упътиха за къщата му. Той вече бе излязъл на двора, също с пушка в ръка, но щом разбра кой съм, ме покани да вляза и се

зачуди какво посред нощите ме води в туй забравено от бога село. Разказах му за слуховете, достигнали и до нас в управлението - за среднощния дух, който нападал жените. Помислих, че ще махне с ръка и ще се засмее, ще каже, че са женски глупости, ала той сериозно вярваше, че това не е измислица. Както и да е, настани ме да спя у тях и на сутринта ме заведе при една приказлива жена, която реши да ми довери онова, което се бе случило с нея.

- Както всеки път - заговори жената, - слязох от влака в десет часа вечерта, защото през деня няма друг влак, който да преминава край село и да спира на кантона. Взех в ръцете си двете пълни с продукти пазарски чанти - сирене, салам, кашкавал, ориз, брашно, червен пипер и олио. Защо ходя до града ли? Ами бакалията в селото често остава без продукти, та затова. А какво се случи после? Може и да не вярвате, ама и други жени от село ще ви разкажат същото. Та, вървах си аз по пътеката през баира, осветен от оная ти лунна мъждееща светлина, която прави всичко около теб да се вижда едва-едва, но различавах пътя и храсталаците край него. Вървах си и чувам зад мен стъпки. Честно да си кажа, хвана ме страх. Някой вървеше след мен, а не виждах никой на лунната светлина. Помислих си, че така ми се бе сторило, та си тръгнах успокоена. И наново глухите стъпки се чува зад мен. Стъпките идеха от по-далеко, спрях и се заслушах. Нямаше стъпки. Тръгнах и стъпките тръгнаха след мен. Ускорих вървежа си, стъпките също се ускориха, после побягнах и стъпките побягнаха след мен. Обърнах се да видя кой върви, кой тича след мен и от уплаха едва не припаднах. На около петдесет метра от мен, на осветената от луната пътека, стоеше висока мъжка фигура. Не се виждаше ясно в слабата светлина на луната, ала онова, което ме изплаши най-вече бе това, че мъжът не стъпваше на земята, а се издигаше на метър над нея и висеше във въздуха. Беше една ужасяваща мъжка фигура, която бавно тръгна към мен с протегнати напред ръце. Не знам дали държеше нещо в ръцете си, не знам какво да кажа, уплаших се, изпицях, побягнах, а и оная човешка фигура, обута в дълги панталони, ме подгони. Вампир или кой знае какво чудовище тичаше тромаво след мен като при

всяка своя крачка се клатушкеше ту наляво, ту надясно, но в един момент се обърнах отново и видях, че наистина като крачеше не достигаше с крака земята. Бях си глътнала езика от страх, тичах плувнала в студена пот, чантите ми тежаха, а чудовището се тътрузеше зад мен и за да мога да бягам по-ле-ко ги хвърлих на земята. Бях с все сила и се молах на Господ да ме спаси, да не ме настигне онова чудовище. След време останала без дъх, вече по надолнището към селото, спрях да чувах стъпките му. Сърцето ми щеше да се пръсне от тичането, от страх цялата се бях вко-чанила, сякаш да беше зима. Треперех и като събрах сила се обърнах и пак погледнах назад. Слава Богу, нямаше никой! Прибрах се в дома ни жива, ни умряла и разказах всичко на майка си. Децата спяха, а съпругът ми щеше да се прибере другата седмица у дома. Беше на работа по строежите...

Още две жени разказаха за преживяното с призрака, крачещ във въздуха над пътеката, която започваше от кантона, преминаваше по баира и достигаше до селото. След всеки подобен случай мъжете се събирали и мълчаливи нарамвали ловджийските си пушки и тръгвали към местопроизшествието, където всеки път след инцидентите намирали торбите, чантите или бохчите на жените, оставени от тях при бягството им от призрака, разтворени и разхвърляни по пътеката. Липсвали хранителните продукти и парите. Призракът обичал да си похапва сиренце, кашкавал, нещо сладичко и да притежава пари...

Не знаех какво да мисля, нима човешко същество можеше да крачи във въздуха на метър от земята? Не, не можеше и въпреки това... Каквито и догадки да правех виждах, че на това същество бяха присъщи човешки желаниа и качества. Само вървенето във въздуха...

Беше три часа сутринта, будилникът иззвъня и се събудих. Трябваше да хвана сутрешния влак в пет часа. Събуди се и кметът, подаде ми ветроупорен фенер със запален фитил, за да си светя из пътя, но аз му отказах. Имах си фенерче с батерия и след като благодарих и се сбогувах със стопанина, тръгнах към кантона. Жълтенкавата светлина на фенерчето с мъка се провираше през тъмнината и осветяваше плахо пътеката, по която

трябваше да вървя. Крачех замислен за странните случки и си припомнях думите на кмета за живеещите в селото - честни и трудолюбиви хора, занимаващи се предимно с животновъдство и строителство. Нямах нито един селянин, регистриран за каквото и да било нарушение. Попитах кмета дали в селото има приходящи лица? "Не, няма - отговори той, - а тия, които идват в село са си тукашни. Идват да помагат от време на време на бащите си, да накосят сено, да заколят някоя овца и да си я отнесат в града." Крачех и си припомнях лицата на хората, с които разговарях, чувах думите им и най-неочаквано от чернеещите храсти край пътя изскочи нещо тъмно, профуча през пътеката и се блъсна силно в мен. Извиках от уплаха и замахнах с фенерчето за отбрана. Ударих го, ръката ми докосна нещо пухкаво и познато на пипане, което успя да се отскубне от мен. Чух плясък на криле, насочих фенерчето към отдалечаващият се звук и видях летящ бухал... Поех си дълбоко дъх и вече по-спокоен, от неочаквания сблъсък, продължих по пътя, като разсъждавах за странния крачещ във въздуха мъж. Мислех за разказаното от жените, когато се сетих за един съществен фактор, който пропусках и като че ли отбягвах да възприема, а именно, че всяко нападение се извършваше в лунна нощ. От кантона към селото се прибирали жени и в безлунни нощи, но тогава не са виждали призрака. И как ли ще го видят, когато през тъмните нощи са носели запалени фенери... Не са имали срещи с призрака, защото ветроупорните газови фенери осветяват разстояние от два- три метра пред вървящия. Това подсказваше, че времето бе съзнателно избрано от призрака. Да, ефектът на ходещия във въздуха можеше да се получи единствено при лунно осветление...

Беше ли възможно призрактът да упражняваше хипноза от далечно разстояние върху хората? Бях ходил на представления и съм виждал как на сцената са канени хора от публиката и след като биваха хипнотизирани, под командите на хипнотизатора, плуваха в несъществуващо море, ядяха лук вместо ябълка и правеха какви ли не още изпълнения.

Какво можеше да е това същество, което тършува из

чантите на уплашените жени, подбира с какво да се храни - с кашкавал, колбаси, бонбони и се нуждае от пари, ако не е човек? Бях уверен, че е човек, оставаше само да намеря обяснение за краченето във въздуха.

Слънчевият изгрев ме завари на пътя. Към шест часа пристигнах в кантона и видях любопитния кантонер да предава управлението на кантона на колегата си от новата смяна. Влакът дойде и аз побързах да се кача. Настаних се в празно купе и съм заспал...

В управлението докладвах на прекия си началник за срещите на жените с призрака, вървящ на метър от земята и той многозначително се усмихна. Попита дали съм записал датите, на които е станала срещата на жените с крачещия над земята, дали в селото има временно-пребиваващи лица и ме успокои, че нещата скоро ще се изяснят. Накара ме да си задам въпроси за разкриването на случая, на които сам да си отговорех.

Започнах да премислям: откъде призракът-човек научава кой от селото ще пътува до града - да посети лекар, да купи продукти или по други причини. Трудно и малко вероятно бе това да е човек от селото, който всяка сутрин да става в пет часа, за да види тръгващата към кантона жена, да я причака после на връщане към десет часа вечерта. Вероятният извършител можеше да бъде само човек от кантона, който виждаше пътуващата за града или пък връщащата се от града жена. Кантонерите работеха на смени по осем часа на ден, като първа смяна започваше в шест часа сутринта. Но кантонерът от първа смяна нямаше как да остане до десет часа вечерта, за да причака връщащата се жена. Или след свършването на смяната си се криеше някъде в гората, за да изчака тя да се появи към 22 часа? И това бе допустимо.

След седмица началникът ме попита какво съм премислил по случая и аз му докладвах за моите съмнения. Той поклати глава и ми даде да прочета рапорта на мой по-опитен колега, описващ пътуването си до кантона, като представител на железопътното управление, проверяващ редовността на служебния дневник за вписване на датите, часа на преминаващите влакове, часа на застъпване на смените. Оказало се, че по време на нощните инциденти с

жените застъпващият кантонер бе едно и също лице - Войно Пенчов. Четиридесет и пет годишен, разведен, от брака си нямаше деца, живеещ в гара Стаматово, на десет километра от кантона.

Следващата влакова композиция преминаваше след три часа. Така, че въпросният служител имаше доста- точно време да напусне кантона и да се върне навреме, за да посрещне влака.

Нещата бяха ясни, сега трябваше да обясня и вървенето му над земята. Впрочем, по-старшите колеги сякаш знаеха тайната, но пазеха мълчание и искаха сам да видя и разбера чудото.

Следващият месец имаше пълнолуние и една жена, носеща в ръцете си две чанти с предварително поставени в тях кутии с бонбони, празни алуминиеви тенджери, портмоне с белязани пари, се връщаше в село. Беше инструктирана и все пак оставаше неспокойна. На смяна бе Войно Пенчов...

Бяхме се придвижили със старата кола на управлението до кантона, но спряхме далеч от него, а после стигнахме пеша зад малката бетонна сграда и на около триста метра по-нагоре се скрихме в храстите до пътя, по който трябваше да мине жената и зачакахме.

Луната светеше в тъмното безоблачно небе и заливаше земята с призрачна светлина в настъпилата нощ - изваждаше на показ силуетите на смълчани дървета, разперили заплашително увиснали клони, и храсти, приели причедливи форми. Смълчана, заплашителна тишина. Притиснали глави към земята, очаквахме с напрежение идването на жената. Ето, най-после се чуха стъпки, повдигнах глава и видях фигурата на жената, държаща в ръка обемиста чанта. Лицето ѝ не се виждаше ясно, тя крачеше по пътеката, осветена от бледите лъчи на луната и изведнъж се чува и други стъпки. Жената тръгна по-бързо, крачките зад нея също ускориха своя ход и на пътеката се появи силует на мъж, крачещ във въздуха на метър от земята. Не повярвах на очите си, той наистина вървеше във въздуха, на метър над земята, внимателно се възрях в него. Ускореният ход на жената обаче ме отклони от крачещия призрак, обърнах се към нея и видях как тя

поглежда назад, забелязва крачещия след нея човек, надава сподавен вик и хуква да бяга. Призракът също побягна след нея и вече беше стигнал почти до нас, когато разбрах... О, ето как се е движил над земята... Той не можеше да ни види, все още тичаше тромаво зад жената, която изпаднала в ужас хвърли чантата и хукна със сетни сили към селото. Сега призракът достигна до чантата и спря. Оглеждаше отвисоко плячката, чувах самодоволното му хихикане. После слезе на земята, разтвори чантата и започна да изважда от нея кутии с бонбони, алуминиева тенджерата и издуто портмоне, което бързо отвори. Извади чисто нови банкноти и...

Бавно, предпазливо и безшумно се приближихме към приведения над чантата призрак, който броеше банкнотите с усмивка и изведнъж фенерчетата ни блеснаха право в лицето на Войно Пенчов, който отвори широко очи от страх. Нямаше къде да бяга - от двете страни на пътя имаше охрана. Седна пребледнял на земята и крачолите на панталоните му започнаха да се мокрят...

Поставихме белезници на ръцете му, прибрахме дървените кокили, с които ходеше, за да създаде илюзията, че върви над земята. Откарахме го в ареста. Притежавахме всички улики срещу него - кражбата на вещи, продукти и пари от чантата на пострадалата, а върху тенджерата и кутията с бонбони личаха ясно пръстови-те му отпечатащи..."

ЗА РЕПТИЛИИТЕ И НЯКОИ ДРУГИ НЕЩА..

Никога досега не бях виждал толкова гъста мъгла да обгръща крепостта и това ме учуди. През нощта мъглата беше нахлула от отворените прозорци в стаята ми и сега усещах влажният ѝ дъх. Слънцето беше изгряло, напористо проникваше сред гъстата мъгла и изваждаше на показ влажни, посивели скални зъбери, силуети на мокри дървета и една безкрайна сивота. Бях си навехнал крака и игумен Гавраил ми даде един "болничен" ден, за да се възстановя. Най-накрая мъглата взе да бие отбой и с нежелание започна да се изпарява на рехави валма от земята. И преди слънцето да постави всичко наоколо по

старите места, се сетих за една среща на Витоша...

Седях върху доста огромна скала на Черни връх и се надявах да открия тайната врата, водеща към Града на Бога. Не че можех да премина през тази врата, не, просто исках да видя къде се намира. Е, бях предупреден и знаех, че няма да я намеря, но въпреки това си мислех, че може би те - боговете, ще отменят забраната и аз... Желанието е едно, предначертаното от Бога - друго. Не съжалявах, че се бях изкачил до върха, а не намерих вратата. Чувствах се добре, пък и Черни връх носи мощна космична енергия, с която вече се бях заредил. Тук бях от девет часа сутринта и обходих всички места, където предполагах, че би могла да бъде вратата. В пет часа следобед вече приключих с търсенето и седнах да се насладя на гледката пред очите ми. Синьо небе, свеж въздух и групи туристи, дошли да търсят отмора. И неочаквано пред мен светът изчезна, нямаше туристи, нямаше нищо, само сребриста и непрогледна мъгла, която покри цялата околност. Не виждах скалите, хората, земята; небето изчезна. Бях съвсем сам и обгърнат от тази непрозрачна пелена, в която се очерта някакъв далечен силует. Силуетът бавно изплуваше от сребристосивата мъгла и започна да се приближава към мен. Мъглата бързо повдигна булото си и сътвори кръг от светлина, където стоеше висок мъж, облечен в снежно бели дрехи. Видях лицето му - одухотворено и божествено красиво - можех да кажа, че е ангелско, но мъжът нямаше криле. Не можех да определя възрастта му - между тридесет, тридесет и пет години. Той спря, погледна ме и усмихнат ми протегна ръка. Станах и се ръкувах с него. Не беше мираж, докосвах ръката на истински човек. За първи път виждах този непознат мъж, появил се в мъглата и естествено стоях учуден от неочакваната среща.

- Здравей, приятелю - заговори приветливо той, - радвам се на срещата ни, която очаквах да се случи.

Кой е той? - мислех си аз. - Каза, че е очаквал тази среща? Може би е някой от извънземните бази на Черни връх. Кой, кой...

- Аз съм един от Пазителите на Града на Бога и се казвам Лавак - представи се непознатият. - Зная за

желанието ти да видиш Портала и съжалявам, че ще те огорча, защото такива посещения все още не са позволени. Но, приятелю Михаиле, обещавам съвсем скоро да те призова и ти ще видиш Портала, и ще влезеш в града.

- Ще бъда безкрайно благодарен. Бих искал...

- Моля те, да изчакаш малко. Нека ти покажа...

И докато мислех какво иска да ми покаже се пренесох в място с прекрасни паркове и езера на един невероятен град сред природата. Отново сякаш видях небесните градове и приятелите, с които пътувах и гледах чудесата на планетата Сириус.

Не виждах Пазителя, а само чувах гласа му, който ми говореше:

- Всички връзки между Земята и Новата Земя са вече завършени като проект. Сега предстои изграждането, защитата и активирането им. След всеки отделен процес ще бъдат създавани звена за контрол и пренастройка на съответните честоти. Новата Земя ще започне да изпълнява функциите си едва след пълното изграждане на връзките ѝ със Земята. Тогава тя ще получи пакет от програми, с които ще изгради каналите и елементите на Новия Кристал. Така постепенно ще се създаде един нов и съвършен Всемир. Сегашното състояние на Новата Земя е все още незавършено. Предстои ѝ увеличаване на размерите, оформяне на териториалните и акваториалните зони; изграждане на вътрешните съставни пластове от ядрото до периферията. Наред с това ще започне и моделирането на структурата на всеки отделен елемент, обект, канал, център и зона. Ще се оформят грубите и основни елементи от материята на Новата Земя. След това ще започне образуването на съответното ѝ въздушно пространство, с прилежащите му съставни и обслужващи елементи. Тогава вече ще се изградят микроорганизмите, които ще бъдат различни по форма, предназначение и функции. Те ще са първите жители на Новата Земя. Чрез тяхната дейност в земята, водата и въздуха ще се създадат предпоставките за изграждането на същинския растителен и животински свят, който ще е крачка към висшата еволюция в природата на световите. Първоначално Новата Земя няма да бъде населена от индивиди от

цивилизационен тип. Тя ще бъде база за извършване на различен вид манипулации от представителите на шестата и седмата раса, които единствени ще имат възможността да я посещават. Извършваните манипулации ще са от свръхсекрет- но естество, ще са необходими постоянни пътувания на представителите от шестата и седмата раса до Новата Земя, за да не станат манипулациите достояние на елементи и индивиди от други раси, поколения и форми. Едва след приключването на секретните манипулации, ще бъде изработена програма за заселването на Новата Земя с постоянен вид индивиди. Това ще положи началото на нов етап от по-нататъшните процеси за изграждане и развитие на Кристалите...

Гласът замлъкна, Пазителят стоеше до мен, чух го да казва:

- Ще се срещнем отново и тогава ще си говорим дълго.

Не успях да благодаря. Пазителят сложи ръка на сърцето си, сведе глава в лек поклон и се усмихна обнадеждащо. После изведнъж се сля със сребристата мъгла, стопи се в нея и изчезна.

Странно и невероятно преживяване, но то беше истинско. Никога нямаше да забравя тази среща и обещаното...

"Обещаното не е като даденото" - се казва в една наша поговорка, ала обещаното от Лавак бе друго. Вярвах, че един ден и това щеше да се случи, но този ден все така си оставаше само мечта и не идваше. Игумен Гавраил знаеше за тази моя среща и беше недоволен винаги, когато го питах нетърпеливо кога най-после Лавак ще ме призове. А така много исках да видя... Впрочем, кое повече исках да видя - града или Пазителя?

Миналата седмица Димитър и Георги донесоха книги, в които имаше интересни сведения, и исках да ги обсъдим с игумен Гавраил. Братята близнаци все още не бяха успели да прочетат книгите и засега нямаше как да се включат в разговора ни, затова сам щях да проведя срещата. Знаех, че по-късно, щом прочетат книгите, разговорите щяха да продължат и с въпросите на Димитър и Георги.

Заварих игумен Гавраил пред черквата да снима с цифров фотоапарат стара и орфана по краищата цър-

ковна книга, поставена на триножник. Внимателно прелистваше страница по страница, нагласяше обектива и снимаше. Не беше вещ в снимането, затова щом застанах до него предложих да застопорим апарата на поставка и така да снима.

- Благодаря, Михаиле - отвърна той, - прав си, но на мен ми трябват само пет страници от книгата. - Преди доста време тази книга бе преснета по начина, както предлагаш, а фотокопията бяха изпратени в библиотеката на Синода. Сега обаче са ми необходими няколко страници за сравнение с един друг текст и затова снимам така. Е, аз свърших. Днес какво ще коментираме?

Игуменът свали книгата от триножника и побърза да я прибере в черквата. Излезе, погледна триножника, поколеба се дали да прибере и него, махна с ръка и зачака моя въпрос.

- Учителю, книгите, които Димитър и Георги донесоха са написани от популярни автори и в тях срещам доста съмнителни твърдения за дейности на извънземни, които вече коментирахме с теб.

Той не каза нищо, гледаше към отворената врата на черквата, после обходи с поглед руините. Чакаше да продължа.

- Шокират ме сведения, които съобщават, че в американски тайни бази работят съвместно извънземни от цивилизацията на рептилиите и съвременни хора. Не мога да не спомена и за едно още по-дръзко твърдение, че сивите са изпратили на земята 200 000 свои представители, които манипулират човечеството, за да завладеят Земята.

- Не се изненадвам от това, което си прочел - заговори най-после игуменът, сгъна триножника и го постави на земята. - Известно ти е, че една част от публикуваната информация, изтичаща от военните, се интерпретира неправилно. Друга част постъпва от контактьори, получаващи изкривени сведения и ето ти два източника на информация, които заблуждават хората.

- Така е, Учителю, но става въпрос за определен вид извънземни...

- Разбирам, разбирам, интересът ти е провокиран от

сведенията за рептилиите. Добре де, хайде да те осведомя, че в американските тайни бази няма рептилии! Както и преди съм ти казвал, там работят земни хора, които използват информация, дадена им от извънземни, включително и от рептилии. Работещите в базите, изучават катастрофирали НЛО и експериментират с получената информация от извънземните.

- Има и нови сведения, за които никога не сме говорили - игумен Гавраил се наклони леко напред, сякаш да чуе по-добре въпроса ми. - Твърди се, че рептилиите контролират Земята - заявих аз.

- Може би на някого му се иска да бъде така, но уви... Рептилиите и някои малки групи извънземни, които все още са в опозиция на Галактическата федерация на Светлите воители, правят опити да контролират някои процеси на Земята, но достъпът им е осуетен.

- Правят ли се генетични експерименти за създаване на хора в тайните американски бази?

- Да, в базите се извършват всевъзможни разработки и експерименти, включително и генетични за кръстосване гени на различни видове, но създадените нови същества не успяват да просъществуват, което прави опитите абсолютно неуспешни.

- Специалисти, работещи в подземните бази, твърдят, че там се правят генетични експерименти за създаване на хора-животни. Хора-риби, хора-прасета, хора-коне, хора-воллове, каквито има в музея под Витоша, Учителю, кому са нужни тези същества?

Игумен Гавраил въздъхна, понечи да обясни нещо, сбръчка чело и като скръсти ръце пред гърдите си, ми отговори:

- Михаиле, говорихме с теб надълго и нашироко за отвличанията, когато преди години представители на тъмните общности все още са имали достъп до Земята и са отвличали хора и животни, за да изучават матриците, гените, взаимовръзките в ДНК и целите организми. Целта им е била една - да могат да създават такива същества, които да използват за различни експериментални цели.

- Някои автори пишат, че отвличените хора служели за храна на извънземните?

- Хората не са били използвани за храна на извънземните. Били са отвлечени за изучаване и експерименти. Днес няма отвлечения на земни хора от Черното братство.

- Извинявай, Учителю, не се съмнявам в думите ти, но искам да кажа, че и днес продължават да изчезват хора. Как да си обясня тези изчезвания?

- Хората, които и днес изчезват, не са отвлечени. Някои от тях са били жертви на неразкрити престъпления, други са попаднали случайно в портали за преминаване в други светове и тъй като не притежават необходимите знания и уменията, те не могат да преминат обратно и да се върнат на Земята.

- Учителю, в книгите, се твърди, че сивите извънземни се смесили по полов път с днешните хора и вече на Земята живее ново поколение хора.

- Ха, ха, хааа - засмя се игуменът. - Ама че глупост! Михаиле, сивите не са се смесили със земни хора по полов път, което означава, че на Земята няма ново поколение хора, появили се по този начин. Друго ще питаш ли за сивите?

- Контактъори от цял свят предупреждават, че сивите искат да наложат контрол над Земята.

- Да, ама не! Ти обичаш да цитираш този каламбур. Сивите искат да наложат контрол над Земята и жителите ѝ, но базите им са закрити и достъпът им до нашата планета е забранен. Какво още?

- Твърди се, че сивите са работили съвместно с американските учени и са им предали извънземни технологии.

- Да, преди години, когато контактите са били реални, извънземните са оставили някои методи и анализи на американците, които да бъдат използвани в експерименталните им бази.

- Учителю, задавам въпроси, които сме коментирали и преди, но сега те имат и някои нови нюанси... Искам да уточня дали е истина, че сивите са подарили няколко НЛО на американците и те извършват с тях наблюдение над цялата земя, като хората смятат, че тези НЛО са на извънземните.

- Не е вярно! НЛО, с които американците да извършват полети, няма. Вярно е само това, че американците работят

върху конструиране на летателни апарати тип НЛО, но все още опитите им са безрезултатни.

- Учителю, говори се упорито, че някои от американските президенти са генетично смесени със сивите. Посочват се президентите Буш, Обама и други.

- Измишльотини! - реагира моментално и с досада игуменът. - Буш, както и всички американски президенти, са земни жители, с ДНК като на всички земни хора и с програми за реализация на Земята.

- Известни автори пишат, че рептилиите са дошли на Земята още преди появата на хората. Но ти си ми казвал и нещо друго и затова ще те попитам - кога рептилиите идват на Земята?

- Не са първите същества, пристигнали на Земята, както са писали тези автори. Рептилиите пристигат на Земята след расата на лемурийците.

- Рептилиите ли са изградили базите си в кухините на Земята?

- Не. Кухините в Земята не са изработени от тях. Направени са в зората на времената й, когато висшите сили във Вселенските йерархии оформят цялостната структура и строеж на Планетата ни.

- С кои държавни и военни власти са общували рептилиите?

- Основно с американските.

- Учителю, вярно ли е, че рептилиите носят на главите си маски, с които прикриват лицата си?

- Някои извънземни носят на главите си маски, защото това е част от тяхната визия - цивилизационен белег, а не, за да прикриват лицата си. Е, така ли ще си говорим? Хайде, да повървим към гората.

- Учителю, в интернет попаднах на интересни разсъждения за контрол върху хората чрез въздействие върху Матрицата.

- И какво по-точно?

- Това, че искат човека да е зависим от хилядите лостове на матрицата и да няма свободна воля почти за нищо. Твърди се, че това е огромен процес по източване на финансова и жизнена енергия от хората, които, затывайки все повече, стават все по-програмирани, все

по-тясно специализирани и все по-зависими от Системата.

Игумен Гавраил ме изслуша, без да вземе отношение по казаното, а може би искаше да продължа и аз отново заговорих:

- Авторът на статията предполага, че Кошерната зависимост взима връх. Като сивите извънземни - когато настанело объркване в плана, те ставали неадекватни и не знаели какво да вършат. Това щяло да се случва все повече и с човешкото общество - хората щели да имат все по-тясна специализация, щели да бъдат неспособни за извършване на каквото и да е без консултация или агент на Матрицата, който да им помага, за да постигнат своята цел. Това предлагало нашето образование - отворени врати към Новия Световен Ред. Авторът препоръчва, ако това ни се струва пресилено или абсурдно, то да погледнем с непредубедено съзнание какво става в Америка, Китай, Германия - никакво отклонение от програмата.

- Има ли още?

- Още малко. Твърди се, че поради приемането на европейския модел на обучение, заради ЕС, това ни чака и нас. И, харесва ли ни, или не трябвало да сме наясно с това. Тези, които не се поддавали на обикновеното програмиране поради тяхната ДНК, щели да бъдат имплантирани с микрочипове. Това не било измислица, не било мания за конспирации! Това се правело в момента! Чип в личната карта. После в ръката или на челото.

- Ще се върна малко назад, за да поясня, че земната раса не произлиза от рептилоидите от Орион и гущероподобните от Сириус. Матрицата е създадена от висшите учени - лаборанти от Сириус. При формирането на ДНК, обаче, роля изиграват Висшите йерархии. Според техните изисквания е разработена човешката ДНК и впоследствие, вложена в Матрицата. Никой от създателите на човешката раса не може да командва ДНК и по този начин да контролира и експлоатира земните хора. Човек е зависим от волята и съзнанието си. От формираното масово съзнание се определя и пътят на развитие на цивилизацията. На сегашния етап от развитието на земната раса преобладава материалистичното съзнание,

което превръща цивилизацията ни в технократска. С настъпването на 2012 година това постепенно ще се променя. Съзнанието ще претърпи своята еволюция, а оттам и расата ще поеме по друг път на развитие. Сегашното образование, взаимоотношенията, социумът ще бъдат променени и адаптирани към новите условия на живот. Ясно е, че не всички хора ще направят тази трансформация на съзнанието си. Именно затова са Подборът и Преходът, за да продължат напред в Четвъртото измерение само тези, преминали през трансформацията на съзнанието и поели по Новия път на развитие.

- Имплантирането...

- Никой няма да бъде имплантиран с чип, който да контролира неговата ДНК. По-скоро е вярно, както твърди и Крион, че при раждането на всеки един човек през последните няколко десетилетия е вграждан енергиен чип, който при активиране на трансформационните процеси в съзнанието ще спомогне за бързото изчистване на кармата, за да може индивидът да продължи пътя си в Новото време, с новите вибрации, пречистен от миналите задължения. Чипове няма да бъдат поставяни в ръцете или челата на хората. Знакът, за който пише в Библията, че ще бъде поставян на челото, всъщност представлява отварянето на третото око у тези, които извършват трансформацията в съзнанието си. Тогава всеки от тях ще може да вижда цветовете на аурата, енергиите, ще може да вижда специфичното оцветяване в зоната на шеста чакра или третото око. Това е знакът, който ще показва, че съответният индивид е поел по пътя на Новото време.

Вървахме смълчани, навярно и игумен Гавраил като мен разговаряше сам с мислите си, докато чакаше въпросите ми. Мислите, тези вечни спътници, които владеят човека, които никога не напускат съзнанието ни и от които не можем да се отървем, дори и да искаме.

- Можеш да питаш - обади се той. - Дано си приключил със сивите и рептибиите.

Знаеше, че интереса ми към сивите и рептилиите нямаше да престане, но имах и други теми за изясняване.

- Игумен Гавраиле, ти ми разясни защо Наполеон не е

получил посвещение в Хеопсовата пирамида, но пропуснах да те попитам дали всеки, който се занимава усилено с духовни практики и учения, може да получи посвещение в Хеопсовата пирамида? Нужно ли е за тази цел да си член на някакво тайно общество?

- Да, всеки може да получи посвещение в Хеопсовата пирамида! Например Друнвало е минал през такова посвещение. Не е необходимо да си член на някакво общество. По-скоро е необходимо, достигайки до такова духовно ниво, да получиш разрешение от съответните египетски власти да те допуснат, за определен период от време да престоиш в камерите.

- Трудно постижимо начинание - отвърнах аз, имайки предвид пътуванията до Египет. - Учителю, нали и в България има ниши за посвещение, тогава защо трябва да се пътува толкова далеч...

- Защото нишите в България, в които се извършвали посвещения, сега не са действащи, дори повечето от тях не са открити или не се знае за тяхното предназначение. След време, с разкриването на истинската история и зачестяването на археологическите открития, такива ниши ще бъдат намерени. Времената се променят и новите духовно издигнати хора няма да имат нужда от точно такъв вид посвещение, за да усвоят знанията, уменията, любовта и мъдростта на Вселената.

- Ти говориш за времето, когато илюзорното небе ще се разтвори, както ми каза преди, нали?

- Да, Михаиле, когато илюзорното небе изчезне ще се разкрие истинският Космос, истинската подредба на космическите тела; ще може да се проследява траекторията на летателните апарати, докъдето е възможно това наблюдение. Самият релеф, особеностите на планетите обаче отново няма да са видими, тъй като разстоянията не позволяват това.

Слънцето потъна зад планините, изпращайки последните си избледнели оранжеви лъчи. Небето бавно започна да придобива приглушения цвят на настъпващата вечер. Не знаех на какво се дължеше тревожното чувство, което ме обзе. Залезът ли пробуди това тревожно чувство, което изпитвах? Усещах, че се нуждая, че трябва да

поискам, и да получа помощ за...

- За какво, ученико? - попита игуменът и сложи ръка на рамото ми.

Вече знаех какво исках. Търсех начин как да помогна на страната си за по-успешното преминаване на Прехода към четвъртото измерение и затова побързах да кажа:

- Учителю, виждаш в какво бездуховно и окаяно състояние се намира голяма част от българския народ. Моля те, дай ни една обща молитва за целия наш народ, с която да измолим опрощение и по-добро бъдеще.

Игумен Гавраил спря, погледна ме в очите и поклати отрицателно с глава.

- Съжалявам, Михаиле, колкото и да искам не мога да сторя това. Обща молитва за целия народ не може да бъде дадена. Всеки трябва сам да извърви пътя си и да направи избора си. Помощ ще се даде на България, когато хората в нашата българска държава се осъзнаят и заявят ясно волята си за промяна и развитие. До тогава никой няма право да се меси в развитието и живота на хората... Михаиле, Подборът вече приключи, но ако все пак, по време на Прехода, някой направи голямата промяна в себе си, има шанс да остане. Преминаването през канала на Смъртта ще става плавно, всеки ще си отива, когато му дойде времето, определено от матрицата му, няма да има смърт масово и наведнъж. Ще има и катаклизми, разбира се, но те няма да са с размерите на потоп и да отнемат огромен брой животи. Това, което мога да направя, е да помоля Бог, висшия Творец и Създател, да благослови България!

И аз помолих Бог да я благослови.

И вие се помолете Господ Бог да благослови и да закриля България!

МОНСАНТО

Монсанто е автентично село, разположено на планински склон на югоизток от Сера да Естрела в Португалия, Това село е едно от най-забележителните в Европа. Местността тук е останала непроменена в продължение на столетия.

То е построено между гигантски каменни блокове, с къщи, притиснати под огромни камъни като някои от

селските домове едва се подават изпод покритите с мъх канари. Уличките в каменното село са тесни и лъкатушещи и водят към руините на стар тамплиерски замък, издигнат през 1165 година.

През 1938 година Монсанта е обявено за "най-пор-тугалското село в Португалия". Закон пази мястото от ново строителство в района и благодарение на него Монсанта е запазило типичния си облик и средновековно очарование, превръщайки се в жив архитектурен резерват.

С интерес разглеждах гигантските камъни на монитора, използвани едва ли не за покриви на къщите от находчивите жители на селото и се възхищавах на оная трудна и неразбираема за мен свещена геометрия, с която бяха изчислени точките за закрепване на много-тонните скали, за да не падат. Чудновата гледка, едва ли някъде по света може да се види подобна картина! Дълго се любувах на странното съчетание на камъни и сгради и ето - настъпи време за размисъл. Всеки може да предположи, че тези камъни не са паднали случайно от небето, а са изградени или поставени тук с определена цел. Но защо са сложени на това място и с каква цел? Впрочем твърде много писах за огромни камъни (дори и в тази част на книгата) и подземията, които се намират под тях. Предполагах, че и тук нещата стоят по същия начин. Едно е да предполагаш, друго е да си уверен. Щом исках да бъда сигурен, трябваше да по-

Монсанта

питам. С питане далеч се стига. Излязох от стаята си и тръгнах да получа разяснения за каменните блокове в Монсанта.

Пред столовата Димитър и Георги бяха разглобили единия мотор и почистваха с моторно масло старателно частите. Щом ме видяха, вдигнаха изцапаните си ръце и ми помахаха. Застанах до тях и се пошегувах - попитах ги дали след като почистят частите на мотора ще успеят да го сглобят отново. Щели да се опитат, ако не от първи път, все пак до вечерта щели да успеят - отвърнаха те и без да ги питам къде е игумен Гавраил те посочиха горичката, откъдето идваше Учителя. Не носеше нищо и щом приближи побърза да направи знак на братята да не стават, седна при тях, с ръка потупа земята до себе си, което беше покана да седна и аз. Настаних се до него, той огледа как върви сглобяването на мотора, поклати одобрително с глава, обърна се към мен и попита пак ли имам въпрос за доизясняване за камъните от Бегликташ или за тези на Старосел.

- Открих други твърде интересни камъни, но не в България, а в...

- Португалия - допълни той. - Я сега ни разкажи за камъните в Монсанта, та всички да чуем, а отговорите

после...

Не се и съмнявах, че знаеше за какво ще го питам, затова разказах каквото бях прочел и зачаках какво ще ми отговори.

Братята набързо сглобиха мотора, измиха ръцете си с бензин, избърсаха ги с чисти кърпи и се приготвиха да слушат. Игумен Гавраил ни огледа, видя, че бяхме готови да чуем какво ще ни разкрие и започна:

- Приятели, огромните каменни блокове в Монсанто, Португалия, са останки от много голямо светилище. Под каменните блокове, както предполага брат Михаил, наистина се намират подземните зали на светилището, а под тях са подземията със съкровищницата, библиотеката и лабораторните помещения.

- Светилището на лемурийците ли е? - попита Димитър.

- Не, построено е по-късно от атлантите.

- Игумен Гавраиле - започнах аз, - уверен съм, че и под руините на стария тамплиерски замък до Монсанто все още има...

- За съжаление в тамплиерския замък не са останали ценности... - отвърна той и преди да продължа ми намигна обнадеждаващо. - Но под него, в тайните помещения, все още има неп-окътнати ценности, трупани през времената, когато замъкът е бил оживено средище на тамплиери. Тунели са стигали до една част от подземните зали на атлантското светилище, откъдето са били пренесени ценни предмети в тамплиерските тайни стаи.

Помълчахме замислени над казаното, може би и братята като мен искаха да разберат дали в подземните нива на атлантското светилище има живот? Може би там все още се работи?

Игумен Гавраил долови мислите ни и поклати отрицателно с глава.

- Не, братя, днес там няма живот и не се работи.

Беше ред да се потвърди или отхвърли моята хипотеза, че камъните в Монсанто пресъздават съзвездия и попитах дали пра вил но разсъждавам.

Монсанта

- Да, пресъздават - отвърна игумена и аз си отдохнах. - Във времената, когато е било изградено светилището, атлантите са направили архитектурната му подредба на база на разположението на съзвездията по това време.

- Учителю, навярно и в тези огромни каменни блокове има вградени предаватели и приематели?

- Естествено, че има - потвърди той. - Да, във вътрешността на камъните има вградени кристали, които осъществяват връзката за приемане и предаване на информация от подземиято към Космоса и обратно. Това е било закон при изграждането на подобни съоръжения...

Не разбрах какво е правил игумен Гавраил в горичката, не го и питах. Той се извини, че трябва да довърши нещо, побърза да стане и се отправи към черквата. А аз и братята останахме да си говорим за чудните ска-

МОХЕНДЖО ДАРО

От София летях за Москва, а от Москва за Таджикистан. Пристигнах в столицата Душанбе и оттам отлетях за град Хорог, разположен на 2 200 метра надморска височина в планината Памир, близо до мястото, където се вливаше река Гунт в Пяндж - на самата граница с Афганистан. Двете реки се вливаха в източната част на града и го разделяха почти по равно.

Пътуването със самолет до Хорог бе изпълнено с много красиви гледки - долу, на земята, под самолета се

простираха скални образувания с фантастични релефи.

Самолетът навлезе в тясно пространство между два високи скални зъбера и имах усещането, че всеки миг дясното му крило ще закачи вековните скали. Само опитен пилот можеше успешно да приземи самолет на летището в Хорог. И пилотът го приземи. Ръкопляскахме му.

Пристигнах в края на месец август. Градът беше при- тихнал под палещите лъчи на слънцето и дори безброй- ните зелени тополи, които го бяха изпълнили, спяха уморени от летния зной. За Хорог знаех единствено, че до края на XIX век се е намирал в район, оспорван между Бухарското ханство, Афганистан, Руската империя и Великобритания. Руснаците станали владетели на този регион след Голямата игра през 1813 година. Около 1896 година, руснаците построили крепост на мястото на Хорог, който по онова време се е казвал "Кала-и бар" и е бил от афганистанската страна. През 1925 година, след падането на царска Русия и създаването на Съветския съюз, Хорог станал столицата на Горнобада- хшанската автономна област.

Днес областта около Хорог е една от най-бедните в Таджикистан. Въпреки това градът има свой университет (Хорогски университет, основан през 1992 година), дванадесет училища, няколко болници, историческия музей и ботаническа градина.

Планинското градче бе свързано посредством дълъг мост с Афганистан. Хорог е разположен край Памир- ската магистрала. Тази магистрала представлява един от най- главните пътища в Таджикистан, свързващ Гор- нобадахшанската автономна област със столицата. Ма- гистралата е изключително трудна за пътуване и в две- те посоки, особено през зимата и лятото.

Хорог е с надморска височина от 2 200 метра и е за- обиколен от масивите на планината Памир. Северно от града, в планината Памир, се извисява връх с височина от 4 523 метра, а в южната част на града, в планината се издига друг връх с височина от 4 493 метра, малко по- далече на изток се извисява връх с височина от 5 329 метра.

Част от жителите на града се смятат за българи, те

казват, че предците им са дошли с войските на Александър Македонски и са останали на територията на Афганистан. Много от тях и до днес са запазили българските си фамилни имена. За едни такива хора искам да ви разкажа...

Къщата, която посетих, бе двуетажна, с двор, в който имаше овошки и се намираше на брега до самата река. Стопанинът Боян Смоленов ме посрещна сърдечно, сякаш му бях роден брат - ръкува се с мен, прегърна ме и три пъти се целунахме, след което ме покани да вляза у дома му. Няма да разказвам подробно с каква топлота и обич бях посрещнат от семейството на Смоленов - с присъщото българско гостоприемство, останало от древността, при което гостът е най-таченият човек...

Боян Смоленов бе около шестдесет и пет годишен, висок, строен, с гъста черна коса и светли очи. Не бе трудно да се отгатне професията му. Притежаваше военна стойка, останала в наследство от службата му в руската армия. В града все още се обръщаха към него с "господин полковник". Интересуваше се от исторически събития и се изненадах от факта, че бе твърде добре запознат с миналото и настоящето на България. След като се пенсионира идвал на два пъти в нашата страна

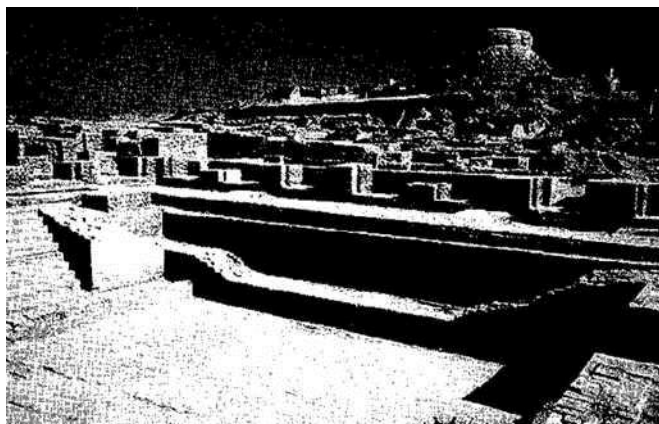
Панорама на град Хорог от изток

Панорама на град Хорог от север

и останал очарован от древната родина на дедите си. Притежаваше стари записки, останали от негов працядо, който пък разказвал спомени от неговия працядо. Сподели, че по тези записки е подготвил книга, в която ще опише събития, случили се в онези древни времена.

Късно следобед седнахме в двора и продължихме разговора си под нестихващото клопочене на буйно течащата река Пяндж - мътножълта, разделяща таджикския и отсрещния афганистански бряг, където афганистанец спокойно товареше сено в конска каруца. Боян Смоленов знаеше, че на територията на Афганистан някога са живеели българите. Беше виждал и другия Мадарски конник в Афганистан, преди да бъде разрушен от талибаните. "Но това означава, че и на таджикска територия е имало българи", каза той. Знаех какво иска да ми подсказже, че ако един ден тук се направят

Мохенджо Даро

разкопки... Да, щяха да се открият останки на български поселища.

Разговаряхме за НЛО, чиито чести присъствия над града/ наречен на българското "Хоро" (плюс едно допълнително "г"), не будели интерес, тъй като хората отдавна били свикнали да ги виждат. Заговорихме и за древния град на българите Аркаим и оттам постепенно стигнахме до развалините на град Мохенджо Даро и се питахме коя ли е била цивилизацията, която го е построила и къде е изчезнала? Не само ние с полковник Смоленов си задавахме тези въпроси. И археолозите цели деветдесет години си ги задаваха, все още полагаха усилия и не можеха да разгадаят тайната на древния град, унищожен пет хиляди години пр. Хр.

Смоленов притежаваше богата библиотека и имаше няколко книги, които се отнасяха за Мохенджо Даро, донесе ги, постави ги на масичката пред нас и се заехме да прегледаме интересуващата ни информация. Ето какво съобщаваше науката за Мохенджо Даро:

Мохенджо Даро е древен град на индийската цивилизация, възникнал около 2600 г. пр. Хр. и останал загадка за археологията. Намира се в Пакистан, провинция Синд. Той бил един от първите най-големи и значими градове-центрове на света. Град на изчезнала цивилизация, разположен по долината на река Инд. Бил е съвременник на цивилизациите на Древен Египет и

Двуречието.

През 1922 година на един от островите на река Инд индийските археолози Банерджи и Сахин разкриват тайнствен град и го наричат Мохенджо Даро, което на сидхи означава "Хълмът на мъртвите"

Градът е изграден от кирпич, притежавал е сложна иригационна система с многобройни съоръжения. Бил е един от първите градове в историята на цивилизацията с изграден водопровод, обществени тоалетни и градска канализация. Притежавал е сграда за съхранение на жито, басейн и възвишение-крепост, която да подслони жителите му при евентуален разлив на водите на Инд.

Не е известно защо преди 3500 години градът е бил разрушен, не се знае и къде са отишли неговите жители. Археологическите проучвания на Мохенджо Даро показват, че той не е разрушен от нашественици. В останките на града и акваторията му не са намерени каквито и да било следи от оръжия, което показва, че в Мохенджо Даро не са водени военни действия. Учените приемат, че градът е представлявал своеобразен "оазис на мира", тъй като жителите му не се нуждаели от войска, защото е нямало от кого да се отбраняват и не са практикували завоевателни походи.

Мохенджо Даро е протоиндийска земеделска цивилизация, която включва и друг голям град в долината на река Инд - Харапа.

Археолозите изключват всякакви версии за изчезването на цивилизацията му от наводнение, пожар, метеорит, изригване на вулкан, а и от епидемия.

Водеща хипотеза за изчезването на цивилизацията Мохенджо Даро е нашествието на арийците към Индия по долината на Инд. Спорен е въпросът какъв е бил етническият състав на древните жители на града - дали са били представители на местното дравидско население, или са били арии.

Интересна версия предлагат англичанинът Дейвън-порт и италианецът Винчети, която гласи: Мохенджо Даро е бил разрушен от атомен взрив. Двамата учени са достигнали до тази хипотеза, правейки следните изводи;

- Причина за изчезването на цивилизацията не може да

бъде упадъкът на културата, защото това е доста бавен процес, а от останките на Мохенджо Даро се вижда, че катастрофата е станала внезапно.

- Версията за наводнение е доста правдоподобна, защото градът се намира на остров сред пълноводни реки. Но в развалините няма следи от разрушения, в следствие на водна стихия. Намират се само следи от масов пожар.

- Епидемия не поразява хората внезапно и едновременно, когато се разхождат по улиците, забързани в своите ежедневни дела. А градът и хората са поразени внезапно.

Други учени се позовават на откритите артефакти. В центъра на руините на града е намерена сплав от глина и други материали, които много бързо се втвърдили. В университетската лаборатория в Рим и в националния съвет на Италия бил направен анализ на образците артефакти, от който се установило, че окислението им е станало при температура 1400 - 1500 градуса. Такива високи температури по това време биха могли да се развият единствено в металургични пещи, но не и на открита и обширна площ. Следите водели към възникването на необичаен взрив. Изследвайки разрушените сгради, в очертанията на руините, изследователите се натъкнали на епицентър на голям взрив, сравним с ядрения взрив над Хирошима и Нагазаки. Разрушенията намалявали от центъра към краищата му и учените се питали дали тези жители не са владеели атомната енергия? Дейвънпорт предполага, че в основата на всичко това лежат реални събития.

Въпреки продължилите деветдесетгодишни изследвания, тайната на Мохенджо Даро остава неразгадана.

Привечер приключихме с четенето и разискването за Мохенджо Даро, без да сме достигнали до някакъв съществен извод. Бяхме там, откъдето започнахме. Полковникът грижливо събра книгите и загадъчно се усмихна. Усещах, че иска да ми каже нещо, но все още търсеше по какъв начин да го съобщи.

- Михаиле, искаш ли утре сутринта да направим една дълга разходка? - предложи той, погледна към отсрещния

хълм, зад който слънцето вече се бе скрило, и добави: - Предлагам да се изкачим до един връх на Памир.

- С удоволствие, но нямам подходяща екипировка.

Той се засмя, не каза нищо, стана, събра книгите, занесе ги в къщата и оттам се върна с шише българска ракия и две малки чашки. Напълни ги, каза наздраве и ме покани да пия. Според обичая пихме на три пъти по чашка ракия, после Боян заговори:

- И така както си екипиран ще стигнем - видя учудването ми и побърза да ме успокои: - Има подземен тунел до върха, а до входа на подземието ще ни заведе старият колобър Крум, който година преди твоето идване знаеше, че ще дойдеш в Хорог и ние те очаквахме. Той е далечен потомък на древния български род на Дуло...

Изненадах се. Полковникът знаеше за колобрите, познаваше един от тях, знаеше за тайно подземие, което водеше до някъде... Може би до подземна съкровищница, библиотека, подземен град или база на извънземни? Но защо имаше такова доверие в мен и искаше да ме направи съпричастен в тайната? Кой беше съобщил за мен - старият колобър или Учителя, който ми даде адреса на Боян? Нещата започнаха бавно да се подреждат в главата ми - пъзел по пъзел. Сглобявах ги. Знаех за българите колобъри, бяхме говорили с игумен Гавраил твърде дълго за тяхната божественост и сила. И ето тук, далеч от България, имаше жив колобър, запазил знания и тайни...

Тази нощ спях непробуден сън в къщата на полковника, а на сутринта ме очакваше изненада. В двора на къщата стоеше колобърът. Невисок, седемдесет и пет годишен мъж, облечен с тъмнокафяво късо палто и с характерната тюбетийка на главата. Косата под тюбетийката бе остригана, но знаех, че под шапката се криеше кичурът коса. Това бе обредно и ритуалното подстригване. Известно ми бе, че в Памир, когато мъжкото дете навърши един слънчев месец при него идва кол- бърът (колобърът), за да го дари със сила. Избраниците като Крум-колобъра, щом навършеха три години, се подстригват като на темето им се оставяше кичур коса (чембас). При нас бе дошъл един от памирските духовници, приемник на традицията на древната Балхара...

Трудно е да опиша вълнението, което изживях в прегръдките на духовника. Колобърът, или Учителя Крум, ме гледаше с обич, тъмните му очи излъчваха безкрайна топлина.

- Белите братя и аз те поздравяваме с добре дошъл, ученико - заговори той. - Отдавна те очаквахме и се радваме да те видим.

Той говореше, а гласът му, с мек галещ тембър, караше сърцето ми бързо да бие. В този миг в съзнанието ми се появи игумен Гавраил, които щастлив кимаше с глава...

Объркан благодарях ту на руски, ту на българо-руски и колобърът се засмя.

- Както и да говориш, ученико, все ще се разбираме - успокои ме той, обърна се към Смоленов и нареди:

- Време е!

С жигулата на полковника преминахме край ботаническата градина на високопланинския град, после покрай знаменитите топли извори, лекуващи псориазис, и изминахме около двадесетина километра нагоре в планината. Спряхме под заслон, недалеч от самия връх, а над нас, сред блестящия от слънцето сняг, се издигаше сградата на неговия памирски манастир.

Вън от колата бе студено, въздухът по-рядък, бяхме на височина не по-малко от четири хиляди метра над морското равнище. Тишината, синьото прозрачно небе, снежна покривка, докдето очите ти видят, бяха невероятни. Гледахме скалите сред снега, търсехме врата, която не се виждаше, но колобърът я отвори с едно прошепване и тя стана видима. Влязохме в тунел, вратата се затвори, колобърът тръгна напред, като осветяваше пътя с мощно електрическо фенерче. Вървахме мълчаливи в подземния тунел, следвайки колобъра и забелязах, че светлината на фенерчето му стана много по-ярка. Сега тя обхващаше целия тунел и осветяваше странични ниши, в които бяха поставени каменни пейки и маси. Тунелът беше изграден спираловидно и облекчаваше изкачването нагоре, а и слизането надолу. Температурата в него беше около петнадесет градуса над нулата, дори ми стана топло и си разкопчах якето. Вървахме цели пет часа и най-после спряхме на една площадка. Крум посочи дванадесетте

стъпала, които водеха някъде нагоре и каза:

- Михаиле, сега ще излезем навън. Това, което ще видиш, можеш да опишеш в книгите си. Не се притеснявай, че някой може да открие мястото, вратата, тунела, или това, което ще видиш. Те не съществуват. Те са в друго измерение...

Изкачихме се по стъпалата и щом колобърът отвори входа ни заля обилна слънчева светлина. Изчаках очите ми да свикнат със светлината и видях, че стояхме сред снега на един хълм, в подножието на който се виждаше малък град. Град с алеи, с много зелени дървета, къщи и улици без сняг, с хора, облечени в леки дрехи от памучна материя. Човек можеше и да не повярва на това, което виждаше - цветущ град сред ледената пустош на Памир! Но градът съществуваше, а над нас, на около петдесетина метра в синевата на небето, се бе закотвила кръгла чиния. Стражата на града бдеше! Щяхме ли да го посетим? Колобърът и Боян не говореха, не ми казаха нищо, гледаха града и чакаха. Какво трябваше да се случи? Несъзнателно направих крачка напред и моментално спрях. Опрях се в някаква въздушна стена, която леко се огъна напред, но не ме пропусна. Разбрах, имаше енергийна защитна стена. Погледнах колобъра, той посочи НЛО:

- Приятелите отгоре трябва да пренастроят каналите на двама ви. Още три минути и се връщаме.

НЛО изчезна. Не почувствах нищо, но знаех, че съм получил това, за което бях дошъл в Памир. Мислено благодарих, помахам на хората от тайнствения град и тръгнахме по обратния път...

Влязохме отново в тунела, колобър Крум затвори входа и започнахме да се спускаме надолу. И без фенерчето на колобъра вече бе светло и светлината разкриваше неща, които преди не бях видял. Сега на отделни места скалите бяха станали прозрачни и зад тях, в далечината, се виждаха изградените куполовидни метални постройки на големи подземни бази. При една от базите забелязах НЛО да се приземява и друг кораб да излита...

Спряхме в една от каменните ниши и ахнах от изненада. Каменната ниша се бе превърнала в зала с полирани

зелени стени, златист под, а в средата на залата имаше маса в тъмносин цвят. Учителят Крум ни покани да седнем и веднага почувствахме как хладината изчезна и приятна топлина изпълни залата. Свалихме якетата си, а върху масата се появи димящ червен кристален самовар и три малки чаши, също в рубинен цвят. Бях впечатлен от силата на колобъра. Помислих си и за възможностите на игумен Гавраил и се запитах дали и той... Не успях да довърших мисълта си. Коло- бърът, прихванал мислите ми, се усмихна:

- Да, Михаиле! Твоят учител, игумен Гавраил, също като мен притежава Силата и Знанията!

- Той много рядко показва възможностите си...

- Постъпва съвсем правилно - съгласи се колобърът.

- Кому е нужно да демонстрира появата на хляб, напитки или ястия в манастира? Необходимо ли е това, щом всички тези неща там ги има в изобилие? Не, разбира се. А тук, в подземие то на Памир, е друго.

Беше прав, а аз останах доволен от оценката му за игумен Гавраил. Колобърът наля в чашите зелен чай, покани ни да пием и сам с удоволствие започна да отпива от него. Имах да питам за много неща, но красивите цветове на залата ме впечатляваха и се загледах в тях.

- Михаиле, стените са изградени от смарагд, масата е от сапфир, а в пода има вградени златни нишки - каза колобърът. - Самоварът и чашките са от рубин. Тук, в Памир, има богати находища на рубини, смарагди, сапфири и злато.

- И невероятни градове - допълних аз, имайки предвид града, който видяхме.

- Има не един и два такива града, но в Хималаите са повече - колобърът напълни отново чашата си с чай и тя заблестя с рубинен цвят. - Какво разисквахте толкова дълго с Боян за Мохенджо Даро?

- Търсихме причината, заради която е бил бомбардиран и изпепелен.

- И не я установихте?

- Не достигнахме до нищо конкретно - отвърна Боян.

- А защо мислите, че градът е бил унищожен с ядрено оръжие?

- Защото изследванията показват, че гибелта на този град е в резултат на мощен взрив - отново отвърна полковникът.

- Не, Мохенджо Даро не е унищожен с атомен взрив, приятели - каза колобърът и ние го погледнахме с изненада.

Изтръпнах. Не че не вярвах на чутото, но разкритието ме обърка и предизвика куп въпроси. Колобърът замълча, кимна и се усмихна на някого, тъмните му очи излъчиха радост, след което продължи: - Учителят на Михаил, игумен Гавраил, е тук, с нас, и по духовен път ще вземе участие в разговора ни.

Видях сияещата усмивка на игумен Гавраил и изпитах огромно облекчение при неговата поява. Гледаше ни усмихнато и сякаш ме насърчаваше да питам.

- Уважаеми Учителю Крум, прости ми, но ще възразя, защото всички изследвания показват, че градът е изпепелен от ядрен взрив.

- Не, Михаиле. Мохенджо Даро не е бил изпепелен от атомен взрив - спокойно отвърна той. - В древни времена в района на Мохенджо Даро са съществували три атлантски града, взривени от извънземни, притежаващи мощни оръжия и които са водели война с атлантите.

- Затова е намерен и пясък, превърнал се в стъкло от силните лъчения на оръжията на извънземните - заключи полковникът. - Днес има ли някъде по земята запазени руини на атлантски град?

- Няма - отвърна категорично колобърът и се обърна се към мен: - А сега, приятелю Михаиле, твоят Учител очаква въпросите ти...

Вече можех да питам игумен Гавраил, без да се притеснявам:

- Учителю, под останките на наземния атлантски град има ли...

- Има... - засмя се игумен Гавраил, а колобър Крум изрече следващите думи на Учителя на глас, за да ги чува и Смоленов: - Наземният атлантски град и сега се намира под развалините, заедно с прилежащите му подземия.

- Кога са били изградени трите атлантски града, които по-късно са били взривени? - продължих да питам игумен

Гавраил.

- Преди около 13 000 години и са просъществували около 2 000 години преди взрива.

- А Мохенджо Даро? Кои са строителите му?

- Бил е построен приблизително в периода 10 800 - 10 600 година пр. Хр. - отвърна вместо него колобърът. Замълча, усмихна се загадъчно, отпи от чая и повтори въпроса ми: - Кои са строителите му? Ще ви кажа, че в по-късни времена, върху останките на един от тези бомбардирани градове е изграден и Мохенджо Даро от разселили се клонове на араните, които връщайки се от Шамбала се установили да живеят по тези места. Те използвали части от запазените стени на атлантския град, за да построят своя древен град-столица. По-късно те напуснали града, той се обезлюдил и разрушил от природните катаклизми, сполетели го през времената.

- Дълго време ли е просъществувал Мохенджо Даро?

- Приблизително около 2 000 години, някъде докъм 8 500 година пр. Хр.

Спрях да питам. Бях се поувлъкъл и се извиних, но колобърът и Боян се засмяха. Беше ред на Боян да се изяви и той разказа част от трактата "Виманик Пракаранам", посветен на специалния уред "Гухагарбхадарш янтра", инсталиран на борда на гигантски виман, с чиято помощ може да се определи (дори от голяма височина) местонахождението на скрити под земята предмети. Въпросният уред транслирал и приемал микровълнови сигнали и се състоял от елементи, изработени от полупроводници и специални сплави.

Да, тази информация бяхме прочели с Боян и ние знаехме, че специалисти от Технологическия институт в Бомбай се лутали три години, докато успеят да анализират състава на сплавите. В крайна сметка извеждат химическа формула, включваща 14 елемента, между които са познатите ни силиций, натрий, мед и желязо.

"Гухагарбхадарш янтра" е само един от 32-та уреда, които са установени при описанията на летателните апарати. Другите устройства също са изпълнявали разнообразни функции, като някои от тях могат да бъдат сравнени със съвременните радари, прожектори, фото-

апарати.

Имало е и огледални плоскости, снабдени със специални лещи, които служели както за външни наблюдения, така и за защита на зрението на пилотите от ослепяващите "дяволски лъчи" на противника.

- Какво представлява "Тухагарбхадарш янтра"? - попита полковникът, служил в ракетни части на руската армия.

Колобърът очакваше въпроса. По-точно го знаеше и веднага отговори:

- Мощен скенер за наблюдение на подземните пластове, който е имал изключителни високотехнологични показатели и функции.

- А какви са тези "дяволски лъчи" на противника? - продължи с нескрит интерес да пита Смоленов.

- Това са лъчи с високочестотен светлинен потенциал, които са били използвани за заслепяване. Попадали в полезрението на противников навигатор или пилот, те блокират очните нерви и предизвикват загуба на ориентация в следствие на частично временно заслепяване.

- Заедно с Михаил вчера прочетохме доста сведения, които съобщават, че преди 15 000 години древната индийска империя на Рама била унищожена от изключително мощно оръжие. След продължителен анализ на древните писмени източници, в които има описание на тази сила, английският изследовател Дейвид Дейвън-

Мохенджо Даро

порт достига до извода, че някогашният град Мохенджо Даро, принадлежащ към най-древната доарийска цивилизация и чиито останки са открити на територията на басейна на река Инд, а и разположените в близост до него селища, са били разрушени от атомен взрив. Ето какво съобщават древните текстове:

"... Долитайки с бърз и мощен виман, Гурка (Gurkha, божество) изпрати над трите града един огромен снаряд, зареден с космическа мощ. Изви се ослепителен стълб от дим и огън, като десет хиляди слънца... Загиналите хора не можеха да бъдат разпознати, а оцелелите не доживяха дълго: започнаха да им опадват косите, зъбите и ноктите..."

- Всичко това ни напомни за случилото се в Хирошима. Искам да попитам кой е Гурка и откъде идва? Какво представлява този огромен снаряд, зареден с космическа мощ? Нападението прилича на космическа война.

Колобърът изслуша внимателно полковника и отговори:

- Гурка или Гурка Анунна Еки е бил предводител на нападащите анунаки, които са искали да наложат

контрол над Земята. Те използвали оръжия, подобни на снарядите, за да разрушават от разстояние големи застроени площи. За разлика от съвременните снаряди, тези на анунаките са били зареждани със разрушителни енергийни потенциали.

- Анунаките са воювали с атлантите? - попита полковникът.

- Да, представители на Нибиру са идвали на Земята по времето на цивилизациите на лемурийците и атлантите. Но войните се водили при средните и късните атланти.

- Известно е, че анунаките в определен отрязък от време създават хора-роби - тихо припомни полковникът.

- Хора-роби анунаките създават по времето на късните атланти. Тогава, както казах, са водени и атомните войни във въздушното пространство. Те не са оказали влияние върху здравето на атлантите или ако е имало някакви увреждания, то те са били лечими. Войните, обаче, са оказали влияние на полето и вибрациите на Земята, а това е фактор, пораждащ природните катаклизми, сполетели планетата.

Спомних си за десетките старинни манускрипти, в които се даваха технически подробности за древни летателни устройства, наподобяващи формата на камбана. Преведени от санскрит, описанията съдържаха понятия тяга, графит, медни намотки, кристални индикатори и други, както и инструкции за управление на виманите. Тези апарати са могли да се застопоряват, "висейки" в небето, а също рязко и мълниеносно да сменят посоката си на движение. Като НЛО.

Така в древния индийски епос "Рамаяна" е описано излитането на митичния бог с небесен кораб.

"... Когато настъпи утрото, Рама взе небесния кораб и се пригответи да излети. Корабът

Изображение на летателен апарат в храма Абадос

бе голям и чудно украсен; двуетажен, с много стаи и прозорци. Корабът издаде мелодичен звук, преди да се отправи към висините..."

Почти във всички санскритски текстове се срещат разкази за това как боговете се сражавали в небето, използвайки "вимани" - летателни апарати, снабдени с оръжия. В книгата на великия мъдрец Махариджи Бхарадваджа - "Виманик Пракаранам" ("Трактат за полетите") е описан мощният сноп светлина, който можел да бъде фокусиран върху всеки желан обект и да го унищожи.

Сега бе ред аз да питам:

- Учителю Крум, летателният апарат с форма на камбана, изобразен в храма Абадос, виман ли е, или НЛО?

- Той е подобен по устройство на виманите, но има повече функции и развива по-висока скорост, има и опция за по-бърза и рязка смяна на посоката на придвижване. По-точно наподобява на НЛО.

- Мога ли отново да попитам? - той кимна, а аз продължих: - Войната между анунаките се води не само в извънземното пространство, но и на Земята. В тази война участват и земни хора, нали?

- Да, във войната на анунаките са въввлечени и земните хора. Тя е продължила на няколко етапа, като финалните действия са извън земното пространство.

- Енки спечелва войната - обади се полковникът.

- Така е, спечелена е от Енки.

- И какво става след тази негова победа? - продължи да пита полковникът.

- След установяването на мира, на анунаките са били наложени съответните санкции и наказания, подписали са обвързващи "договори", според които достъпът им до Земята с цел намеса в развитието и живота на земните хора е категорично забранен.

- Учителю, пропуснах... - обадох се аз. - В писанията за тези атомни войни се споменава, че някои от бойците били наричани железни и са заслужавали почести. Кой са били наричани "железни"?

- Железни са наричани част от анунаките, които са подраса на основната раса анунаки.

- След войната анунаките останали ли са на Земята? -

питах отново. - Твърди се, че те са останали на Земята и са дали начало на нов земен род.

- Анунаките не са останали на Земята и не са дали началото на никой земен народ.

Загледан във вълшебните зелени стени за миг потънах в едно изумрудено звездно небе, в което изгряваха сребърни слънца и захласнат от красотата им забравих къде се намирах. Гласът на колобъра ме сепна:

- Михаиле, не се ли интересуваше от свещената страна Дилмун? - попита усмихнат той. - Спомняш ли си какво си прочел за тази страна?

- Да - казах аз, - но труд но мога да преразкажа всичко, което съм прочел.

- Не се притеснявай, с Боян има откъде да почерпите още сведения... Ето!

На стената светна екран, появи се напечатан текст от книгите, които вчера не успяхме да дочетем:

... През 1861 година във Франция са публикувани цялостните преводи на клинописните надписи от големите алабастрови плочи, разкопани от Пол Емил Бота в Хорсабад (Месопотамия). В тях се описват събития, станали по времето на асирийския цар Шарукин (Сарагон Асирийски), живял през VIII в. пр. Хр. Заключение: част на разказа е за похода на Сарагон срещу вавилонския управител Мардук-аплаидина и гласи:

"... аз подчиних в своя власт Бит-Иакин на брега на Горчивото море до самите граници на Дилмун. Упери, царят на Дилмун, жилището, на който се намира, подобно на риба, на тридесет двойни часа сред морето на изгряващото слънце, чу за моето могъщество и ми изпрати дарове..."

Това е първият исторически документ, от който учените узнават за съществуването на неизвестната "страна Дилмун" и тръгват към нейното разгадаване.

Пред учените възниква едно загадъчно обстоятелство. Защо в шумерския епос Дилмун е представена като приказна свещена страна - "рай" за боговете, а не за хората, в която няма болест и смърт, въпреки документираните прозаични търговски контакти?

Защо дилмунските богове Ензак, Мескилах Ензак, Нинсикила и Ваханум се срещат и в шумерските химни и легенди? И защо за шумерите Дилмун е обкръжен със свещен ореол?

По това време в Лондон изследователят Хенри Роулинсън публикува текстовете на част от глинени таблички, намиращи се в Британския музей. В пет от тях се споменава за страната Дилмун, а в шестата се разказва за подвизите на Саргон Акадски (цар на Акад в Южна Месопотамия, около 2303 г. пр. Хр.), който достигнал до "Долното море (Персийският залив) и покорил Дилмун".

През 1899 и 1900 година археологическа експедиция, организирана от Пенсилванския университет в САЩ, разкопава руините на прочутия шумерски град Нипур в Долна Месопотамия. В средата на III хилядолетие пр. Хр. Нипур е най-важният религиозен център, защото покровител на града е Енлил - главният бог в шумерския пантеон, В подножието на нипурския зикурат (стъпаловидна пирамидална кула с храм на върха), наречен *екур* (дом на планините), се намира главният храм на Енлил, в който В. Хилпрехт открил архив, състоящ се от близо 35 хиляди глинени плочки.

В една от табличките, публикувана през 1914 година, е описано шумерското предание за потоп. Текстът на табличката наподобява асиро-вавилонската версия за потоп, описан в единадесета глава от епоса за Гилгамеш. Но краят на шумерската легенда се различава от асиро-вавилонската и гласи:

"... Ан и Енлил обикнаха Зиусудра (единствения човек, който оцелява след потоп) и го дариха с живот, на боговете подобен, от свише вечно съществуване му дали. И заповядаха на царя Зиусудра, пазителя на всичко никнещо и на смето човешко, да живее в страната на преминаването, в страната Дилмун, място, където изгрява слънцето..."

Упоменаването на Дилмун в най-древната легенда за потоп кара учените да се замислят. Докато в асирийските текстове за Дилмун се говори твърде прозаично като за една реална страна, то в шумерската легенда Дилмун се оказва вечното жилище на безсмъртния прародител на

човечеството и вероятно в тази страна отива и Гилгамеш в търсене на безсмъртието. Това противоречие между двете версии за загадъчната страна дълго време остава неизяснено.

През 1945 година световноизвестният учен-шумеролог Самуел Крамер публикува точния превод на една голяма глинена табличка, намерена в Нипур. Това е митологична поема от 278 строфи, известна като "Енки и Нинхурсаг". Енки е едно от четирите главни божества на шумерския пантеон. Той е бог-покровител на Ериду, най-древният шумерски град, управител и страж на прясната сладка вода. А Нинхурсаг е единствената богиня сред четирите върховни божества - велика Майка на Земята, богиня на сушата.

Събитията, описани в поемата протичат в Дилмун. Тя започва с възхвала на тази страна, а по-нататък се разказва, че страната Дилмун е свещена, защото в нея няма хищни зверове, няма болести и старост, облагодетелствана е с много сладка вода.

Неочаквано екрана премигна, текстът изчезна и мислено чух гласа на игумен Гавраил: "Погледни навън!" Погледнах през прозрачните стени и се изненадах. На около десетина метра от нас към близката гора вървеше йети. Колобърът Крум и Боян също наблюдаваха крачещия в снега йети. Беше висок около два метра, обрасъл с дебела кафява козина и гледаше към нас. Странно, може би човекоподобно същество. Имаше разум. Дали можеше да говори? Усещаше ни, не се страхуваше, знаеше, че ни дели невидима преграда. Постоя минута-две, колкото да го разгледаме, а може би и той нас, и бавно започна да се отдалечава към гората. Невероятна гледка. Гледахме и мълчахме. Йети наистина съществуваше.

- Учителю Крум, йети не е ли... Навремето писах...

- Писал си, че стъпките не са оставени от йети, а са на космонавт - засмя се той. - Истината е малко по-друга. Космонавтите вече не поддържат връзки с йети.

- Те от друга човекоподобна раса ли са? - заинтересува се Боян.

- Йети са същества, принадлежали на расата на атлантите, но не са от тяхната генна матрица. Те са мо-

делирани аналогично, но с промени във физиката, говорния апарат и имат някои други, не толкова важни или отличаващи ги белези. Йети вече не са в състояние да живеят сред петата човешка раса и по тези причини са се приспособили да живеят в изолация във високо планински местности, където рядко или никога не преминават хора.

- Те млекопитаещи ли са? - намесих се отново аз.

- Да, йети са млекопитаещи. Но раждат на няколко години веднъж. Условията във високите планини са сурови.

- Извинявайте, но ще помоля за още малко разяснения

- Учителят Крум кимна, и аз продължих: - Йети разумни същества ли са? Могат ли да говорят?

- Да, йети са разумни същества и могат да говорят, но езикът им е неразбираем за съвременния човек. С времето са загубили и всякаква комуникация с извънземните и сега общуват само по между си.

- С какво се хранят в тази снежна пустош?

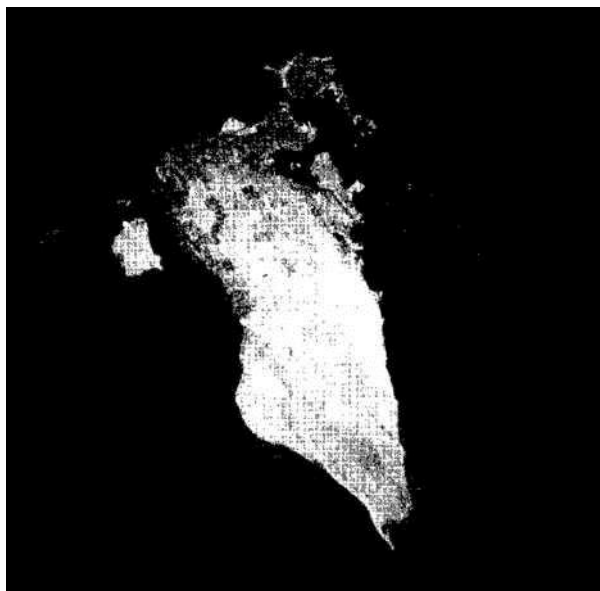
- Хранят се с различни плодове, корени и растения.

Погледнах навън - там сред снежната белота се виждаха големите стъпки на йети, водещи към гората...

- Да продължим по темата приятели, че дикторът е готов и чака... - подсети ни колобърът и мигом видях игумен Гавраил да ми маха с ръка, чух гласа му да звучи ясно в главата ми. Четеше, а аз повтарях чутото:

-Учените разполагате древни писмени паметници, в които се говори за "страната Дилмун". Близко 2000 години (III - I хил. пр. Хр.) шумери, асирийци и вавилонци многократно споменават в своите документи за някаква богата и цветуща страна Дилмун (Тилмун) - "страна на вечен живот", намираща се далече на юг, зад "горчивата вода" (Персийският залив), "при изгрева на слънцето".

Повече от 2500 години тази загадъчна страна е в забвение. Едва в края на миналия век отделни изследователи започват да търсят местонахождението ѝ. Още през 1879 година Британското външно министер-

Сателитна снимка на остров Бахрейн

ство възлага на капитан Дюран да изследва останките от древни култури на остров Бахрейн, в Персийския залив. Той внимателно и професионално разкопава няколко - могили и хълмове, описва много други исторически обекти, намира и публикува клинописен надпис, изсечен върху черна базалтова плоча, който гласи: "Дворец на Римум, служител на бог Ензак, човек (от племе) Агарийски".

Упоменаването на този бог впоследствие се оказва от съществено значение за идентификацията на Дил-мун - Бахрейн, защото под името Ензак в Дилмун е известен и почитан вавилонският бог Набу - покровител на писменото изкуство и мъдростта.

(Остров Бахрейн е дълъг близо 50 км, широк 24 км, и е най-големият от двадесет и петте островчета в юго-западната част на Персийския залив, образуващи Независимия арабски емират Бахрейн. Далечното минало на острова е свършено неизвестно в останалата част на света и чак след XVI век, когато португалците основават в Бахрейн търговски представителства, в Европа узнават за неговото съществуване.)

Екранът отново светна и ние продължихме да четем:

"... През 1953 година двама датски археолози Петер Вилхелм Глоб и Джефри Биби започват разкопки на остров Бахрейн, интересувайки се от всичко, отнасящо се до историята на острова. Изучават различни аерофотоснимки на острова и установяват, че на него има около сто хиляди могили. В началото те разкопават хълма край селището Барбар и разкриват руините на голям древен храм от средата на III хилядолетие пр. Хр., подобен на шумерските храмове от тази епоха. Разкриват и останки от град около стара португалска крепост на северното крайбрежие и установяват, че останките се състоят от пет културни слоя (хоризонти), които условно обозначават като "Град I, II, III, IV и V". Намерените многобройни керамични фрагменти имат твърде характерна окраска и орнаментация, която не се среща другаде. Поради голямата прилика между медната глава на бик, намерена в храма, и подобни глави от царските гробници в Ур, археолозите определят, че керамиката датира от около 1300 г. пр. Хр. От по-нататъшните изследвания обаче става ясно, че това е една съвсем самостоятелна култура, като Град I е възникнал вероятно около 2700 г. пр. Хр. и заедно с Град III представляват може би Ранния Дилмун. Град III заема централна фаза в развитието на дилмунската цивилизация - Средния Дилмун (1800- 1000 г. пр. Хр.), а Град IV представлява Късния Дилмун (1000- 500 г. пр. Хр.). Град V датира от времето на Александър Велики, а в най-горния пласт са намерени останки и от ислямски град от XII - XIII век.

През 1957 година край крепостната стена на Ранния Дилмун, Дж. Биби намира "най-важната находка на годината" - кръгъл печат от сивобял стеатит (талк, мек мазен камък, естествен силикат на магнезия) с диаметър около 2,5 см. Преди това, още през 1932 година, д-р Джед от Британския музей публикува статия за множество цилиндрични печати, намерени от Лейнарт Ули при разкопките на Ур, широко разпространени в Месопотамия от 3000 до 500 г. пр. Хр. Описани са и петнадесет кръгли печата, от които осем се оказват идентични с печата, намерен от Дж. Биби. Останалите седем урски печата

също са кръгли, но на лицевата им страна е гравирана рисунка на бик, а над него - писмени знаци от протоиндийската цивилизация край река Инд и това именно дава повод на д-р Джед да озаглави статията си "Печати от древноперсийски тип, намерени в Ур".

Когато през 1853 година директорът на археологическата служба в Индия Александър Канингхъм посещава руините на някакъв дворец край р. Инд, случайно намира печат от черен стеатит с надпис от шест знака на съвършено неизвестен език. Така започна откриването на една от най-древните цивилизации на Земята. В Харапа (където е намерен първият печат) и Мохенджо Даро, главните градове на тази все още тайнствена култура, досега са намерени няколкостотин квадратни печата от стеатит. Всичките са еднакви, с широчина 2,5-4 см, на лицевата им страна има изображение на някакво животно (бик или зебу) и над него надпис на неизвестен език.

Три от печатите, намерени в Мохенджо Даро, обаче не са квадратни, а кръгли - почти идентични с кръглите печати с протоиндийски писмена, намерени от Л. Ули в Ур и публикувани от д-р Джед.

Разглеждайки свързано всички тези находки, може да се заключи, че наличието на еднакви печати в Ур и Мохенджо Даро свидетелства за продължителен контакт между двете цивилизации. От друга страна, кръглите печати явно са "чужденци" както в Индия, така и в Месопотамия и следователно може да се предположи, че те са "местни" за Бахрейн - още един косвен факт за отъждествява нето му с Дилмун. По-късно са намерени още осемдесет и пет двустранни печата с клинопис от Харапа, Мохенджо Даро и Бахрейн като най-много са бахрейнските. В древността остров Бахрейн играе важна роля като промеждутъчен пункт на търговията по море между Индия и Месопотамия и равноправен търговски партньор на двете велики цивилизации. По цялото протежение на Персийския залив само на този остров и на материка срещу него има обилни източници на питейна вода, благодарение на които древните мореплаватели са попълвали водния си запас и са могли да продължат плаванията си. За активната търговия между Дилмун и

Месопотамия свидетелстват многобройните глинени таблички, които Л. Ули намира при разкопките на жилищен квартал в Ур през 1930 и 1931 година. В осемдесет от табличките, датирани от около 1800 г. пр. Хр., се споменава някой си Еа-насир

- дилмунски търговец и посредник в търговията с мед (медна руда и метал), която той доставял по море от Дилмун в Ур. В други осем плочки, намерени в храма на Нингал (1907 до 1871 г. пр. Хр.)/ също пише за търговията с Дилмун. В една друга плочка от 2027 г. пр. Хр., представляваща своеобразна квитанция от Ур-гур (капитан на голям кораб) се споменава "за заплащане на мед от Макан". Следователно дилмунските търговци имали свои "кантори" в Ур, чрез които внасяли и препродавали медта, която получавали от друга полуле- гendarна страна - Макан. Според Дж. Биби тази страна е днешният Оман, което е напълно правдоподобно. В района на оазиса Бурайми (Оман), той открива следи от древни медни рудници. Анализът на медните предмети от III хил. пр. Хр. от Южна Месопотамия показва, че те са близки по състав с метала (примеси от никел и отсъствие на арсеник) и медната руда, добивани през тази епоха в Оман.

И все пак в хилядолетните взаимоотношения между Шумер и Дилмун се откроява едно загадъчно обстоятелство. Защо в шумерския епос Дилмун е представен като приказна свещена страна - "рай" за боговете, а не за хората, в която няма болест и смърт, въпреки документираните прозаични търговски контакти? Защо чисто дилмунските богове Ензак, Мескилах Ензак, Нинсикила и Ваханум често се срещат в шумерските химни и легенди? И защо все пак за шумерите Дилмун е обграден с някакъв особен свещен ореол - обстоятелство, което не може да бъде обяснено само с голямото икономическо значение на търговията с Дилмун.

Някои изследователи търсят обяснението на този феномен в обилните източници с прясна вода на остров Бахрейн, благодарение на които там растат гъсти гори от финикови палми и се простират цветущи градини - необичайна картина за арабската пустиня. Други смятат, че ако Ел обейдската пракултура, която е пряка

предшественица и може би родоначалник на шумерската, е възникнала по арабското крайбрежие на персийския залив, то напълно естествено и обяснимо е благоговението, с което шумерите са обграждали своята южна прародина. Но... последните изследвания на обейдските керамични изделия от Арабия посредством неутронен анализ показват, че те са по-млади от най-древната обейдска керамика в Месопотамия. Следователно Ел обейдската пракултура се заражда по долините на реките Тигър и Ефрат и впоследствие нейните представители се разселват по арабското крайбрежие.

Според С. Н. Крамер остров Бахрейн не може да бъде отъждествяван с известното от епоса за Гилгамеш "трето царство" Дилмун. Той смята, че протоиндийската цивилизация по долината на река Инд за шумерите е била фактически "свещената страна Дилмун", "страна, където изгрява слънцето". Това е по-характерно за Индия, която е на изток от Шумер, отколкото за Бахрейн.

Голямата заслуга на датските археолози се състои в това, чете успяват да повдигнат булото на неизвестността, което покрива миналото на този обширен район..."

Екранът изгасна. Сведенията бяха достатъчни, за да вникнем в същината на въпроса, който ни интересуваше - остров Бахрейн ли е страната Дилмун? Защо страната е наречена Свещена? Боговете Ензак, Мескилах Ензак, Нинсикила и Ваханум истински човешки личности ли са били или са извънземни? Кой е създал тази цивилизация? Траките имат ли участие в изграждането на цивилизацията на остров Бахрейн?

Още не бях изрекъл мислите си гласно и колобър Крум заговори:

- Да, приятели, древната страна Дилмун се е намирала на територията на днешен Бахрейн.

- Учителю - заговори полковникът, - защо Дилмун е представена като приказна страна и свещен рай за боговете?

- Защото, пазейки мъдростта и знанието от древни времена, жителите са следвали всички основни закони и принципи на Вселената и животът им е бил необременяван от спохождащите съседните народи бедствия и

болести, също като в райската земя на боговете. При тях често са гостували висши учители от Вселенските йерархии. Някои от тях са били наричани Ензак, Мескилах Ензак, Нинсикила, Вахануш - имена, дадени им от народа на Дилмун.

- От кой народ произлиза цивилизацията на Дил-мун?
- попитах аз, като се надявах този народ да има български произход.

Учителят Крум за миг ме стрелна с очи, усмихна се и бавно изрече:

- Народът на Дилмун произлиза от пряк наследник на Авитохол, от втория му син. Този род се отделя и се заселва в изолация на острова и създава там своята държава, спазвайки наследените закони, принципи и мъдрост.

В 1856 година англичаните започнали да строят железопътна линия в Индия между градовете Карачи и Лахор. Трасето, пресичайки Пенджаб, минавало покрай голям хълм, на върха на който се намирало малкото градче Харапа. На този участък от пътя трябвало да се издигнат насипи и решили да използват пръст и материали от хълма. Когато разровили повърхностния слой, се показали развалини на неизвестно прастаро селище и част от тях използвали за строителен материал на насипите. В 1875 година някои находки от разкопаването на хълма били публикувани. През януари 1921 година започнали планови разкопки под ръководството на индийския археолог Рай Бахадур Дайа Рам. Древните развалини отново видели слънцето и учените с изненада констатирали, че възрастта им възлиза на около 5000 години. На следващата година, в местността Мохенджо Даро (селище на мъртвите), на около 600 км югозапад-но от Харапа, случайно били открити още по-загадъчни развалини. Индийският археолог Р. Д. Банерджи, като разкопавал старо индийско светилище под формата на кула, се натъкнал под него на още по-древни останки. Те се оказали не само сходни с тези в Харапа, но и толкова интересни и сензационни, че името на това затънтено и неизвестно място прогърмяло по целия научен свят. Неизвестният народ, създал тази цивилизация, се оказал връстник на шумерите и древните

египтяни, следователно бил един от най-старите народи на земята. Разкопките продължили близо 30 години и обхващали огромна територия. Бил открит още един древен град - Чанху Даро, а и множество други малки селища. Почти всички били добре планирани, имали широки улици и превъзходна канализационна система. Но на въпроса кои са били създателите на тази величествена протоин- дийска цивилизация, нямало отговор. Измежду находките най-интересни и загадъчни били тъй наречените печати, представляващи малки плочки с изображение на някакво животно и неизвестни писмени знаци над него. "Щом бъдат разшифровани знаците, ще се изясни и кои са техните създатели" - решили учените. Започнала упорита работа, изказани били всевъзможни хипотези, предлагали се най-различни методи за разчитане. Но тайната си останала тайна. Надписите са били много кратки, поради което нямало възможност да се приложат класическите методи на сравнение. Освен това знаците били твърде разнообразни и сред учените се появили разногласия за техния брой. Едни различавали 430 знака, Хънтър и някои други ги определяли на 150, а Е. Доблхофер и П. Мериджи предполагали, че са около 250. Не е изяснено и значението им - някои смятали, че са административни печати, други - магически амулети, трети - търговски печати и т.н. И най-важно, езикът на тези текстове бил съвсем неизвестен. Опити по дешифрирането на загадъчните писмена не липсвали. Чешкият учен Бедржих Грозни предложил метод за прочитането им, който обаче се основавал на чисто външното сходство на тези знаци с хетските йероглифи и това не довело до никакви резултати. Оригинален метод предложил ученият Пиеро Мериджи. Неговият метод се състоял в обяснение на надписите въз основа на техните вътрешни закономерности, т.е. като някакво своеобразно тълкуване на картинен ребус. Оказало се, че предложените тълкувания винаги били на място и никога не противоречали на здравия смисъл. Обаче и тези опити не довели до никакви резултати, защото стилизираните рисунки на печатите, естествено, допускали всевъзможни тълкувания и нямало критерий, по който да се разбере кое

е правилното разчитане.

"Сензацията 1934 година донесе на ориенталистика- та, историята, която и без това е достатъчно богата с рисковани предположения и теории, една от най-смелите, дори може да се каже най-авантюристична хипотеза" - пише известният немски лингвист Р. Доблхофер. През тази година унгарският учен фон Хевеши публикува статия, в която показва поразителното сходство на знаците от Мохенджо Даро и Харапа с тайнствените писмена "кохау ронго-ронго" от остров Пасха. Това неочаквано и невероятно откритие поразило учения свят. Отначало нито един ориенталист не приел хипотезата на Хевеши. Но сходството било несъмнено, съпоставените стотина знака нагледно доказали това. В такъв случай би трябвало да се допусне, че е съществувала връзка или по-скоро родство между тези две цивилизации. Но каква е била тази връзка, когато помежду им разстоянието е около 20 000 км, а промеждутъкът от време - 4500 години. Йоханес Фридрих пише: "Този, който не е склонен да вярва в свръхестественото съвпадение, трябва да се отнесе към външното сходство между двете писмена като към игра на случая' И наистина, когато учените внимателно разучили това сходство, те установили, че съвпаденията са само между една пета от знаците. Следователно при сравняването знаците били подбирани произволно, без учените да са се съобразили с честотата на употребата им и с типичните форми на отделните знаци. И така, печатите не могли да се разчетат, а за да се "прочетат", трябвало да се тръгне по обратния път - да се разбере кои са прадедите на тайнствения народ, населявал Мохенджо Даро и Харапа, да се открие материална култура, подобна на тяхната.

Първото предположение гласяло, че коренните жители на Индия, дравидите, били обитателите на Мохенджо Даро. Но скоро тази хипотеза отпаднала, защото много от учените смятали, че дравидите са пришълци. Според тях, за най-древно население на Индия трябва да се считат племената, говорещи на езика мунда, както и някои дравидски племена хонда. Освен това много от наименованията на планините, реките и езерата в Индия

са тясно свързани с древните форми на езика мунда. Но и тази идея се оказала несъстоятелна, защото най-близките родственици на тези племена живеят в Бирма, Индокитай и Тайланд, поради което едва ли е вероятно преди 5 000 години да са създали тази прастара култура на място, за което няма данни да е било обитавано от тях.

Според друга хипотеза, създателите на тайнствената протоиндийска култура били арийците. Но не завоевателите, за които разказва "Ригведа", а някаква по-стара тяхна вълна. Необходимо е било обаче най-напред да се изясни откъде са дошли арийците в Индия, коя е била тяхната прародина. По-рано се смятало, че прародина-та се намирала някъде в Централна и Западна Европа, като древните келти представлявали западния клон на арийските племена, а източните племена, през Кавказ и Иран, се втурнали в Индия. От тези теории се възползвали и немските фашисти, като "доказвали" превъзходството на немската раса, за която казвали, че е била "потомък и продължител" на делото на завоевателите-арийци. Но днес мнозинството учени са на мнение, че родината на арийците не е Европа, а безкрайните степи на Азия. Има народи, чиито езици нямат никаква връзка с тези на другите народи. Това обстоятелство дало повод на някои учени да предположат, че именно тези народи са далечни потомци на загадъчните обитатели на Мохенджо Даро. Такива са бурушките или вершикците, живеещи по високите плата на Хиндукуш.

Руските лингвисти В. Иванов и В. Топоров пък смятат, че има родствени връзки между културата Мохенджо Даро и тази на кетите — народ, който живее по горното течение на р. Енисей. Техният език също няма никакви връзки с другите езици, самите кети са дошли от юг, а запазилите се техни древни статуйки и фигурки удивително напомнят тези от Мохенджо Даро.

Друга хипотеза се опитва да свърже културата на древните шумери със загадъчната протоиндийска цивилизация. Освен прословутите квадратни печати в Мохенджо Даро са намерени и цилиндрични шумерски печати, а впоследствие при разкопките на шумерски градове на свой ред били намерени квадратните индийски

печати. Следователно между двете древни цивилизации са съществували културни и търговски контакти и тъй като на някои индийски печати има мотиви, характерни за шумерите, то възможно е да е съществувала родствена връзка между двата народа.

Загадката си остава... загадка. Хипотезата изглеждала приемлива.

В 1953 година датски учени започнали археологически разкопки на островите Бахрейн, намиращи се в Персийския залив, на средата на пътя между Месопотамия и Индия. Били разкрити величествени останки от древни градове, възрастта на които се равнявала с тази на Мохенджо Даро и Шумер. Но кой е бил народът, който ги е строил, на какъв език е говорел?

Учените не знаели. Междувременно обаче ново обстоятелство усложнило още повече загадката. При подреждането и описването на изкопаните предмети имало множество кръгли печати. И няколко шумерски и индийски. Тогава археолозите си припомнили, че сред квадратните печати от Мохенджо Даро и цилиндричните от Шумер имало и няколко кръгли печата.

На шест километра северно от древношумерския град Ур бил разкопан хълм, който местните араби наричали Ел Убейд. Постепенно били открити следи от прастара култура, която по общото мнение предшествала шумерската. А това означавало, че шумерите не са били коренните жители на Месопотамия, а пришълци. Те заварили цивилизация и по думите на археолога В. М. Масон "започнал стремителен скок от първобитното общество в раннокласовото, от "диващина" към цивилизация". Може би този народ е положил основите на шумерската и индийската цивилизация?

Египетският жрец, който разказал на Солон преданието за потъналата Атлантида, сам е изтъкнал приемствеността на атлантската култура от цивилизация, която е била в своето развитие на по-ниско ниво и едновременно е съществувала с цивилизацията на атлантите. При своето посещение в Египет, Херодот е видял с очите си 341 статуи на главните жреци на Египет, които последователно са заемали тази длъжност. Тяхното управление

обхващало един период, не по-малък от 10000 години, който водел началото си от епохата на Атлантида...

ОТНОВО В МУЗЕЯ ПОД ВИТОША

Няколко месеца бях твърде заангажиран с работа и не успях да посетя Витоша, макар планината да е близо до дома ми в София. Там трябваше да извърша нещо съществено важно за мен, затова направих всичко възможно да намеря време и да тръгна за Боянския водопад.

Не ползвах лифт, за да стигна до водопада, а от квартал Бояна през вододайната зона се изкачих до билото на планината, в чието подножие шумно подскачаше и се пенеше водата, извираща от високите скали. Спуснах се надолу по стръмна отъпкана пътека, стъпих на разядения от ветровете скалист масив, седнах и побързах да сваля раницата от гърба си. Срещу мен, някъде в огромните скали, бе невидимият вход за Великия музей. Вперих поглед нататък с надежда, че по някакъв начин ще успея да проникна отново в лабиринта. Знаех, че това можеше да се осъществи само по духовен път, но щяха ли пазителите на музея да ме пуснат? Преди няколко години бях успял да разгледам част от експонатите, изложени вътре в музея, но имаше и други зали от него, които силно желях да видя. Най-много от всичко ме интригуваха хората-риби, хората-коне и хората-птици, за които Учителя ми бе казал, че са създадени по експериментален път.

Моето желание отново да посетя музея бях споделил с него, а той се усмихна и каза "Опитай!". Бях уверен - Учителя знаеше, че съм тук, при водопада. Днес все още нямаше много туристи, беше рано - седем часа сутринта и слънцето с мъка се изкачваше към Витоша. Тишина, ромон на вода, дъх на гора и билки. Седнах в поза лотос и започнах да се моля. Призовах Учителя и го помолих да ме пренесе в музея. Чаках дълго, изминаха двадесет минути, но нямаше никакъв отзив. Гледах напрегнато в скалите и очаквах да видя как в тях се отваря врата и аз да премина навътре в осветения в зеленикава светлина лабиринт... Краката ме заболяха, протегнах ги и престанах да стоя в поза лотос, въздъхнах с облекчение.

В безоблачното небе се появиха тежки черни облаци,

за миг затулиха слънцето и настъпи хлад. Шумът на падащата вода се усили, последва гръм, който разтърси гората и планината. Плисна пороен дъжд. Нямахше къде да се скрия, нито къде да се подслоня. Легнах върху раницата си, за да запазя от дъжда фотоапарата, бележник с химикалка, бинокъл и обяда си - всичко, което бях сложил в нея. Валеше, дъждът плющеше с все сила, но аз не го усещах. Знаех, че съм мокър до кости, макар и да не чувствах това. После дъждът неочаквано спря, повдигнах глава, огледах се и видях пред себе си сребристосива непрозрачна пелена, която ме обграждаше. Нямахше и помен от дъжда, седнах озадачен и опипах дрехите си. Бяха сухи! Какво ли искаха да ми подсказат пазителите на музея с несъществуващия дъжд? А може би наистина да е валило, но не за мен, а дъждът се бе излял само, за да забави идващите към водопада хора? Или пък беше прелюдия към някакво предупреждение?

В сребристосивата пелена се очертаха силуети на двама великани - голи до кръста, държащи в ръце тежки боздугани. Видях как единият великан хвана с две ръце боздугана си, издигна го високо над главата си, замахна и го стовари с все сила в меден гонг. Очаквах да чуя грохотен звън, но звук не последва. И другият великан вдигна ръце, замахна с боздугана и също удари меден гонг. Отново никакъв звук, но в сребрилата пелена започна да се оформя портал, разшири се, разкри неясен мъглив тунел, който мигновено се доближи до мен и ме засмука...

Бях вътре в музея, но в друга, непозната за мен мраморна зала, където в големи прозрачни капсули бяха съхранени невероятни същества - хора-риби, хора-ко- не, хора-птици... Точно тях исках да видя, бях психически подготвен и въпреки това изпитах безпокойство при вида им. Бавно се приближих към подредените в дълги редици експонати и се спрях пред хората-риби. От прозрачните "ковчези" ме гледаха човешки глави с тела на риби. Нямаха нито ръце, нито крака. Телата бяха покрити с рибешки сребристи люспи. Стоях и гледах тези невероятни хибриди, дошли от нечия зловеща фантазия и си мислех за учените, които ги бяха създали. Как ли са дишали под

водата? Може би с хриле? Каква е била храната им? А как са се хранели без ръце? Както се хранят рибите ли? Въпроси, въпроси, на които нямаше отговор. И неочаквано, сред хладната тишина на мъртвата мраморната зала, чух спокойния глас на Учителя. Зарадвах се. Не бях сам. Гласът му прозвуча съвсем близо до мен:

- Ученико, хората-риби и всички човекосъщества, които виждаш в залата, са били създадени от атлантите. Учудваш се, че са без ръце, но така са били програмирани. Тези хора-риби са имали образування, подобни на хрилете на рибите и така са пребивавали по-дълго време под водата. А на сушата са дишали с видоизменени дробове.

- Но те нямат крака? Как са излизали на сушата?

- С помощта на гръдните си перки, които използвали вместо крака. Хранели се с растителни видове.

Гласът на Учителя млъкна и вече по-спокойно продължих да обикалям, да гледам с изумление изправените на краката си хора-коне. Човешка глава и тяло на кон. Същински кентаври, но за разлика от кентаврите тези същества са без ръце. И те ли се хранели с трева?

След миг Учителя ми отговори:

- Да, начинът им на хранене е бил аналогичен с този на тревопасните видове.

Питах се, дали атлантите са използвали тези хора-коне като товарни животни или пък за някаква друга дейност, когато чух Учителя:

- Не са били използвани за никаква дейност, тъй като те не се поддавали на обучение.

Въпреки безкрайното ми желание да видя тези същества, трябваше да призная, че вече исках по-бързо да ги разгледам и да напусна мястото.

Не по-малко зловещи от хората-риби и хората-коне изглеждаха и хората-птици - те бяха огромни, с глави на хора и тела на птици. Също без ръце. Едва ли бе необходимо да питам как са се хранели и с какво. Всичко подсказваше, че се хранели с растителни видове, които са откъсвали с устата си. Да, не са кълвали, като кокошки...

Вървах и гледах... И отново бях навън, седнал срещу

входа на подземиято, а Учителя ми говореше:

- Има и още видове хора-животни, които се намират в друга зала, но ти спестих разочарованието, което щеше да изпиташ при вида им. Нека сега да обобщим видяното от теб така: всички видове хибриди на хора и животни са били без ръце, употребявали са растителни храни и са обитавали свободно природата. Някои от тях са били отглеждани и в домашни условия като любимци, с цел да се проследи интелектуалното им развитие, но такова не е имало. Всички видове хибриди, които видях, са притежавали много слаб интелект. Нямали са развит говорен апарат и общуването им с атлантите е било трудно осъществимо. Живеели са като животински видове и не са изграждали никакви свои селища или общества. Нямали са бит. Съществуването им може да се определи като обикновено ежедневие на по-различен вид животни, въпреки отликите, които са имали с останалия животински свят.

- В залата имаше хора-риби, но не видях русалки и кентаври.

- Кентаврите и русалките са видове, чиито матрици са били създадени от творците на цивилизацията, към която са принадлежали. Те не са продукт на експериментите от учените. Виждам, че проявяваш повече интерес към русалките, но както казах, те не са част от този експеримент. Русалките са вид, чиято матрица е била създадена от Създателите на расата на атлантите. Ти писа за тях, че са били животински вид с висок интелект, обитаващи водните басейни. За разлика от хората-коне и хората-риби, кентаврите и русалките са имали ръце и са се хранели с тях. Можели са да разговарят. Владеели са друг вид комуникация, възприемана от тогавашната цивилизация. Излъчвали са звукови сигнали от по-висшия спектър, които са били разбираеми от атлантите или така да се каже, комуникацията се е осъществявала с друг вид "реч". Принадлежали са към атлантската раса, но не са могли да се приспособят към промените, също като кентаврите, и са изчезнали.

Хибридите са били продукт на изследователската и експериментална дейност на учените, както от Лемурия,

така и от Атлантида. Това е и една от причините за падението и изчезването им като цивилизации, защото с тези свои експерименти те изземват функциите на Създателите си и без разрешение са сътворили нови матрици. Останки или експонати от тези експерименти има и до днес в някои подземни музеи и лаборатории от времето на техните цивилизации. Едно такова място е музеят, които ти днес посети...

- Учителю, всички разработки за създаване на нови видове животни или растения и хибриди между човек и животно се извършва с манипулации на ДНК, нали?

- Да, хората-риби са били създадени в лабораториите от учени, чрез комбинации на ДНК от различните видове и изработване на матрици, в които е сложена новообразуваната ДНК. Те са били различни в зависимост от вида риба, чиято ДНК е била използвана и от самата матричната форма. Живели са във водата, но са могли да излизат и на сушата. Хранели са се с растителни видове от водите, а също и от сушата. Хората-птици са създадени по подобен начин. Някои от тях са могли да летят, други - не. Главите им са имали човешка форма, но вследствие на новите модификации са били твърде различни. Подобно е създаването и на хората-влечуги. Те също са имали глави, наподобяващи човешките.

Видовете хибриди са продукт на криворазбрана еволюция, когато представители на учени от Лемурия и Атлантида започнали да се изживяват като богове-творци и постепенно са изгубили връзката си с духовния свят.

- Учителю, в музея под Витоша видях експонати от почти всички хибриди. Те навсякъде по света ли са били разпространени?

- Да, били са разпространени навсякъде, макар и не в голяма численост, включително и на територията на днешна България. Тяхното възпроизвеждане и разпространение е станало през последното хилядолетие от периода на късните атланти.

КАКВО ОТКРИХА ГЪРЦИТЕ НА ОСТРОВ ТАСОС?

9 ноември 2011 година
Атина, Гърция

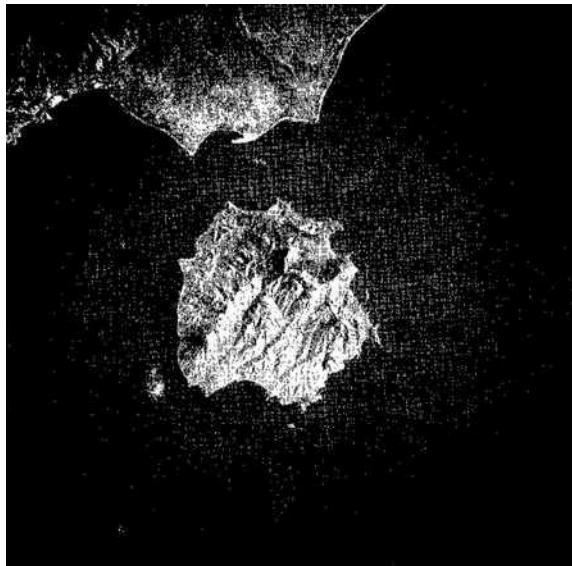
Най-вероятно гробницата на Александър Велики и Ковчегът на завета са открити на гръцкия остров Тасос. Това съобщава grekomania.ru - информационен партньор на Министерството на културата и туризма на Гърция.

Гръцки археолози побързаха да заявят на света, че по всяка вероятност са открили свещения Кивот, в който се съхранявали скрижалите. Това съобщават руски медии, като се позовават на сайта grekomania.ru.

Ръководителят на изследовател ката група "Пития" Николаос Кумардзис съобщил, че за намирането на находките са помогнали любителски разкопки. "Любителите археолози" копали около камък на остров Тасос, на който имало изсечени два кръста, и по време на разкопките попаднали на пещера. Археолозите, пристигнали на обекта, се заели да изследват пещерата и открили в нея почва със странен химически състав. Те установили, че червената глина, намерена там, е доказателство, което показва, че в направата на пещерата има човешка намеса. Червената глина се използва срещу въздействието на влагата, температурата и други природни фактори. Обикновено в древността с нея запечатвали гробниците.

Някои от участниците в разкопките са убедени, че става дума за гроба на Александър Велики, докато други свързват пещерата с Ковчега на завета, известен като Кивота. Учените искат 16 000 евро, за да продължат разкопките.

(Гръцкият остров Тасос е разположен в северната част на Егейско море, близо до брега на Западна Тра

Остров Тасос

кия, при устието на река Места. Най-голям град на острова е Тасос, наричан и Лименас.

Островът е част от Рило-Родопския масив, разположен до неговите най-южни разклонения. Заема площ от 392 кв. км и е провинция на окръг Кавала. Обиколката на острова е около 100 км.)

Със сигурност мога да твърдя, че гръцките археолози не са намерили нито гробницата на Александър Велики, нито Кивота на остров Тасос. И гробница, и Кивотът се намират на други две места, за които вече писах. Направеното откритие обаче не е случайно и заслужава да му се обърне нужното внимание. Читателите навярно вече се досещат, че в подобни пещери се намират входи към подземия-съкровищници, лаборатории и градове на лемурийци, атланти и извънземни. Под пещерата на острова един ден археолозите навярно ще отрият и подземията. Според мен бе даден началният старт на бъдещите открития. Какво ли щеше да ми каже игумен Гавраил по случая?

Има дни, в които игуменът бе твърде зает с църковни-

те дела и тогава се стараех да не преча на задълженията му с моите неизчерпаеми въпроси. Днес беше един точно такъв напрегнат ден - в манастира бяха дошли група свещеници, виждах ги да излизат от църквата по време на почивката им и разгорещено да водят спор по въпроси, които навярно ги вълнуваха.

Около шест часа следобед църковното съвещание свърши. Игумен Гавраил, Димитър и Георги изпращаха гостите си до автобуса, спрял пред входа на крепостта, след което те тръгнаха към столовата, видяха ме и ми махнаха с ръка да отида при тях.

Беше рано за вечеря, но въпреки това седнахме на дървените пейки, изпихме по един горещ билков чай, и след като разказах на Учителя за откритието на остров Тасос, той ме попита:

- Михаиле, за какво ти е моето мнение, щом добре знаеш какво има под пещерата на остров Тасос?

- Учителю, аз само предположих какво може да има, а съвсем друго е какво ти ще кажеш.

- Какво друго мога да кажа, освен че предопределените събития са вече факт - отвърна той. - Нима само на остров Тасос стават открития? Сам виждаш, откритията вече са ежедневие.

- И все пак, моля те да кажеш какво има под пещерата на остров Тасос?

- Щом настоятелно молиш... - веселото пламъче пак проблесна в очите му, замисли се за миг и каза: - Виждам, че пещерата е направена като предверие към голямо подземие, където през различните епохи владетели са трупали богатства, ценни предмети, карти, архиви. В подземието има постоянно бликаща чиста вода, която се отича в морето. Както и в другите съкровищници са запазени колесници, саркофази, кристални сфери, пирамиди, различни енергийни уреди, лазери, излъчватели.

Учителя привърши с отговора си, наля си още една чаша от чая и бавно започна да отпива от течността. Знаех, че има още неща, за които можеше да ни разкаже, но предпочиташе да питам. И аз побързах да сторя това.

- Учителю, ти не каза за града под подземието.

- Не си питал, не съм ти отговорил - философски отвърна той. - Да, под подземие то има град, в който и до днес живеят хора от расата на атлантите и потомци на оттеглилите се още в началото на цивилизацията представители от петата раса. В "Долната земя" те имат свой живот и пазят знанието и мъдростта на Вселената и времената.

Разкриването на подземие то ще бъде възможно след Прехода, когато и хората от Долната земя, и пазителите на тези нива ще могат да излязат на Земята.

КАКВА ЩЕ БЪДЕ НОВАТА ЗЕМЯ СЛЕД 2012 ГОДИНА?

*Из запис на шоуто "От бряг до бряг", с водещ
Джордж Нури, октомври, 2009 година*

**Лошите отиват на друга планета, добрите се
възнасят.
Кой е Дейвид Уилкок?**

Наричат го Новия Кейси. Още на 2-годишна възраст в съня си Дейвид видял плаващи в небето масивни метални цилиндри, а на следващия ден му се случили странни телепатични неща. На 5 години спонтанно излязъл от тялото си, а след това в него изкристализирал стремежът му към истината за екстрасензориката, метафизиката и съзнанието. На 7-годишна възраст прочел първата книга за екстрасензорните възприятия - "Как да изпълняваме екстрасензорната работа" на Харолд Шърман. Като ученик във втори клас, Уилкок вече правел успешни телепатични експерименти с приятелите си, демонстрирайки способностите си пред целия клас.

Завършил Нюйоркския университет със специалност "Психология".

Първият си контакт с Висшия Разум Дейвид е осъществил чрез автоматично писане (ченълинг), когато е на 22 години - през ноември 1995 година. На следващата година, по същото време, Дейвид започва да осъществява ежедневни контакти с Висшия Разум. През септември 1997 година, когато съзнателно е напуснал тялото си, Уилкок "посетил" Вирджиния. По-късно негов приятел му казал, че има

физическо сходство с Едгар Кейси. След дълги размисли и разговори с приятели, контактърът попитал Бог дали е възможно да е бил Едгар Кейси в предишния си живот. Отговорът бил положителен и това напълно променило живота на

Дейвид. Било му много трудно да приеме това, но телепатичните четения го убедили.

От юли 1998 година, като професионален консултант, Уилкок провежда повече от сто лични телепатични четения. През 1999 г. завършва първата си книга "Сближаване. Сега има написани повече от 3000 страници със записки на негови сънища и телепатични четения.

С помощта на Дейвид Уилкок, сагата на Едгар Кейси сега достига последния си стадий.

"... След окончателното завършване на слънчевия (прецесионния) галактически цикъл в края на 2012 година, Земята вече няма да бъде планета от трета плътност.

Тя ще завърши своя 75 000-годишен период, състоящ се от три главни 25 000-годишни цикъла в третото измерение и ще се придвижи в четвъртото измерение. Тези, които останат на планетата ще имат красиви нови четириизмерни тела. В сравнение със сегашното - трето измерение, четириизмерната Земя ще бъде нещо като утопичен рай. Ние ще имаме всички способности на Христос и дори повече.

Тъй като самата Решетка ще изравни своите вибрации с четвъртото измерение, Земята ще се очисти чрез изместването на магнитните полюси. "Изместването на полюсите" ще изтрие от лицето на Земята много от следите на съвременната цивилизация..."

Скъпи читатели, как мислите, можех ли да отмина тази поостаряла информация, но все още актуална и днес, без да проявя нужния интерес към предреченото? Не, не, че не поддържах написаното, а защото към изнесената информация можеше да има и още пояснения. Този път реших да оставя на спокойствие игумен Гавраил, поне за ден, и отправих запитванията си към Акаша, цитирайки пасажите, написани от Дейвид Уилкок. Знаете, че въпросите ми към Акаша и отговорите на Акаша до мен се осъществяват със екстрасензорното съдействие на Гергана Герасимова.

И така, след съответния цитат от книгите на Уилкок ще можете да прочетете и отговора на Акаша на въпроса, който съм задал. Но най-напред попитах дали Дейвид Уилкок е прероденият Едгар Кейси?

АКАША: Дейвид Уилкок не е прероден Едгар Кейси. В него е вградена само част от същността на Кейси, откъдето идват приликите с него, сходствата, способността на Уилкок да извършва дейността си по аналогичен начин.

"... Земята вече е между Трето и Четвърто измерение. От 2012 до 2018 година ще се осъществи същинският Преход, който ще я отведе до окончателното и позициониране в Четвъртото измерение. С нея в това ново измерение ще преминат и тези, издържали Подбора. В Четвърто измерение плътните сега тела ще бъдат постепенно заменени с нови, четвъртоизмерни тела. Ще се отворят новите сетивности, хората ще си спомнят забравените знания и умения. Новата решетка ще резонира на новите вибрации, полюсите ще се изместят. Формите, валидни за съвременната цивилизация ще бъдат изместени от новата реалност.

Всички ние ще изчистим, възстановим и обновим Земята с помощта на новите телекинетични способности, които ще придобием. С един замах човешките ръце ще могат да изчистят замърсено езеро или река, или пък ще могат да пречистят отровена и замърсена почва и да я превърнат в плодородна земя. Чистата Земя ще даде живот на големи и красиви дървета, а океаните ще изобилстват от риби, делфини и китове.

Всички ще станат телепати и никой няма да може да крие нищо от другите.

Съзнателните телепортации ще бъдат възможни, но в началото няма да развиваме тези способности и няма да осъзнаваме, че ги притежаваме. Хората на новата Земя ще станат братя и сестри на същества от други планети, тъй като днешното състояние показва, че съвременните земляни, които ще се "възнесат", няма да бъдат чак толкова много.

Освен това ние ще получим членство в Конфедерацията на планетите, служещи на Единствения Безкраен Творец, т.е. ще има наша "местна" група в Галактиката. Това ще ни даде възможността да пътешестваме сред звездите и да се срещаме с други планетарни култу-ри...

АКАША: Тази реалност ще се осъществи и наложи постепенно, на етапи, тъй като ще е необходимо време на преминалите Подбора да се приспособят и приобщат към Новите условия, заедно с Новите хора от Шестата раса.

"... В качеството си на невидими ангелски същества ние всички ще работим в помощ на другите - на тези, които все още ще са в третото измерение. Работата ни ще включва пилотиране на НЛО, образуване на житни кръгове и мегалитни структури, а също така и различни техники, непосредствено свързани със съзнанието и стимулирането на енергийни способности.

Духовните ни възможности ще се увеличат толкова много, че в момента не бихме могли да си представим как ще се чувстваме, докато не достигнем това състояние. Силата на еуфорията и блаженството на всекидневното съществуване ще бъдат почти непостижими. Само помислете - ще бъдем 100 пъти по-хармонични, отколкото сме сега на Земята..."

АКАША: До преминаването във формата на невидими ангелски същества, хората ще преминат и през други етапи на съществуване. Обезпелтяването ще стане постепенно, на няколко фази.

"... *Защо е възможно повечето хора да не се възнесат?*

Според Ра, тази планета е особено уникален случай, защото, за да изследват третата плътност на планетата, са се събрали няколко различни планетарни раси. Обикновено се възнасят само няколко души след първия главен цикъл, повече души се възнасят след втория главен цикъл и всички останали - в края на третия главен цикъл. Това е така, защото ако цялото население се възнесе в края на първия или втория цикъл, планетата щеше да остане ненаселена в останалото ѝ време на третото измерение. В нашия случай след първия цикъл не се възнесе никой, след втория се възнесоха само 150 човека. Тези 150 човека решиха да останат до края на третия цикъл, за да помогнат на останалите. Някои ги наричат "старейшини". Свети Франциск беше един от тях..."

АКАША: Възнасянето в Четвъртото измерение става на

етапи. През първия и втория етап, тези които се възнесоха, за да продължат живота и развитието си в Четвърто измерение, са повече от 150. Те преминаха през канала на Смъртта, за да могат да подготвят програмите за новото си пребиваване на Земята, но вече в Четвъртото й измерение. През последния етап, тези които ще направят прехода тук, на Земята, няма да преминават през канала на Смъртта. Те ще претърпят постепенно трансформациите, необходими за пребиваването им в Четвърто измерение. След това всички заедно, тези от първи и втори етап, дошли отново на Земята и тези от третия етап, минали през трансформация на Земята, ще продължат напред във времето.

"... В този смисъл, "нееднородността" на планетарните цивилизации на Земята се оказва сериозен проблем, с който трябваше да се справят висшите сили. Колкото и силно да им се иска да ни помогнат, те не могат да се месят в решенията на нашата свободна воля. Те могат само да се появяват в нашите небеса и да ни указват пътя, но за да дойдат при нас е необходимо колективното желание на всички хора.

В резултат на неспособността ни да живеем в мир едни с други на планетата, ние сме създали невероятно негативни вибрации, с които висшите сили се опитват да работят. Негативните вибрации се проявяват в човешките същества под формата на егоизъм и снизходително отношение към собствените им слабости. Най-великото служение, което висшите сили могат да ни предоставят, за да изчистим негативните вибрации, е въплъщението във физически човешки тела.

АКАША: Това е така, но е взето и решение, цивилизацията на Земята да направи максимално самостоятелно избора си, без помощта на други цивилизации.

"... И така, въпреки усилията на всички "странници" и ангелски същества, излъчващи Любов и Светлина, по думите на Ра, "броят на тези, които ще бъдат прибрани е четвъртата плътност в резултат на "прибиране на реколтата" няма да бъде голям".

Обаче повечето от тези, които няма да се "възнесат", ще бъдат прибрани в Конфедерацията и ще бъдат преместени

на друга планета, която ще бъде подобна на Земята.

Новата планета ще има 6 милиарда години история, подобно на сегашната ни планета..."

АКАША: Вариантите за "разселване" на неиздър- жалите Подбора, са няколко. Матриците са различни. Работният план все още не е изграден до финалната степен.

"... Ето още една причина, поради която се твърди, че нашата прословута ДНК молекула е "посята" на Земята отнякъде. Математически е невъзможно нещо толкова сложно и свършено да е възникнало в резултат на случайна еволюция.

Предварителното формиране е възможно благодарение на това, че членовете на Конфедерацията, създали планетата, са способни да работят извън триизмерното линейно времево пространство. Новата планета ще има всичко, започвайки с "първичната супа", растенията, рибите и динозаврите и свършвайки с млекопитаещите и "обикновените човешки същества". Те също ще имат на разположение 75000-годишната история на триизмерните човешки цивилизации - цялата информация ще бъде скрита и новите хора ще ѝ се надсвиват в края на цикъла така, както ние сме правили това в своето минало в Атлантида и Лемурия."

АКАША: В новото Четвърто измерение, хората ще имат знанията, защото ще си спомнят и ще могат да четат информацията, подобно на предците от Лемурия и Атлантида.

"... Тези, които ще бъдат преселени на новата планета, е възможно никога да не си спомнят, че някога са живели на планетата Земя. В нощното небе ще им светят нови съзвездия, което ще принуди Конфедерацията да преправи Зодиака.

Сега ние можем да видим задкулиската работа по създаването на новата планета в много съобщения за НЛО, които събират проби от вода, растителност (особено дървета) и животни..."

АКАША: Тези, които ще останат в Третото измерение, ще имат различни програми, път, реализации и т.н. Някои ще запазят спомена за Земята и опитностите си и ще започнат да работят върху духовното си развитие, за да могат

максимално бързо да извървят пътя и да се приобщат към Четвъртото измерение на Земята. Други ще загубят спомена и ще започнат да плануват пътя си на базата на новата среда, новите възприятия, мисли, съзнание. Възможностите са много.

"... Всичко, което съществува на Земята, се съхранява и събира, включително човешки генетичен материал.

Линейното време не е препятствие за тези, които изпълняват тази работа, ето защо те могат да завършат започнатото в относително кратък промеждутък от "време" В крайна сметка те нямат намерение да създадат новия свят дотогава, докато не завършат с нашия 75 000-годишен цикъл. Затова по техните стандарти в момента се извършва т. нар. аврал"- обща работа..."

АКАША: Това е така.

***Дейвид Уилкок за извънземните, 2012 година
и промените в галактиката
октомври, 2009 година***

- Дейвид, да поговорим за безкрайността на Вселената. На нашата планета всичко се променя толкова бързо... Наскоро разговаряхме с Мичъл Бетрос за вероятността да се повтори Йелоустоун. Той не е много обезпокоен, но всички ние наблюдаваме симптомите.

И така, когато говориш за безкрайността на Вселената, какво имаш предвид?

- Ами мисля, че встъпваме в такъв исторически период, в който не можем повече да се обръщаме към мъдростта на древните и аборигените. Същност> в космическата концепция Разумът не е привилегия само на човешкия живот и живите форми на Земята, а е неотменно качество на самите енергии, пространства и времена. В края на краищата всяка древна традиция, включително християнството и всички световни религии, по същество се връщат към концепцията на монотеизма. Те могат да се придържат към пантеизма до степен, в която да наблюдават йерархическите структури на живота по-добре, отколкото това е възможно сега.

Всички философи, оказващи значимо влияние върху обществото, се връщат към идеята за съществуването на единния Творец. А това, че Вселената притежава дуалност;

разделение, пространство и време - всичко това е един сън. По същество, всичко се свежда до единството и има само една личност. Тази личност е Едно Съзнание.

АКАША: Всички религии ще се върнат към първоначалния момент, когато философията е била една, идваща от Разума на Вселената.

"... Във Вселената има много пространствени и времеви плоскости ѝ измерения. Всеки отделен елемент в нея, включително и човекът, е част от Общото единство. В определен момент, части от Цялото се отделят и живеят отделно, придобиват собствени характеристики, които често са нехармонични и не резонират на Цялото, на Единството. От това произлиза дуалността, разделението. Различното предизвиква движение, движението поражда живот и еволюция. Вървейки по пътя на своето развитие и доближавайки се отново до Общото, до Цялото, отделените се части постепенно започват да доближават характеристиките си до изначалните, което ги кара да резонират на Единството и постепенно отново да се слеят с него.

Оттук идва идеята, че всичко проявено, всичко, което виждаме около себе си, в крайна сметка е част от един сън. Ако можем да си спомним кои сме, ще проникнем зад завесата, която ни кара да мислим, че когато наблюдаваме един човек, всъщност виждаме някой съвсем друг..."

АКАША: Всичко, което виждаме проявено около нас е част от Илюзията. Когато човек си спомни кой е и започне да върви по пътя на завръщане към Цялото, ще види Реалността отвъд илюзорния свят, в който живее сега.

- Мислиш ли, че галактиката е копие на това, което съществува във Вселената? Или ние наистина сме уникални?

- Термините, които използваш, не са конкретни. Бих казал, че доколкото Творецът е холографичен и фрактален - в този смисъл ние сме негови копия, защото се повтаря един и същ калъп. Но, ние притежаваме и цялата уникалност на снежинката, благодарение на богатството, което има всяка галактика, на която съществува живот.

В рамките на космическата концепция, с която аз работя, всяка галактика притежава личност и създава Учебен план"за еволюцията, включително и точни духовни

архетипове, чрез които се преминава на всяко следващо ниво. Несъмнено това са 7 архетипа на Тялото, 7 архетипа на Ума и седем архетипа на Духа. Всички те са обединени от още един архетип, който се нарича "Глупак" или "Търсач на Истината".

АКАША: Творецът е създавал различни матрици при сътворяването на галактиките. За нашата Галактика е използван определен модел и тя е негово копие. В процеса на развитието си, като отделен елемент, тя придобива свои характеристики, отличаващи я от другите, създадени по този модел галактики, което я прави уникална.

"... Всяка галактика следва своя план за еволюция, в който са заложени конкретни и валидни единствено за нея архетипове на Тялото, Ума и Духа, т.е. на Три-единството. Броят на архетиповете може да бъде 5, 7, 9 и 12.

Нашите опити се вписват в платното на Творението. Това е като да преминете през 22 опита - тогава целият път, който сте изминали в хода на еволюцията и съдбата, е свързан с това как сте се справили с тези 22 опита. Повечето хора спират още на първия или втория опит и повтарят отново и отново. Шаблоните на всичките 22 опита можете да откриете в картите Таро - 22-та Главни Аркана, включително Разрушената Кула, Дявола, Луната, Слънцето и Мага. Различните карти представляват главните архетипи на еволюцията, чрез които ние усъвършенстваме душите си.

- Как се е удало да бъдат изобразени? Имам предвид как създателите на картите Таро са разбрали всичко това?

- Да предположим, че картите Таро са се появили преди 10 - 11 хил. години, по време на Атлантида, когато е имало контакт между хората и извънземните. Този контакт е сформирал сърцевината на "секретния материал", който сега ревниво е охраняван от групи като Новия Световен Ред и Илюминати.

Това е бил контактът, довел до построяването на Великите Пирамиди. Едгар Кейси например, в един от миналите си животи, е бил жрец на атлантите Ра-Та и е отговарял за връзката с извънземна група, с чиято помощ са построени Пирамидите.

По-късно стигаме до идеята за Зала Хроника и т.н. ето още една концепция на Кейси - в качеството си на Ра-Та той

е работил с извънземна група, наречена "Ра", а същото име знаем и от египетските йероглифи..."

АКАША: Картите Таро показват проявлението на отделните опити, през които може да се премине по пътя на еволюцията. Те имат своите подопити и проявления. Знанието за тях идва от Атлантида. Тогава, а също и в началото на петата раса, връзките, контактът с извънземните е бил реален. По време на тези контакти са натрупани много знания и информация, които се предавали на поколенията, но с времето са станали достояние само на определени посветени, някои от които са били част от затворени тайни общества като Илюминатите.

.. Построяването на пирамидите е знание, което не е дошло от извънземните. То е било част от опита и уменията на хората още от времето на цивилизацията на лемурийците..."

АКАША: Едгар Кейси, както и много други, е живял на Атлантида. Много от днес живеещите екстрасенси са били там в минали въплъщения и са имали досег и достъп до различен вид знания, информация, умения. Голяма част от тези знания и имена днес се разчитат в древноегипетските йероглифи и не само в тях.

"... Извънземните са предали на хората огромен обем информация, по-голямата част от която се пази в секретни общества. Вие няма да получите достъп до нея дотогава, докато не достигнете висока степен в някоя от тези групи. Те ще защитават тайните на информацията дори под смъртна заплаха."

АКАША: "Тайните" знания са били предадени на съвременните хора не само чрез контакти с извънземните. Те са били част от философията и знанията на предишните, много по-развити цивилизации. Тези знания ще станат достъпни отново за хората, когато започнат да си спомнят своето древно минало, а това време не е далеч, защото Подборът приключи, започва Преходът и след него светът, хората и Земята ще бъдат други.

"... Ясно е,, че имаме работа с това, че Великата Пирамида е била построена като камера на посвещението, призвана да доведе човек до състояние на възнесение, чрез успешно преминаване на ритуала."

Вие трябва да се въздигнете в Пирамидата, положени в саркофаг, където ще има лечител с настроен кристал. Трябва да преминете през опит да се срещнете със своето сенчесто "аз", така както то е проектирано пред вас, във вид на демоническо изображение. Това би било плашещ опит, тъй като е страшно да се сблъскате с този свой аспект. Но ако го преминете успешно чрез посвещение, ще напуснете Пирамидата с много високо развити способности. Това е в основата на философията на Деизма, съгласно която "човек става бог". Ритуали- те се пазят под строг секрет, за да не може обикновен човек да придобие знания, с чиято помощ ще може да излезе от пределите на човешкия живот и да придобие свръхестествени способности..."

АКАША: Великата пирамида има камера за посвещение, в която, след изпълнението на определен свещен ритуал, човек се среща с различни аспекти на своето проявление - с Висшия си Аз, с Тот и т.н. След успешно преминаване на ритуала, той получава посвещение и придобива "свръхестествени" способности. Тези ритуали не са секретни. Има мистични школи, в които се изучават различни езотерични науки и техники и след определен период от време, ако ученикът е готов, той може да достигне посвещение в камерата на Великата пирамида.

"... - Но Дейвид, защо те не искат да ни дадат тези способности? Защо е толкова важно всичко това да бъде тайна ?

- Ако знаете истории за това, което могат да правят такива възнесени същества, ще разберете първичната мотивация. Според книгата на Филос Тибетеца, наречена "Обитателят на две планети", в началото или края на 1800 година Тибетеца е предавал послания чрез малко неграмотно момче. Той описва как успял да помогне на някой, който преминал през посвещение, но употребил знанията си в името на злото.

Представете си, че този момък го преследва цяла армия, за да го убие. Неговата сила е толкова голяма, че той стои на върха на хълма, гонят го хиляди войници, а той само се прицелва в тях с палеца си. С едно мръд- ване на палеца всички войници падат мъртви. После, когато телата им умират, той ги съживява и ги кара да влязат в реката и да се

удавят. Това е много страшна сила. Древните школи на мистериите са се бояли, че ако обикновен човек придобие такива способности, то може да ги използва за собственото си издигане. Затова се счита, че не трябва да се позволява на първия срещнат да премине посвещение.

Това е изходната мотивация. Разбира се, извънземните същества, които са ни дали технологията, никога не са планирали, че ние ще я използваме в такава негативна светлина.

Ако се замислите от друга гледна точка, положението е следното: в Пирамидата могат да бъдат едновременно поне двама души. Тогава позитивното действие на единия може да занули действието на негодника, който тръгва по лошия път. Но в същото време знанието може да бъде силно изопачено от негодника. Ето още едно важно положение.

Философията на египтяните е свързана с ин-ян концепцията, позитивните и негативните сили във Вселената и това как тези две противоположности се сблъскват една с друга в името на духовната еволюция..."

АКАША: Уменията, придобити в камерата на посвещението във Великата пирамида имат действително много силен заряд и мащаб, затова всеки, решил да премине през такъв ритуал днес, първо минава през обучение и съответни изпити при различни духовни учители. Ако учителят прецени, че ученикът не е готов или пък, че би използвал уменията за лоши и опасни цели, не го допуска до тайните знания, необходими за преминаване през ритуала. Освен това, в пирамидата действат енергии и сили, които могат да се нарекат интелигентни и да предотвратят протичането и завършването на ритуала по посвещаване, ако подложилите се на това не резонира на заложените в посвещението честоти и параметри.

"... Сега Илюминатите изопачиха тази философия до идеята, че за постигане на най-високото духовно развитие трябва да изпитваш двете крайности - позитивното и негативното поведение. Затова те едновременно жертват огромни суми пари за филантропски организации и хуманитарни проекти, а в същото време са въввлечени в много неблагоприятни дейности.

- Разкажи ни за Хенри Дикън...

- Хенри Дикън е удивителен случай. В началото научих за него от интервюто в Проект Камелот, направено от Бил Райан и Кери Касиди. Докато четях интервюто, аз открих, че той дава някаква много интересна информация, която включва факти, кратки свидетелства, които съм чувал и от други свидетели. Никога не бях чувал някой друг публично да разказва тези неща, никога.

Минаха две години и тогава ми се удаде възможност да поговоря с Хенри. Едно от нещата, за което ми се иска да поговорим сега е свидетелството на Дикън, свързано със Звездната врата. Освен това ми се ще да обсъдим и идеята за съществуването на 40 - 45 различни видове хора, с които аз лично съм се срещал в хода на разни засекретени проекти. Това е толкова зашеметяващо> че направо е умопомрачително.

- Говориш за технологията на Звездната врата. Мислиш ли, че тя наистина съществува?

- Няма никакво съмнение. Трябва да се знае, че Филадельфийският експеримент беше напълно реален. Ако проверите историята в детайли, ефектът, довел до Филадельфийския експеримент бе открит от Военноморския флот. Използвали са високоинтензивна електромагнитна спойка за строителството на военните кораби. Има определена величина на енергийната интензивност, която се достига с помощта на обикновена електромагнитна енергия - именно с нея се свива пространството. То се свива в себе си и се създава ефектът на простран- ствено-времевия тунел..."

АКАША: Вярно.

Дейвид Уилкок: Анунаките ни смятат за своя собственост

"... Анунаките представляват особена раса извънземни. Според сержант Клифърд Стоун, има 57 разновидности същества, които ни посещават в човешка или друга форма. Анунаките са едни от тези видове същества. Те са около 4,5 метра високи, облечени са в червено-черни доспехи със златисти филиграни. Носят маски и не позволяват на никого да види лицата им. Когато анунаките се срещат със земни хора, никога не сядат - винаги стоят прави, което е много плашещо. Освен това доста добре владеят телепатията и без усилия четат мисли. Тези същества могат да нахлуят в ума

ви и да ви накарат да мислите неща, които никога не сте предполагали. Всъщност те не уважават човешките същества, а по-скоро ни приемат като своя собственост. Нещата, които са правили, съвместно с някои правителства, не са особено благоприятни за нас."

(Уважаеми читатели, в това изложение е невъзможно да се мине без задаване на уточняващи въпроси към Акаша, което и правя.)

ВЪПРОС: Как по-нататък ще се развият събитията с анунаките?

АКАША: Първо да уточним, че анунаките наистина са високи между четири и пет метра. Интелигентна цивилизация като отделни нейни представители искат да наложат контрол над други планети, населявани от по-слабо развити цивилизации, които да бъдат превърнати в техни поданици, изпълняващи волята и заповедите им. Една от тези планети е и Земята, защото знанието за нейното ядро е притегателен фактор, Тази малка част от анунаките не среща подкрепа от собствената си цивилизация, което е причина за сериозни конфронтации на тяхната планета. Поради спецификата и значимостта на земното ядро, опитите им ще бъдат осуетени.

"... Според Хенри Дикън, първата среща между тях и немците се е състояла в Хималаите по времето, когато нацистите са били устремени към властта. Именно в Хималаите е било постигнато съгласие, че анунаките ще дадат на германците технология да постигнат военните си цели, в замяна на което анунаките ще получат право да построят свои бази в Антарктида../'

ВЪПРОС: Анунаките ли са дали сведения на германците за технологията на космическите летателни апарати?

АКАША: Да, в Хималаите немците са осъществили контакт с представители на Черното братство, някои от които са били отцепили се от своята цивилизация и общност анунаки.

ВЪПРОС: А за договореностите между тях?

АКАША: За договореностите между тях е писано и се знае.

"... Очевидно краят на немския план е неуспешен, но Дикън не уточнява защо. И все пак партньорство с

анунаките има и сега, макар и ограничено. Да кажем, че отношенията ни с тях все още са напрегнати..."

АКАША: Някои от управляващите в сянка все още се опитват да осъществят пълноценен контакт с представители на анунаките, но това остава безрезултатно.

"... До XX век Земята се управлява от рептилиите (пише Кери Касида), докато илюминатите скъсали с рептилиите или т.н. дракони. Драконите, които са управлявали Земята искат да си я върнат..."

ВЪПРОС: Действително ли до XX век Земята се е управлявала от рептилиите и наистина ли илюминатите са имали връзка с тях?

АКАША: До двадесети век рептилиите са имали присъствие на Земята, но не са я управлявали. Те отдавна нямат тази власт. Имали са изградени свои бази под земната повърхност, но днес те не функционират. Със забраната на Черното братство да контактува и упражнява контрол над земни жители такава категорична забрана получават и съществата от Нибиру, които в рамките на 4 - 5 години закриват базите си и напускат планетата. В периода, преди да бъде издадена тази забрана, илюминатите са поддържали контакти с тях. Днес самите рептили работят за своето духовно израстване, като предстои да направят и своя еволюционен скок.

ВЪПРОС: Рептилиите от коя планета са? Коя е тази планета на Черното братство, в която съжителстват рептилии, нибируянци и други?

АКАША: Планетата, обитавана от Черното братство, е мъртва звезда, която се намира в периферията на Галактиката. Може да бъде назована КА 932 Зелда.

ВЪПРОС: Има сведения, че рептилиите са няколко вида.

АКАША: Рептилиите са различни видове. Тези, които са били на Земята до XX век са от периферна планета в Галактиката, която е по-голяма от Земята, има две слънца и посока на въртене, обратна на тази на Земята.

ВЪПРОС: Когато рептилиите са били на Земята, съществата от Вселенското Бяло братство също ли са били на Земята?

АКАША: Те винаги са били на и около Земята. Поддържали са баланса. Сега Земята и нейните жители трябва сами да направят своя избор и да изминат Прехода си. След

това Планетата ще стане пълноправен член на Вселенското Бяло братство.

ВЪПРОС: Има ли звездни портали, изградени от илюминатите? Вярно ли е, че най-големият звезден портал се намира над Багдад?

АКАША: Илюминатите не са изграждали звездни портали. В процеса на контактуване с някои извънземни, те са натрупали определени знания на базата на получената информация, но тези знания не са достатъчни за изграждането на действащи, сигурни и пълноценно използвани портали. Илюминатите по-скоро могат да изградят комуникационни портали, но и те са с много слаба продуктивност.

ВЪПРОС: Вярно ли е, че през 2003 година САЩ нападна Багдад, за да овладее този звезден коридор? Воюват ли и други военни сили от Земята за завладяване на звездни портали?

АКАША: От получена информация от извънземните, илюминатите знаят, че над Багдад съществува портал, но не това е причината за войната в Ирак. По-скоро, използвайки я, те са искали да си осигурят достъп, за да могат да позиционират портала и да се опитат да го активират. Нещо, което е невъзможно към този момент. За порталите не се воюва, тъй като те не са използват от земни жители и никой не е техен притежател. Те се търсят и се правят опити да бъдат активирани и използвани от земните хора, но без успех.

ОГРОМЕН ПОДЗЕМЕН ГРАД, ОТКРИТ В РУМЪНИЯ

Сряда, 18 Април 2012 18:20

Източник: <http://www.vesti.bg>

"Огромен подземен град, с площ от 200 квадратни километра, е открит под древната столица на тракийското племе даки - Сармизеджетуса (Западна Румъния).

Румънските археолози са успели със съвременна техника да определят разположението на 75 големи помещения, свързани помежду си с тунели и тайни коридори.

Археолозите предполагат, че там е имало древен град с инфраструктура, предназначена не само за отбрана, но и

за живеене.

Смята се, че комплексът е бил изграден през първи век сл. Хр. или дори по-рано.

Сармизеджетуса е бил главен военен, религиозен и политически център на независима Дакия, резиденция на дакийските царе, включително и на последния цар Дечебал.

Самият цар на даките, чиято войска претърпяла поражение през 105 година сл. Хр. от римски legionи, се самоубил, а отсечената му глава и дясната му ръка били изпратени на император Траян.

Град Сармизеджетуса бил унищожен, а сегашната територия на Румъния била наречена провинция Дакия, където започнали да се заселват римски legionери и жители на Римската империя.

Първата победа на император Траян над даките била в южната част на съвременна Румъния в района Адамкиси, и тя е записана на барелефни колони, носещи името му. При боевете са загинали пет хиляди legionери, както и няколко високопоставени военачалници, чиито гробове са запазени до днес. Даките, загинали при сраженията, били неколккратно повече от убитите legionери.

По време на управлението на Николае Чаушеску, на мястото на сражението бил издигнат огромен монумент и е създаден етнографски музей.

Румънските археолози вече години наред работят над разкопките на древната дакийска столица, където са открити много артефакти, както и златни украшения, които има вероятност да са принадлежали на самия Де- чебал или на хора от близкото му обкръжение.

През 1999 година Сармизеджетуса бе включена в списъка на Световното културно наследство на ЮНЕСКО. Сармизеджетуса, разположена на 1200 метра надморска височина, е била стратегически отбранителен комплекс.

Една от загадките на историята е изчезването на даките - няма останали писмени документи за това.

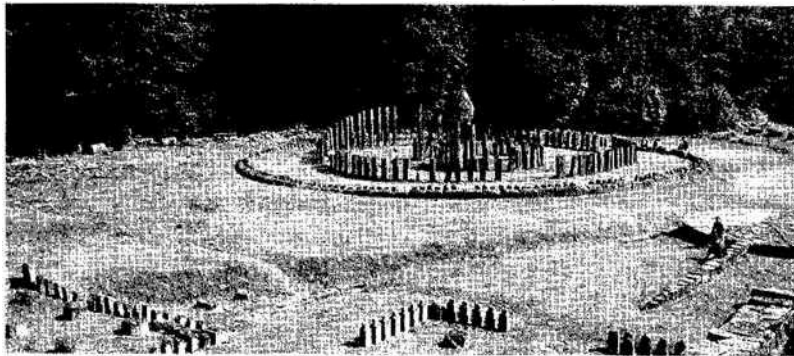
Възможно е в открития подземен град археолозите да успеят да намерят някакви документи за историята на гордия и войнствен народ, предпочел гибелта пред възможността да се предаде на завоевателя, отбелязва

ИТАР-ТАСС."

Скъпи читатели, отдавна очаквах този миг, в който науката да потвърди откриване на подземен град. И ето, че такъв бе открит в Румъния. Откриването на древния град бе направено от учени археолози и то потвърждава достоверността на написаното за подземните градове в "Тайните подземия на България" Радвах се, че бе поставено начало на разкриването на подземни древни градове и се надявам в скоро време да се получат и потвърждения за всичко "фантастично", написано в книгите ми!

Съобщението за откриването на подземен град в Румъния ме бе заварило в София и аз развълнуван потеглих за манастира още същия следобед. Бях щастлив, изпитвах огромно удовлетворение от случилото се. Шофирах и си пеех, махах с ръка за поздрав на всяка разминаваща се с мен кола, любувах се на зелената трева и свежите листа на дърветата, на цъфналите люляци, чиито аромат усещах през отворените прозорци на колата.

Започна да се свечерява, включих фаровете на къ-

Наземна част от древната столица Сармизеджетуса

сите светлини, исках час по-скоро да се видя с игумен Гавраил и да му разкажа за румънския подземен град. Последен завой и светлините от фаровете на колата заподскачаха по неравния път, щом започнах да се изкачвам към "заветния хълм." Предчувствах радостта от срещата и се надявах да изненадам игумена и братята близнаци с неочакваното си посещение. Ето, вече бях до

портите на манастира, загасих светлините, спрях колата и зяпнах от изненада. Там, до манастира, гореше буен огън - нашият тържествен вечерен огън, а в светлината на огъня стояха изправени и обърнати с лице към мен в очакване - те... Слязох от колата и преди да направя и крачка в тъмнината почувствах как от двете ми страни застанаха мили и познати същества. Те потъркаха глави в краката ми, близнаха ме по ръцете за добре дошъл и тръгнаха с мен към огъня...

След прегръдките, благословията и добрите думи, пълнещи сърцето ми с радост, седнахме до огъня и аз разказах за открития подземен град в Румъния. Е, зададох и традиционните си въпроси за произхода и обитателите на града и с наслада дишах вълшебния планински въздух, гледах нескончаемите игри на палавите пламъци и светлината на огъня. Смълчани - аз, Георги и Димитър очаквахме отговора на игумен Гавраил. Игривите пламъци на огъня променяха чертите на лицето на Учителя и то беше придобило загадъчен вид - на древен мъдрец, на чудотворец. Че той си беше такъв! Ето, че игумен Гавраил най-сетне заговори:

- Приятели, време беше науката да направи това откритие и аз съм доволен, че то се случи сега. Що се отнася до подземния град, мога да ви кажа, че той е бил изграден от древните атланти и е съществувал в продължение на хилядолетия, включително и в зората на тракийската раса, която, в първите векове на своето разселване по тези земи, е имала достъп до него.

За минути преосмислих чутото и се готвех да задам въпроса си, но Димитър ме изпревари:

- Игумен Гавраиле, доколкото разбрах от брат Михаил, в съобщението не е посочено на каква дълбочина се намира подземният град.

- Румънските власти са имали своите съображения, за да не съобщават това... Дълбочината е приблизително на 25 метра и тя периодично се променя.

Димитър и Георги се спогледаха озадачени. Периодичноменящата се дълбочина на града не ме изненада. Писах по този въпрос. Те явно бяха позабравили за това...

- Учителю, този огромен град красив ли е бил? - отново

взех преднина.

- Да, бил е много красив град... Изграден е в средата на епохата на ранните атланти с всичкия блясък и лукс, познат на расата им.

- Моля те, разкажи ни повече за града.

- Той не прави изключение по уредба от другите подземни градове, за които си писал. Но като всеки град и той си има своите особености... Ще отбележа, че в него са били царската резиденция, кварталът на аристократите, духовни центрове и квартали за останалите прослойки от населението; занаятчийски, търговски, културни и развлекателни зони, паркове, градини и прочие...

Игумен Гавраил спря неочаквано разказа си, недо-вършил описанието и аз го погледнах въпросително. Той присви някак странно устни - мимика, която не схванах за какво се отнася, после устните му се разтегнаха в усмивка, в очите му се появиха весели пламъчета:

- Михаиле, в този град е имало център, в който от специално обособена зона се слизало в Долната земя и се осъществявал контакт и взаимоотношения с представители на този свят.

Мимиката, която не отгатнах се е отнасяла за Долната земя... Градът е притежавал таен център, откъдето се отивало в Долната земя, за която игумен Гавраил рядко говореше. Щеше ли да продължи да ни разкрива пътищата, които свързваха града с така наречената Долна земя?

Чух го да хихика по неговия си характерен начин, както когато долавяше мислите ми и отговаряше на все още неизречените ми въпроси.

- Приятели, атлантите са изграждали пътища за връзка между градовете си, както на повърхността, така и под земята. Подземният град под Сармизеджету- са също е бил снабден с такива пътища, част от които минават под река Дунав и се свързват с подземни градове и бази на територията на България.

- Прочетох, че градът е бил свързан с гробницата на Бастет.

- Не, Михаиле, гробницата на Бастет не е част от тези връзки.

- Учителю, нали в дълбоката древност езикът на хората е бил един?

- Така пише и в Библията - потвърди той. - Да, в древността езикът е бил един. Постепенно са се обособявали различни диалекти, а по-късно се създавали нови езици. Това говори за общия произход на разселващите се родове на първотраките от земите на България. Учителят ме погледна въпросително: - Искаш да изясниш още нещо по този въпрос?

- Исах да разбера дали и хората от подземните градове са говорили на един език? - Той потвърди с глава, а аз продължих: - Подземният град в Румъния има ли връзка с Тибет?

- Че кой подземен град няма? По времето на изграждането на подземните градове северният полюс е бил в района на Тибет и планината Кайлас. Оттам са излизали мощни енергийни лъчи, достигащи до големите и значими градове или подземия като по този начин се образувала цяла мрежа от енергийни центрове и канали.

- В древните тибетски религиозни текстове, а и у Блаватска, се посочва, че до Всемирния потоп Северният полюс се е намирал в района на Тибет и бил "обител" на "синовете на боговете" а потопът е бил предизвикан от смяната на полюсите на Земята.

- Така е, полюсът е бил в района на Тибет и Кайлас по времето на атлантите и се измества при късните атланти. Това е една от причините за всемирния потоп, настъпил преди 13 000 години при смяната на полюсите на Земята.

Пролет е, през деня, тук при манастира, е слънчево и топло, но вечерите все още са студени и хладината бързо започваше да се спуска от зъберите и напористо се приближаваше към гърбовете ни.

Георги протегна ръце към купчината сухи дърва, предвидливо поставени близо до огъня, взе наръч от тях и ги хвърли в искрящата жарава. Те пламнаха и разшириха трептящата светлина около нас. После кръгът от светлина се сви, сенките, хвърлени от телата ни зад нас, изчезнаха.

- Игумен Гавраиле, потопът в Черно море и той ли е причинен от смяната на полюсите? - попита Димитър и също се примъкна до огъня.

Захладя не на шега и един по един седнахме по-близо до спасителната топлина на огъня.

- Потопът в Черно море е следствие от различни промени в релефа на Земята, които са довели до заливането на някои територии и трансформирането им в друг вид географски райони. Това се е случило на няколко етапа и потопът не е бил един, а няколко. Знаете го.

- Учителю, няма как да не попитам кога подземният град в Румъния е престанал да функционира?

- Бил е изоставен окончателно в зората на аранската раса, когато е настъпил края на атлантите.

- Къде са отишли жителите му?

- Останалите в него жители, през обособената зона, се преместили да живеят в Долната земя, където се интегрирали и приспособили към съществуващите условия.

- Градът запазен ли е?

- Да, запазен е като архитектура, макар и с немалки увреждания на места, настъпили през хилядолетията. И за да се успокоиш, ще ти кажа, че много ценни предмети, съоръжения, техника, записки, исторически сведения са били складирани в изградените предварително бази-сейфове, до които достъпът е кодиран.

Не зададох повече въпроси за подземния град. Казаното от игумен Гавраил ме задоволи, затова интересът ми се насочи към наземния град. Искях да знам кога е бил изграден.

- Наземният Сармизеджетуса е изграден в средата на първото хилядолетие пр. Хр., върху основите на по-древен трако-арански град. Знам, Михаиле, ще възразиш, че няма исторически данни, но ще ти напомня, че са запазени сведения за неговото съществуване и превземането му от римските войски. Да, има такива данни. Известно е, че последният владетел на Сармизеджетуса цар Дечебал се самоубива по време на боя, заради получена голяма рана, придружена със сериозна загуба на кръв. Когато римляните откриват трупа му, те отсичат главата и дясната му ръка с намиращия се на нея царски пръстен и ги изпращат на император Траян.

Приятели, даките са били изключително горд и смел народ. След завземането на земите им от римляните,

оцелелите от отделните племена поемат в различни посоки с цел да съхранят народа и историята си. Във всяко племе е имало хроникьори, които са описвали в детайли събитията, съпътстващи пътя на всяко отделно племе. Всички тези писмени документи се съхраняват в подземни хранилища, където се пазят и съкровища на даките.

- Учителю, има ли и на други места по света подземни градове с размерите на този под Сармизеджетуса?

- Има, има на много места, включително и в България. Част от тези градове се намират и под днешните Варна, Свищов, Троян, в Странджа, Родопите.

- Подземните градове имат ли отбранителни системи? Нали така се твърди за открития град в Румъния?

- заинтересува се Георги.

- Естествено, че имат. Първо, градът е бил много богат, изграден с всички блясък и лукс, познат на расата, а това означава наличие на много злато и скъпоценности. Затова е било необходимо всеки такъв град да има своята отбранителна система. Изключение не прави и градът под Сармизеджетуса. Част от зоните му са били проектирани като бази за различни отбранителни съоръжения.

- Има сведения, че по време на комунистическия режим руснаците са правили множество проучвания и изкопни дейности в Сармизеджетуса и на други места в Румъния, като намереното при разкопките е било изнесено в Русия. Каква е истината? - намеси се Димитър.

- Истината е, че руските "археолози" са достигнали до малка част от залите на Сармизеджетуса, в които ранните арани са съхранявали различни предмети и ръкописи. Откритото е транспортирано до лабораториите и секретните научни центрове на службите в Русия, за да бъде изследвано и разчетено...

- Не е тайна, че почти всичко под земята е заснето от сателитите и се знае, къде какво има - подчертах аз.

- Така е. Русия, САЩ, Англия и в по-малка степен Китай имат разработки, които качват на сателити и с тяхна помощ правят засичане, заснемане и изследвания на територии, под които има подземия или градове. Те притежават много снимкови материали и документи, базирани на тези проучвания.

- Извинявай, Учителю, идва ред на традиционния ми въпрос...

- Знам, знам, ще питаш, кога в България ще бъдат открити подземни градове - махна с ръка игуменът. - Трябва обаче да престанеш да желаеш това да стане още утре. Откритието няма да стане по-рано от 2018 година. Мога обаче да ти дам надежда... - погледна ме, видя, че съм застанал нащрек и с усмивка добави: - В периода след 2016 година ще започне разкриването на подземни градове на различни места по света, включително и в България.

Благодарих на игумен Гавраил. Тази нощ останахме до късно, унесени в разговори. Огнят не престана да гори...

СЪДЪРЖАНИЕ

Размишления	5
Идвали ли са египетски фараони в България?	11
Ликийските гробници	25
Ауролитен компютър в България	33
Легенди и реалности ..	49
Онгъла	74
Една покана ..	98
Акаша, Гея и Човечеството	101
Два гигантски балона в Млечния път	126
Из записките на Софроний (Секретният камък).	134
Тайнствените тунели. Румънският сфинкс	141
Шуткале	150
Златните плочи с дорийска писменост	162
База "Белингсхаузен"	171
Виманите на Заратустра	179
Цар Борис I	185
Едно проучване приключи	192
Стъклените червеи на Марс	198
Светлината променя скоростта си	201
Еврейският некропол край Карнобат	206
Из записките на Софроний (Смъртоносният капан до село Садовец)	211
Истината за Старосел	223
Проектът Монтоук - експеримент във времето. . . .	235
Нощният призрак	242

За рептилиите и някои и други неща	251
Монсанто	263
Мохенджо Даро	267
Отново в музея под Витоша	298
Какво откриха гърцине на остров Тасос.....	304
Каква ще бъде новата Земя след 2012 година?....	308
Огромен подземен град открит в Румъния	325